

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Rozhovor s Danem Hellerem (*lih*)
- ✓ Příspěvek do kasičky (*I. Hellerová*)
- ✓ Dva životy M. Nekvasila (*nn*)
- ✓ Náš vztah k Písmu (*M. Volný*)
- ✓ Kalendář na leden 2011

NOVOROČNÍ ROZHOVOR S ABIGAIL A PETREM HUDCOVÝMI

Přichází nový rok. Kolikátý nový rok v dejvicském sboru to bude?

Abigail: Už od září začal rok třináctý.

Když se ohlédnete za tou řadou let, co jste na sboru v Dejvicích, jak byste to shrnuli: co se povedlo, z čeho máte radost?

Abigail: Nějak není čas zastavit se a

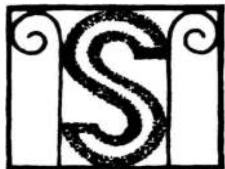
ohlížet se za tou řadou let, tohle odsunuji až na dobu, kdy bychom tady měli svou práci skončit. A někdy to vidím jako Boží milost, že člověk má před sebou nové a nové úkoly a poslání a nemá čas bilancovat a hodnotit a příliš si minulost připomínat. To přísluší někomu jinému, aby zhodnotil a posoudil.

Co čeká náš sbor v novém roce? Jakou cestou byste chtěli spolu se staršovstvem sbor vést?

Abigail: Na tuto otázku také neznám odpověď. Myslíš-li tím, co očekává sbor od nás, to by ses musela zeptat sboru, a myslíš-li, jestli připravujeme nějaké překvapení, na to zní moje odpověď: ne. Aspoň teď o ničem nevím. Překvapení se plánovat nedají, ta prostě přicházejí. Za ta léta se už dost vzájemně známe, víme, kde je koho slabá či silná stránka a nemyslím si, že staršovstvo s faráři by vedlo sbor špatně. Předávám to, co jsem sama pro sebe rozpoznala jako nosné a hodnotné. Vždycky mi šlo - a i nadále půjde - o to, aby sbor byl místem, kde lidé čerpají nové síly, potěšení, povzbuzení, napomenutí. Mezi námi lidmi je tolik bolesti a trápení, že je třeba vytvářet právě tohle. A v tomto ohledu, myslím, má církev co nabídnout a to má dělat. A do jaké míry se tohle v našem sboru daří, opět mohou posoudit ti, co tam chodí.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 9. prosince 2010

(zkráceno)

Úkoly trvající

Webové stránky. Br. Hlavsa se ujal zahájení práce na webových stránkách. Návrh, co by stránky měly obsahovat, byl rozeslán presbyterům k připomínkám. Následně br. farář svolá schůzku odborníků, kteří budou nadále pracovat na konkrétním zadání a zpracování.

Duchovenská činnost

Informace z konventu, volba nových synodálů a seniorátního faráře Josefa Bartoška na půl úvazku na jeden rok, koupě bytu v Berouně. - Ve sboru nás bude v příštím roce čekat volba zástupců na synod. - Rozeslán sborový dopis. - Příprava a výčet všech vánočních shromáždění. - Mládež přes Silvestra v Daňkovicích (sbor Debory Rumlové Hudcové).

Informace o přípravě rekonstrukce sklepních prostor: podána žádost na MČ P6 o prodloužení lhůty využití finančních prostředků.

Středisko Diakonie Stodůlky: - vánoční slavnost 21. 12. v 16 hodin

- předložen návrh na dostavbu střediska (zvýšení o jedno patro a zastřešení atria skleněným stropem s možností využití prostor po celý rok; předpokládané náklady cca 33 milionů Kč)

Hospodářské záležitosti: - Martin Volný začal s úklidem domu

- zároveň je třeba písemně potvrdit sníženou částku za úhradu nájmu za farářský byt mezi synodní radou (SR) a naším sborem

- probíhá rekonstrukce domu (výměna vnitřních oken v kanceláři a farářském bytě), staršovstvo doporučuje projednat se SR možnost výměny vnějších oken sborových prostor (dvojitá skla, možno opět polepit fólií)

Různé - staršovstvo doporučuje, aby členové sboru akceptovali znění modlitby Páně v podobě schválené ekumenou, pokud někdo vyslovuje znění v jiné podobě, měl by modlitbu vyslovovat tiše tak, aby nerušil ostatní členy shromáždění

- sestra Klemperová věnuje sboru vánoční strom – uříznout a převést do sboru (Libor Jílek + br. farář)

- sestra Kohoutová by ráda realizovala přednášky o umění pro širší veřejnost – nabídka v měsíčníku pro Prahu 6

- vyřazení starých zpěvníků a zařazení nových – J. Cihlová

- návrh na možnost letní společné sborové dovolené: A. Hudcová zajišťuje pobyt v Rakousku – v brzké době bude informovat zájemce a upozorňuje na možnost čerpání finančních prostředků z fondu pro členy staršovstva v důchodovém věku nebo sociálně slabé

- návrh sestry Duškové na udělení řádu T. G. Masaryka k 28. říjnu 2011 odsouhlasen

NOVOROČNÍ ROZHOVOR S ABIGAIL A PETREM HUDCOVÝMI

(pokračování z titulní strany)

Nač se těšíte v nadcházejícím roce vy osobně?

Abigail: V minulém roce jsme toho osobně prožili mnoho, zvláště podzim byl velmi hektický. Jonatan a Debora skončili vikariát, měli ordinaci, odešli na sbory, měli instalace, narodilo se nám šesté vnouče – Tobiáš, Debora se provdala a odstěhovala se. A ve sboru po ní zůstalo prázdko, ale práce, při níž pomáhala, se chopili jiní, a tak se zaktivizovali další lidé ze sboru a to je dobře a jsme za to vděční. Zvláště když nám síly ubývají. A tak na nějaké konkrétní události či situace v nadcházejícím roce nemyslím, minulý rok byl na ně velmi bohatý a teď spíš očekávám trochu klidu a jen doufám, že se mi podaří trávit více času s lidmi nežli u počítače. Tohle bych si přála – nejen s lidmi ze sboru, ale také se svými blízkými, kteří jsou teď hodně daleko, a je třeba vynaložit více úsilí na to, aby k takovým setkáním vůbec mohlo dojít.

Těšení a plány jsou tedy velmi krátkodobé, řídí se tím, že nevíme dne ani hodiny. A hned v lednu nás čeká jedno nevšední: pojedeme s našimi přítelkyněmi z Drážďan, se Simeonem a Honzou Machovcem na týden do Turecka po stopách apoštola Pavla. Je to vzdělávací záležitost a těším se, že mě obohatí. A tak tomu asi bude celý rok, z měsíce na měsíc, z týdne na týden, ze dne na den.

Petr: Díky za otázky. Uvědomil jsem si nad nimi, že na většinu z nich neumím odpovědět. Jen na první. Od září začínáme s Abigail v Dejvicích 13. rok. Pohledu do minulosti nejsem schopen. Bylo to 13 let nabitých událostmi. Mnohé se mi povedlo a mnoho věcí jsem určitě pokazil. Říkám si, že bych se měl umět zastavit a nějak si minulost zpřítomnit a vzít si z ní poučení. Ale nejde mi to. Minulost je pryč. Vracet se k ní je pro mě ztráta času. Nebo lépe: nějak na ty návraty nezbývá čas ani kapacita. To, co prožívám ve své duši, přesně vyjadřuje verš z Pavlova dopisu Filipským: „Na to, co je za mnou, zapomínám, k tomu, co je přede mnou, usilovně chvátám“. Nevím, zda je to správné, ale zkrátka to tak se mnou je. Žiji přítomností a výhledem k budoucnosti – k té dohledné budoucnosti. Neumím moc plánovat, třeba na rok dopředu. Moje plánování je jen kusé a většinou se v průběhu roku úplně změní. Každý den je přede mnou spousta úkolů, které mám splnit, stále se objevují nové výzvy, běžím usilovně kupředu.

Mám jediný pevný bod. Jsem služebníkem Ježíše Krista a jen jemu jsem za to, co dělám, odpovědný. To si opakuji každý den. To je odpověď na otázku po dalším vedení sboru. Opět použiji slova apoštola Pavla: Jsem povolán, abych zvěstoval jeho evangelium, a pevně věřím, že je v něm moc Boží ke spáse všem, kteří mu uvěří. Věřím, že skrze něho máme přístup k Bohu, skrze něho máme přístup k sobě navzájem, věřím, že když máme neunesitelné trápení, smíme je vložit na

něj, vydechnout, přidržet se jeho ruky a jít s ním životem dál. V něm je síla, moc i spasení. Věřím, že když už člověk neví, jak dál, všude naráží na nepoctivost, korupci, špínu, bolest, na svou slabost a neschopnost atd., je On tím řešením. Člověk se může vrátit k němu, nechat sám sebe proměnit a pak začít od sebe a šířit něco nového právě v tom okruhu, kam jeho rádius dosáhne. Všechno, co mám před sebou, nějak s tou službou souvisí. Sedím u stolu u počítače a mám na stole hory papírů a knih. Podívám se doprava a vidím papír s otázkami Jaromíra Příbyla, které se váží k mému kázání na deset družiček. Musím si najít chvíli na odpověď. Na druhé haldě je nahoře papír s tématy sestry Kohoutové na přednášky o umění pro příští rok. Skvělý nápad. Musím zajít na MČ Prahy 6 promluvit s panem Hrubešem, zda by se MČ nechtěla na tomto projektu spolupodílet. Třeba by k nám do kostela přišli lidé z „vnějšku“... Vedle na podlaze mám plnou krabici letáků s texty kolegy Jiřího Grubera. Moc pěkný leták, moc pěkně v něm Jirka zpracoval základní křesťanská témata. To by se mělo dostat mezi lidi. Chci je roznést někam, kam přichází dost lidí a musejí na něco čekat. Třeba si při tom čekání vezmou letáček do rukou a přečtou a třeba to někoho zaujme. Musím pro to někoho nadchnout, aby pak šel se mnou roznášet. Mám před sebou otevřenou Bibli a až dopíšu tyto věty, zahlubám se do vánočních textů do rozhovoru s evangelistou a pak přijde frustrace – co vlastně mám o Vánocích kázat, a pak, doufám, přijde osvětlení Duchem a porod kázání, ale předtím musím skočit do železářství a koupit splachování, protože v kanceláři protéká záchod. Jo a ještě musím udělat zpěvníček koled pro školu do Stodůlek – v úterý tam máme vánoční besídku a já slíbil ... a nemám ještě pro Abigail vánoční dárek...

Na co se těším příští rok? Že se uskuteční to, co se mělo uskutečnit loni. Chtěl jsem si vybrat tříměsíční studijní volno, ale nevyšlo to. Vynořilo se tolik událostí (většinou rodinných), na nichž jsem nemohl chybět, takže na nějaké studijní volno nezbyl čas. Snad příští rok. Měl bych odjet do Lipska a od dubna do konce června se vrátit do studentských let. Snad to vyjde, ale když ne, tak se taky svět nezboží.

Na závěr ještě jedno přání do nového roku. Přál bych sobě i vám, čtenářům, jen dobré, krásné, příjemné věci, ale naše cesty někdy takové nejsou a tak přijměte jiné přání: **Vstup radostně do nového roku s celým světem v pokoji! Zapomeň, kolik trápení a pláče starý rok dal! Žiješ, buď vděčný, radostný a moudrý, a když přijdou tři zlé dny a po nich jeden dobrý, buď dost silný nést všechny čtyři.** (Friedrich Wilhelm Weber)

... POZVÁNÍ

14. 1. v 19 hodin XX. Báječnej bál na háčku (tradiční evangelický ples), KD Krakov, Těšinská 600, Praha 8, výtěžek půjde pro speciální školu Diakonie ČCE v Praze – Stodůlkách

O sobě dost často pochybuji, ale o Bohu rozhodně ne (povídání s PhDr Danielem Hellerem u příležitosti jeho kulatého výročí)

Milý Dane, prozradím, že jedním z dárků, které jsi dostal ke svým narozeninám, byla "Óda na velebného kmeta Dana Hellera k jeho šedesátiletému jubileu", jejímž autorem je známý dejvický poeta Vráťa Študent. Ten opěvuje v jedné sloce tvůj zjev, ve druhé tvé jazykové znalosti, v dalších pak tebe jako několikanásobného otce, nebojácného sportovce, známého otužilce a zpěváka. Já bych se toho zkusila držet, ale začněme přece jen "od Adama":

Kdy a kde ses vlastně narodil?

Na tento svět jsem přišel v Praze v nemocnici v Motole na druhou neděli adventní v roce 1950. Přesně to bylo 10. 12. 1950. Mám pocit, že ten fakt, že od té doby uplynulo už neuvěřitelných 60 let, není ani tak důvodem k oslavování, zato důvodů k vděčnosti je spousta. Před časem jsem napsal, že těch darů, které jsem za ta léta dostal, bylo tolik, že mám někdy pocit, že mi až padají z rukou. Jako když dostanete několik balíčků najednou a nemůžete to unést. Často si vzpomenu na rozhovor s bývalým dejvickým farářem Milošem Rejchrtem (který mj. křtil tři naše děti) v tomto periodiku, když mu bylo padesát. To číslo tenkrát hodně relativizoval – kdybychom měli jinou než desítkovou soustavu, oslavovali bychom jiná životní jubilea. Musím se přiznat, že jsem to jubileum slavil na pokračování, v několika prostředích (rodina, příbuzní, přátelé, spolupracovníci). Ale ani v jenom případě nešlo o velkou hostinu, spíše o darovanou příležitost k setkání. Pochopitelně nejenom s oslavencem, ale všech přítomných se všemi.

Tvůj zjev hodně klame. Šedesát ti určitě nikdo nehádá. Cítíš se jako velebný kmet?

To je snad předem jasné: rozhodně nikoli. Naopak, přes občasnou únavu těla se pořád něčemu novému učím, takže si připadám spíše jako věčný student. A je ve mně velký kus dítěte, resp. malého chlapce, který s dětskou naivitou stále očekává, že to nejdůležitější a nejlepší v jeho životě teprve přijde. Například mne nepřestaly lákat hory. Na Mount Everest už určitě nevylezu, ale do Himalájí bych se ještě rád podíval. Třeba jednou jako důchodce. Říká se tomu trekking.

Že umíš plynně několik řečí (kolik vlastně?) a uživil by ses bez problémů jako tlumočník nebo překladatel, by mohlo budit dojem, že jsi vystudoval právě jazyky. Ale ono je to jinak, že.....?

Kolik řečí umím, to prostě nevím. Určitě mnohem méně, než jich uměl můj otec (známý starozákoník prof. Jan Heller - pozn. red.) - kdybych začal podle abecedy, byla by to akadština, aramejšťina, asyrština, atd. Nejenom v tomto směru jsem s bratrem proti tátovi „neměli šanci“. Ale snažili jsme se. A hlavně snažíme.

Heinrich Schliemann, který vykopal Troju, uměl výborně 32 jazyků a tvrdil, že když se člověk poctivě učí nový jazyk opravdu každý den (žádná angličtina jednou týdně!), za tři měsíce začne tím jazykem mluvit. Za sebe musím zdůraznit, že je nesmírný rozdíl mezi aktivní a pasivní znalostí. Opakovaně jsem si ověřil, že mi nedělá problémy např. simultánní tlumočení z angličtiny do němčiny a naopak, ale v jiných jazycích bych to nedokázal. Rád si něco přečtu francouzsky, španělsky i italsky, ale moje konverzace v románských jazycích je velice omezená – hlady bych ale neumřel. Moje velmi kritické děti, které mi „nikdy nic nedarují“, se mne jednou rozhodly vyzkoušet, v kolika jazycích umím říci slovo „kniha“. Dech mi došel na 20. Ale pak jsem si ještě vzpomněl na sefer (hebrejsky) a kittab (arabsky). To, že si u Balatonu nebo v Budapešti objednáš jídlo a pití maďarsky, ale vůbec neznamená, že maďarsky umím. Zkrátka jazykový diletant. Však jsem jazyky také nestudoval, když nepočítám to, že na FF UK, kde jsem studoval psychologii, jsme i v krušných sedmdesátých letech museli skládat tři náročné zkoušky z jazyků. V prvním ročníku to byla povinná ruština, kterou nás učil starý pán - bývalý bělogvardějský důstojník, který na začátku první republiky emigroval do ČSR, a obligátní angličtina. V druhém ročníku jsem si vybral němčinu. Ve střední Evropě má a bude mít význam.

Máš čtyři syny a dceru. Kráčí někdo z nich ve tvých stopách?

Na ty stopy si budu muset ještě počkat. I když je to relativní – oba starší synové mají ve své práci k lidem velmi blízko. Nejstarší syn Samuel je lékařem (II. interní klinika na Karlově náměstí), druhorozený Daniel farářem (ve Valašském Meziříčí). Jediná dcera Magdalena se chystá na maturitu a mladší synové Michael a Matouš jsou zatím na gymnáziu a na základní škole. O všech dětech musím napsat, že „silně načichly“ hudbou, která – jak napsal J. A. Komenský – je naší přirozenosti (z umění) nejbližší, a hrají na různé nástroje. Právě tak není dost dobře možné pobývat v mé blízkosti a nenaučit se mluvit cizími jazyky. Nejmladší Matouš se dnes ve 14 letech domluví (a hlavně čte) anglicky tak, jak já, když jsem z angličtiny maturoval.

Víme, že máš spoustu zájmů - mj. i sporty všeho druhu (dokonce plavání v ledové vodě) či turistiku. Jakým sportům se věnuješ? Máš nějaký sportovní sen, který by sis chtěl splnit?

Jsem typický nespportovec, kterého ovšem sporty baví, zejména s přibývajícím věkem. Ve škole jsem občas míval dvojku z tělocviku, na nářadí cvičit absolutně neumím, ale na střední škole mne začaly bavit míčové hry (basketbal a volejbal). Chození pěšky (či turistika) mne bavilo vždycky. Nemírně. Plavání také, ta ledová voda je „něco navíc“. Vzhledem ke své tělesné konstituci totiž hned nezmrznu. Kvůli dětem jsem začal znovu lyžovat a prozatímní plán v tomto směru (berte mne s rezervou) je sjezdování v Alpách do sedmdesáti a běžky po Krkonoších do

osmdesáti. Fakt je, že jak stárnu a vytrvale odmítám gauč, papuče a televizi, propracovávám se pomalu, ale jistě, ve své věkové kategorii mezi tzv. „sportovce“. Můj bývalý třídní, kterému táhne na 80, běhá 60 let Velkou kunratickou. Každý rok je lepší – ve své kategorii. Má můj obdiv. Příklady táhnou. A ten sportovní sen jsem už zmínil o něco výše: Treking kolem Himalájí. Klukovské sny se někdy překvapivě plní: těsně u Niagary jsem „pod širákem“ už spal. Pršelo a štípali komáři.

Padla zmínka, že se věnuješ zpívání v církevním sboru. Ale tvé aktivity v evangelické církvi jsou mnohem a mnohem širší: dlouholetý dejvický presbyter, náměstek seniorátní kurátorky, konventuál a synodál. Vim, že je to asi těžké, ale je možné shrnout do jedné odpovědi, co tě v současné ČCE těší a co tě trápí?

To je otázek na celý další rozhovor. V dejvických Našich pěvcích zpívám (přes občasně různé kritické výhrady, které ovšem nikdy nemohou vést k tomu, abych je opustil!) od roku 1986. Předtím (a ještě nějaký čas potom, až už to nešlo všechno stihnout) jsem zpíval od roku 1971 v Salvátorském pěveckém sboru (nesmírně vděčně vzpomínám na faráře Renata Schillera), kde jsem se seznámil a v roce 1986 začal chodit se svou manželkou, a od roku 1978 do poloviny devadesátých let i v žižkovském pěveckém spolku Jeroným. Se všemi pěveckými sbory jsem zažil i krásné zájezdy do ciziny. A hudba je pro mne sice ne vším, ale velmi mnohým.

K aktivitám v církvi: V roce 1991, kdy jsme se přestěhovali na Hanspaulku do bytu manželčiny rodičů, jsem se nechal přemluvit, abych kandidoval do dejvického staršovstva. A tím to začalo a zatím ještě pokračuje. V dejvickém staršovstvu jsem dodnes. Na jednom konventu mne zvolili náhradníkem seniorátního výboru pražského seniorátu, na jiném členem seniorátního výboru a na dalším náměstkem seniorátní kurátorky, protože jsem sveřepě odmítal stát se seniorátním kurátorem, což si mnozí přáli. Nemohl bych se tomu ale věnovat tak, jak si tato funkce v církvi zaslouží. Jako náměstek jsem už dříve občas zaskakoval, ale to je něco jiného. Ta tíha odpovědnosti je menší. Seniorátní výbor řeší řadu (často bolestných) problémů v seniorátu, o kterých většina lidí v církvi ani neví. Ty radostnější povinnosti jsou vedení voleb do staršovstev, přijímání slibů zvolených starších a vedení voleb farářů. K tomu – společně s bratrem seniorem nebo jinými členy seniorátního výboru - návštěvy schůzí staršovstev a bohoslužeb, tzv. „vizitace“. To vše v různých sborech našeho seniorátu – máme jich 31, včetně pražského sboru německého jazyka. A aby toho nebylo málo, zatím poslední konvent pražského seniorátu mne – spolu se sestrou Šarounovou, kurátorkou z Vinohrad – zvolil jedním ze dvou synodálů za pražský seniorát. Čím jsem starší, tím více si uvědomuji, že řády v církvi mají svůj hluboký smysl a správa církve je odpovědný úkol. V církvi je kromě nekonečné Boží milosti i

hodně člověčiny, někdy v tom horším slova smyslu. Pak si říkávám: „Aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil!“ a ta „církvní funkce“ mi najednou připadá velmi smysluplná. Snad toho moc nezkazím. A navíc – „všeho do času, Pán Bůh na věky!“

Co bys chtěl říci čtenářkám a čtenářům nakonec?

Nakonec se Vám s něčím svěřím: Se švýcarským psychologem Carlem Gustavem Jungem natočila na sklonku jeho života BBC krátký film, kde se ho nakonec také zeptali, zda věří v Boha. On jim odpověděl: "Ne, já nevěřím, já už vím." Různí theologové se na něj potom sesypali, že to je gnose, hereze, atd., ale i v Bibli se přece dočteme formulace typu "Já vím, že Vykupitel můj živ jest". Snad to nevyzní neskromně, ale já bych tu Jungovu formulaci hned podepsal. O sobě dost často pochybuji, ale o Bohu rozhodně ne. V posledních letech se ten zvláštní zážitek "já už vím" vrací stále častěji a prohlubuje. Zejména tehdy, když se člověk Bohu a jeho slovu otevírá. Možná, že na cestě k nebeskému domovu dozráváme...

Ta výše zmíněná Vráťova Óda končí přáním, které si dovolím ocitovat:

Ať Tě Pán Bůh chrání, abys tady s námi

na planetě Zemi ještě dlouho žil.

Z toho, co se děje, prost' vši beznaděje,

ve zdraví a lásce jsi se veselil!

Za rozhovor děkuje líh

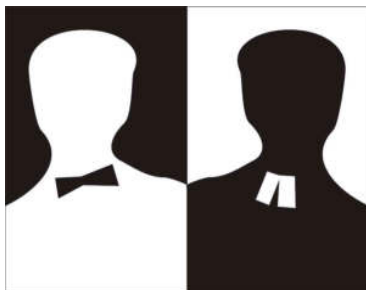
Příspěvek do kasičky (epilog k předcházejícímu článku)

V pondělí 13. 12. 2010 večer jsem byla u nás na Hanspaulce na mandlu. Odnesla jsem tam 5 kg ubrusů použitých při Danově oslavě na vyprání a vyžehlení. Paní se mě zeptala, kdy ubrusy potřebuji. Odpověděla jsem, že ubrusy jsou z kostela a že bych je ráda vrátila v neděli, protože budeme mít ve sboru společný oběd. Paní se mě zeptala, zda jsem z farnosti sv. Matěje a já jsem jí řekla, že ne, že jsem z evangelického sboru ve Wintrově ulici č. 15. Pak mě paní Květa ujistila, že ubrusy budou vyprané a vyžehlené v pátek za kostelní cenu.

Nevěděla jsem, kolik si mám připravit peněz a když jsem v pátek přijala voňavé ubrusy, ptala jsem se, co jsem dlužna. Paní Květa mi sdělila, že nic: "Berte to jako příspěvek do kasičky." Nevěřila jsem svým uším a ještě mě zajímalo, kolik by to tedy stálo. Paní Květa mi to spočítala v základní ceně na 164,- Kč, ale protože to byly kostelní ubrusy, použila na ně lepší prací prášek a škrob. Tudíž by to bylo okolo 200,- Kč. Mandl paní Květy Břeňové najdete na Hanspaulce ve Fetrovské ul. č. 19.

Ivana Hellerová

DVA ŽIVOTY BRATRA MILOSLAVA NEKVASILA

Na jaře roku 1994 nastoupil v dejvickém sboru jako diakon (jáhen) bratr Miloslav Nekvasil.

Mezi faráři a diakony se vyskytují muži a ženy, kteří kromě teologie vystudovali i jinou vysokou školu. Bratr Nekvasil měl za sebou dráhu sólisty a režiséra ostravské opery (byl dokonce dva roky jejím uměleckým šéfem), režíroval též v Praze, předával své zkušenosti posluchačům na HAMU.

Nedlouho předtím, než nastoupil v našem sboru, se po dlouhých letech otevřela možnost vyučovat na školách náboženství. Mnoho duchovních jako by se této možnosti zaleklo a zůstalo u vyučování dětí pouze na půdě sboru. Bratr Nekvasil však se svou příznačnou vehemencí začal tuto možnost využívat. Se stejnou vervou se pustil do organizace hudebních nešpor a Dnů matek. I ve sborech, kde pracoval později (Dobříš, Nusle, Karlovy Vary, Ústí n/L.), dovedl "vydupat ze země" pěkný program pro děti nebo dospělé, přičemž využíval i známostí své umělecké éry.

Jeho činnost se však zaměřila ještě jedním směrem: už v důchodovém věku se pustil souběžně s působením na sborech do studia teologie a toto studium také zdárně dotáhl až ke slavnostnímu závěru v Karolinu.

Věrnou průvodkyní na cestě života, ale i při četných cestách nejrůznějšími dopravními prostředky, byla faráři Nekvasilovi jeho milá žena, dr. Jiřina Nekvasilová.

Při příležitosti 80. narozenin, které br. Nekvasil oslavil koncem roku 2010, mu přejeme Boží ochranu a požehnání.

mn

Náš vztah k Písmu – co pro nás Písmo svaté znamená?

Úvodní otázku lze také formulovat takto: Čím pro nás Bible je? O co při čtení Písma jde? Již jsme si zvykli chápat Bibli nějakým způsobem a vytvořili si k ní nějaké předporozumění. Každou neděli slyšíme kázání odvíjející se od nějakého biblického textu. To je naprosto v pořádku a je to i žádoucí. Ovšem, co je to ten

biblický text, který je základním kamenem křesťanství? Co o něm dovedeme a můžeme říct?

Musíme pokorně vyznat, že na to není snadná odpověď. Vztah mezi Hospodinovým slovem a literou textu není pro nás dostatečně průhledný, což dává podnět k různým teoriím. Existují spousty literatury, kde se předkládají odpovědi na otázky původu Bible. Další množství literatury má Bibli pouze jako předmět svého akademického posuzování a kritiky.

Na druhé straně spektra jsou knihy, které se snaží Bibli obhajovat a dodávat jí autoritativnosti. Z historie víme, že Písmo může být a nejednou také bylo pro církve velmi nebezpečné. Možná kvůli tomuto vědomí jsme (aspoň jako evangelíci) značně opatrní, ba se i bojíme přímo se vyjádřit k těmto otázkám. Vidím to například na minimálním užívání slovního spojení „slovo Boží“ jakožto identického s Písmem svatým (v liturgii i mimo rámec bohoslužeb). Ano, uznávám toto vyjádření, že Bible je slovo Boží, může právem někoho znepokojovat, neboť vyvolává zásadní otázky. Například: Inspiroval Bůh Bibli – a jak? Lze dokázat, že Bible je od Boha? Je Boží slovo omezené na Bibli, nebo Bibli? Je slovo Boží totožné s literou? Je slovem Božím Bible nebo Ježíš Kristus? Platí verbální inspirace? Pokud ano, jaký text byl inspirován – hebrejský, řecký? A jak je to s opisy originálních rukopisů a překlady?

Takových otázek by byla celá řada. Já osobně zastávám, že Bible je slovem Božím (nikdy ne naopak – „Slovo Boží je Bible“). Ale, je tady to „ale“, abych toto tvrzení nepřetížil a zároveň nezlehčil, dodávám, že Bible je slovem Božím nikoli jako taková, nýbrž na základě víry, tedy jako vyznání, co pro mě Bible znamená. To, co pro mě Bible znamená a jak ji vnímám, nastíním, ale jen částečně, v následujících řádcích. Pro mne je zásadní vnitřní svědectví Písma svatého, a proto za základ vysvětlení svého pochopení použiji známé inspirační místo, které mluví o tom, že Bible pochází od Boha, z druhého listu Timoteovi 3:15-17. V Českém ekumenickém překladu (ČEP) zní takto: „*Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.*“

Původně se tento výrok vztahoval jen na Starý zákon, postupně i na Nový zákon, který se přiřazoval ke kánonu Písma svatého. Užitečnost Písma vychází ze skutečnosti, že za ním stojí Bůh. Tedy, že bylo zapsáno z popudu Ducha svatého (Sk 28:25, 2Pe 1:20n). Takováto tvrzení mohou být pro lidi ve světě nepřijatelná. I pro křesťany je to dosti choulostivé téma. Proto pokládám za velmi důležité si závažnost otázky po inspirovanosti Písma připouštět a snažit se jí porozumět. V posledku bude ujasnění vztahu k Písmu do značné míry rozhodovat o průběhu naší cesty víry a vztahu k Bohu. Ujasnění vztahu mezi Písmem, tedy literou, a

Božím slovem je rovněž klíčové. Pokusím se stručně popsat, jak rozumím inspirovanosti Písma, na základě výkladu tří českých překladů tohoto oddílu.

Výše uvedená formulace slov ČEPu o původu Písma z Božího Ducha se mi velmi líbí. Myslím, že je velice trefná. Připomenu znění ze začátku 16. verše: „*Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha ...*“. Jinak řečeno, původcem Bible je Boží Duch, či Bůh sám. V tu chvíli vyvstává otázka: jak?! Jak pochází z Božího Ducha?! To se čtenář při čtení formulace z ekumenického překladu nedozví (možná záměrně), ale snad má možnost využít své představivosti a zkušenosti se samotnou Biblií.

Na otázku „jak“ se více zaměřuje překlad Jeruzalémské bible, kde se v našem oddílu píše: „*každé Písmo je z Božího vnuknutí*“. To už vyvolává tušení, že svatopisec byl hnut Božím duchem ku zapsání svatého textu.

Nyní formulace Bible kralické, která je zde doslovnější než předchozí dva překlady a více kopíruje řeckou předlohu. Opět jen začátek 16. verše, na který se nyní zaměřuji. „*Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem*.“ Takto vyjádřeno to v nás může lépe vyvolávat asociace na stvoření Duchem Božím, nebo stvoření Adama, který začal žít poté, co mu Bůh vdechl do jeho chřípí „dech života“.

Pak by inspirační výrok z 2. Timoteovi 3:16 mohl znamenat, že Písmo svaté je přivedeno k životu Bohem. A to na rovině obecné i na rovině osobní, kdy se Bible stává živým oslovením našeho nebeského Otce, kdy jednotlivé výroky Písma k nám promlouvají a oslovují přímo k srdci. To se samozřejmě děje pod vlivem Ducha svatého, který nám Písmo oživuje. Již nezáleží na sklonech a schopnostech člověka, ale na tom, zda se necháme ovládnout Duchem svatým. Zároveň ale platí, že se Písmo otevírá úměrně tomu, jak ho žiji. Čím více ve svém životě aplikuji Slovo, tím se mi více otevírá. Slovo vrhá světlo na život a život vrhá světlo na Slovo. Jenom vírou rozpoznáváme, že jde o Hospodinovo slovo, které je nad Biblií, které není do Bible uzavřené, vždyť Bible není skladištěm, ale nástrojem Hospodinova svobodného mluvení.

Pokud bychom studovali Písmo jen ze zvědavosti, byli bychom podobní sběrateli map, který cestuje po světě jen prstem po mapě. Pak se mu může stát, že se stane směšným těm, kteří opravdu tato místa navštívili. Naše role není zkoumat věrohodnost pisatelů, tradentů, redaktorů, ale hledat Boha a snažit se zaslechnout jeho slovo. Na druhé straně Písmo nechce být jenom příručkou, která má řešit naše aktuální problémy, ale chce být naším denním chlebem; nechce jen podmínečně zodpovídat naše otázky, nýbrž chce také nějaké samo položit. Vždyť nejsou ani tak důležité naše otázky, ale Jeho odpovědi. Pak už není důležité vědět, kdo a jak psal, ale vědět, že Bůh stále jedná a mluví k nám a zve nás do vztahu s Ním, k jeho synu Ježíši Kristu. Dohlédneme-li skrze Písmo svaté k samotnému živému Bohu, o němž Písmo píše, splnila Bible svůj úkol. Nemusíme se o ni bát.

Martin Volný

Kalendář na leden 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 1. Novoroční s VP 9. 1. 16. 1. 23. 1. 30. 1. 6. 2. s VP	A. Hudcová P. Hudec M. Nekvasil P. Hudec D. Henych P. Hudec
Biblická hodina	úterý 18:00 - Základní biblické příběhy dle dějepravy (SZ)	
Děti	Nedělní škola:	neděle 9:30
	Náboženství:	čtvrtek 16:30 (sbor) pátek 13:30 (ZŠ Suchdol)
Mládež a dorost	úterý v 19:00	
X-cátníci	čtvrtek 20. 1. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30	
Křesťanská služba	neděle 2. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 26. 1. v 9:30 - Adopce na dálku (Indie)	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 3. 1. a 17. 1. v 15:00	
Debatní klub seniorů	pondělí 10. 1. v 15:00 - Ježíšovo evangelium a co v něm není	
Setkání s hostem	26. 1. v 19:30 - RNDr. Jaroslav Nadrechal: Náboženská minulost a turistická přítomnost Kapadocie	
Staršovstvo	čtvrtek 6. 1. v 19:30	
Konfirmandi	čtvrtek v 17:00	

. . . DALŠÍ POZVÁNÍ

9. – 16. 1. Alianční týden modliteb – více na www.ekumenickarada.cz

18. – 25. 1. Týden modliteb za jednotu křesťanů – více na
www.ekumenickarada.cz

24. – 28. 1. Farářský kurs na ETF UK, Praha 1, Černá ulice,
téma: A stalo se slovo...

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebužice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Instalační kázání z Daňkovic
(D. Rumlová Hudcová)
- ✓ Naši pěvci slaví 25. narozeniny
(Itelka)
- ✓ Kniha, která mluví "živými" jazyky
(M. Volný)
- ✓ Židovské myšlení jako inspirace
(df)
- ✓ Kalendář na únor 2011

Jaké to bylo v Daňkovicích?

Když jsme se s mládeží na podzim rozhodovali, kde strávíme konec roku, vybírali jsme ze dvou možností. Mezi starou školou v Křížlicích, kam všichni rádi jezdíme už několik let, a mezi daňkovicickou farou, kde je od podzimu farářkou Debora Rumlová (ještě donedávna Hudcová). Nakonec jsme vybrali faru v Daňkovicích a začali s přípravami.

A jaké to v Daňkovicích bylo? Bylo to především nové. Nejenom místo, kde jsme předtím nikdy nebyli, ale také byl tento Silvestr první „bez“ Debory, která se za námi letos přijela alespoň podívat.

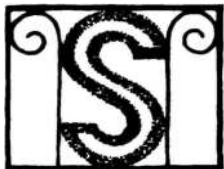
(pokračování uvnitř čísla)

ROZHOVOR S MLADÝM OSMDESÁTNÍKEM

Zdá se to být nepochopitelné, že bratr farář Daniel Henych se dožívá koncem měsíce ledna požehnaného osmdesátého věku života. Dvacet let působil jako v pořadí druhý duchovní samostatného dejvického sboru v letech 1971 až 1991 a dalších dvacet let jej vidáme jako tichého, usměvavého a skromného návštěvníka všech současných sborových shromáždění. Ve sboru tak žije dál a nenápadně slouží až dosud, aniž o tom víme. Pán Bůh ho obdaroval mnohými dary, které si nenechává pro sebe. Má rád lidi a jeho pokorný a nevtíravý přístup k nim otevírá jejich srdce.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 6. ledna 2011

(zkráceno)

Webové stránky. Bratři Hlavsa, Jílek, Sýkora, Prudký, Hejl - schůzka pracovní skupiny v neděli 10. 1. 2011 po bohoslužbách.

Volba poslanců a náhradníků na čtyřleté období na konvent (farář + 2 řádní členové): zvoleni bratři Mašek a Prosek (řádní) a 2 náhradníci (1. sestra Tichá, 2. bratr Susa)

Společná dovolená v Rakousku.

Zajištěno ubytování 1635 m n. m., přihlášeno 50 účastníků (4 a 6-ti lůžkové pokoje; mládež společně)

Sbor a MČ Praha 6.

Schválena žádost na MČ P 6 o prodloužení lhůty na využití finančních prostředků.

Návrh spolupráce s Městskou částí P6:

1/ kulturní akce sestry Kohoutové (asi 3 přednášky o umění)

2/ bazar (možnost propůjčení prostor MČ P6)

Středisko Diakonie Stodůlky.

Informace - finanční spolupráce s donátory z Anglie.

Finanční zpráva

- roční uzávěrka bude vypracována co nejdříve manželi Černohorskými

- br. Mašek: Finanční pomoc potřebným sborům (závazek z minulých let) - návrh revokovat dřívější rozhodnutí, a to

a) možnost převést částku do seniorátního fondu – seniorát rozhodne, kterému sboru bude částka poskytnuta

b) možnost převést finanční prostředky na pořízení bytu pro faráře v Berouně (nemovitost zůstane v majetku seniorátu)

c) částku ponížít

d) závazek zrušit (máme finanční závazky ohledně přestavby suterénních prostor)

e) možnost zvolit potřebný sbor v rámci celé církve

Odsouhlaseno vytvořit personální fond pro pomoc potřebnému sboru v rámci církve – pravidelný odvod ve výši 20.000 Kč jedenkrát do roka, částku zahrnout do rozpočtu sboru. Br. farář příští měsíc předloží seznam potřebných sborů k rozhodnutí.

Jaké to bylo v Daňkovicích?

pokračování z titulní strany

Debora totiž vždy všechny společné pobyty připravovala a zařizovala vše potřebné. Zajistila, abychom měli kde spát, co jíst a udělala spoustu potřebné práce, která nebyla moc vidět, ale kterou kdyby neudělala, nejelo by se nikam.

Letos jsme se však museli snažit sami, aby byl průběh společného pobytu hladký a bezproblémový.

Po ranní pobožnosti a společné snídani jsme vždy vyrazili na výlet, abychom poznali tamější kraj, který k tomu přímo vybízí. Přímo za farou je toleranční kostel, v nedaleké vesnici pražírna kávy s přilehlou kavárnou, nedaleko je i zřícenina hradu Štarkov, všude kolem skalní útvary a mnoho dalšího. Po návratu (někdy trochu pozdějším) část z nás uvařila večeři, po které následoval společný program – někdy zpěv za doprovodu různých hudebních nástrojů, někdy rozhovor nad hlubším tématem, jindy hry.

O silvestrovské noci jsme hráli interaktivní divadlo, kterému se také říká „hra na vraha.“ (Každý dostal svou roli, ve které celý večer vystupoval.) Výsledkem bylo improvizované drama, které se jako každý rok velice povedlo, přestože konec měl dopadnout trochu jinak.

Rychle se přiblížil 1. leden, my museli domů, ale nikomu z nás se moc nechtělo. Když se ohlédnu za společně stráveným koncem roku, bylo to několik dní plných radosti, mnoha společných zážitků a už teď se těším, až zase společně někam vyrazíme.

-m-

Kázání z instalace Debory Rumlové v Daňkovicích

Žalm 84, 1-7:

Jak je tvůj přibýtek milý, Hospodine zástupů!

Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích,

mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu!

Vždyť i vrabec přístřeší si najde, vlaštovka si staví hnízdo u tvých oltářů, aby svá mlád'ata zde uložila, Hospodine zástupů, můj králi a můj Bože!

Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit.

Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pouť.

Když dolinou balzámovníků se ubírají, učiní ji prameništěm,

včasný déšť ji halí požehnáním.

Mám tu dnes pro vás pár dobrých zpráv:

První dobrá zpráva – Jsou tu lidé, kteří touží po Hospodinově přibýtku. Dýchají pro tenhle sbor a starají se o něj, jak mohou. Před čtrnácti dny po

bohoslužbách proběhl jeden rozhovor. Asi se mi nepodaří ho úplně zopakovat, ale snad z něj zaslechnete to podstatné, co způsobilo, že mi opět vytanul na mysl, když jsem se potýkala s tímto kázáním.

„Měli bychom se domluvit na brigádě.“

„No tak, co třeba ve čtvrtek?“

„Nenecháme to až na příští týden, aby to bylo těsně před instalací?“

„Jo, to půjde, ale vy, prosím vás, zůstaňte pěkně doma, vždyť jste nemocná.“

„No jo, myslela jsem, že snad ani dnes nebudu moci přijít do kostela, ale naštěstí se mi udělalo líp a jsem tady. Já, když nejdu v neděli do kostela, tak to pro mě ani není neděle.“

Neděle bez navštívení kostela by snad ani nebyla nedělí. „To pro mě taky,“ řekla jsem na to.

*„Jak je tvůj příbytek milý, Hospodine,
má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích.“*

Druhá dobrá zpráva - Hospodinův příbytek je milý. Je to příjemné místo, je to místo odpočinku a načerpání nových sil do dalších dní. Po týdnu se vždy znovu můžeme těšit, že se sem vydáme a budeme tu společně s dalšími rozmlouvat s Hospodinem. Děkovat, prosit, plakat, radovat se, snad tu i zaslechneme nějaké povzbuzení či posilu. Po bohoslužbách se vydáme do svých domovů někdo s novou silou, novým elánem, jiný s novým úkolem, další pak s dobrým pocitem, že se na toho či onoho usmál, podal mu ruku nebo si s ním popovídal, vyslechl ho, když to potřeboval. Nebo naopak, že právě mě někdo vyslechl, že se na mě někdo usmál, podal mi ruku, že jsem tu našel podporu. Získal jsem ujištění: „Nejsem sám.“

Třetí dobrá zpráva - Daňkovičtí se skutečně snaží, aby ten Hospodinův příbytek byl milý, udržovaný, otevřený všem, snaží se, aby se v něm všichni cítili dobře. Zkrátka starají se o něj, nepadá nám na hlavu, i když tamhle nahoře je jedno místo, kde se nám utrhł kousek stropu, ale už se na tom pracuje, aby se to dalo do pořádku. Je tu vymalováno, uklizeno, zatopeno a je mnoho plánů, co dál.

A tak se znovu a znovu můžeme těšit do toho Hospodinova příbytku, jako ten poutník z 84. žalmu. Ten ovšem asi neměl možnost se do jeruzalémského chrámu vydávat každý týden, tím mu to pak bylo vzácnější. Jeho duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích, jeho srdce i jeho tělo plésají vstříc živému Bohu. A stejně jako on i další poutníci z různých míst, někteří z velké dálky, se vydávají na cestu k bohoslužbám do jeruzalémského chrámu.

„Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pouť, když dolinou balzamovníků se ubírají, učiní ji prameništěm, včasný déšť ji halí požehnáním.“

Tu jsou tedy další dvě dobré zprávy:

Čtvrtá v pořadí - Bůh je naše pomoc, síla a osvěžení i v těch nejtěžších úsecích našeho života. I v tom vyprahlém údolí balzámovníků je s námi. A to nás může držet nad vodou. Bůh nás v tom vyprahlém údolí balzámovníků podrží.

Člověk, který jde za Božím slovem, jde do společného shromáždění, do Hospodinova příbytku, ten může zaslechnout příslib: „Neboj se, vždyť já jsem s tebou, já jsem tvá pomoc. Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj, půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.“ To je dobrá zpráva snad pro každého.

A pátá dobrá zpráva – Poutníci sice procházejí údolím pláče. Ale oni to vyprahlé údolí mohou proměnit v údolí života. Vyprahlé údolí se stane prameništěm. My totiž můžeme být tím deštěm, který svlažuje poušť. Cesta za Božím slovem může být požehnáním nejen nám, ale i těm ostatním.

Církev je společenstvím poutníků. Věříci jsou tak nějak stále v pohybu, jdou za svým Pánem. A to, co by mohlo církev ochromit, by byla její nepohyblivost. Není dobré zůstat a stagnovat na jednom místě, zabydlet se a spokojit se s tím, co je. To bychom zapomínali na své místo před Bohem a na Boha. Měli bychom být obrácení kupředu, hledět kupředu k tomu, který je Dárcem života. Hledět kupředu s vírou a nadějí.

A teď už šestá dobrá zpráva – My nestojíme, daňkovičský sbor nezůstal stát na místě. Nebylo to sice snadné udělat tak radikální krok, po deseti letech se rozhoupat a najít si vlastního faráře. Nevíme, jak to zvládneme, ale jdeme dál. Vydali jsme se na společnou cestu s vírou a nadějí, že Pán Bůh je a bude s námi.

Pro úplnost je třeba ještě jedna, tedy sedmá dobrá zpráva. Tak tady je: Do kostela se nemusí, do kostela se naopak může. My jsme pozváni na cestu s Bohem, pán Bůh nás zve do svého příbytku. Do Hospodinova příbytku jsou zváni všichni. My sem můžeme přijít a radovat se spolu s ostatními, vyprávět si o tom, co nás těší. Můžeme sem také tehdy, když jsme unavení a smutní, když se nám ani nechce mluvit. Můžeme se tu jen tiše posadit a přemýšlet, a můžeme sem taky tehdy, když něco provedeme, když se nám něco nepovede a nejradši bychom se propadli do země, nejradši bychom chodili kanály. I tehdy sem můžeme a můžeme tady být sami sebou. Tady smíme hledat sílu a také tu můžeme zachytit dobrý směr.

A jak píše žalmista, na takové cestě, jejímž cílem je setkání s Hospodinem, dochází k proměně. Vyprahlá země se stává prameništěm vod, smutek se mění v radost. To, co se zdálo nepřekonatelné, se najednou dá zvládnout, člověk dostává sílu k novým úkolům. Naše cesta k Bohu a s Bohem, naše naslouchání Božímu slovu, může způsobit, že se vyprahlé údolí světa začne zelenat, vytryskne v něm pramen a posléze začne ožívat z Božího slova a Ducha i člověk, který se už

nemusí opírat o berly, ale může se postavit na vlastní nohy. Uzdraví ho ten, který za námi přišel, aby udělal to, co lidé udělat nedokážou. Kde se člověk setká s Bohem, kde ho začne brát vážně, kde se jím nechá oslovit a kde ho poslouchá, tam je naděje nového člověka a nového světa.

A tak se těším na to, že se nám po té cestě společně půjde dobře, budeme si vzájemnou oporou a snad někdy i uvidíme, jak se za námi to vyprahlé údolí trochu zelená. Amen.

(7. 11. 2010)

◀ *kostel v Daňkovicích*

▶ **Tip na dovolenou: do Daňkovic!**

Ubytování na faře je spíše skromnější. Je zde 12 lůžek bez povlečení. Ubytování si musí vzít vlastní spacáky. V přízemí je nově zrekonstruovaná kuchyňka, jídelna, sprchový kout a záchod. V jídelně je možné rozložit dvě

rozkládací křesla, čímž vzniknou další dvě lůžka. Dále je zde muzeum, které slouží pro veřejnost. V horním patře jsou dvě ložnice – pro 4 a pro 7 osob. Je zde koupelna a záchod. Sborová místnost v horním patře slouží pro potřeby sboru. V zimním období se zde konají bohoslužby. Dále je zde pro ubytované gril, místnost pro kola a lyže, zahrada pro stanování, ohniště, společenské hry, badminton, mikrovlnná trouba, rychlovarná konvice a nádobí.

Ceny za ubytování: 80,- Kč za osobu

Děti do 6 let zdarma

Ceny za energie:

Elektřina 6,- Kč/ kWh (noční proud 2,- Kč/ kWh)

Plyn 15,- Kč/ m³

Poplatek obci: výdělečná osoba 5,- Kč

podle www.ccedankovice.wz.cz

ROZHOVOR S MLADÝM OSMDEŠÁTNÍKEM

(pokračování z titulní strany)

Jednou se mu kdosi svěřil s vyznáním, že jeho duchovenská služba v dejvickém sboru vyoralá hlubokou brázdu. On však na to odpověděl: „Ne vyoral, ale zvorál.“ Což je typický projev jeho jemného humoru. Děkujeme Pánu Bohu za jeho život a službu.

Bratře faráři, ví se, že pocházíš z farářské rodiny. Pověz nám něco o svém mládí!

Narodil jsem se v Praze, ale dětství a dospívání jsem prožil v podkrkonošském „městě kamenné krásy“ Hořicích, kde otec Bedřich Henych působil jako farář. Sborové budovy byly v těsné blízkosti monumentálního Šalounova Husa, který byl vlastně studií pro pomník na Staroměstském náměstí. Proti faře s velkou zahradou byla stará modlitebna, ve které jsme byli confirmováni sestra, já i má manželka Lída (podle jejího projektu byla modlitebna r. 1973 přestavěna na pěknou kapli). Ke sboru patřila rozsáhlá diaspora (časem se osamostatnil Nový Bydžov s okolím) a tatínek každodenně vyrážel do vzdálených škol a v neděli do kazatelských stanic. – V Hořicích byly dva divadelní spolky, pěvecké sbory „Ratibor“ a „Vesna“ i orchestr „Dalibor“, v zimě dvě kluziště, v létě nádherné lesní koupaliště, takže o kulturu a zábavu bylo postaráno. Ve městě byla známá sochařská škola, nikoli však gymnázium, takže jsme se starší sestrou Janou (provdanou později za faráře Ausberga) museli za války dojíždět do N. Bydžova. Po válce však bylo zřízeno gymnázium i v Hořicích a na něm jsem maturoval.

Tvůj tatínek též studoval u známého křesťanského filozofa prof. E. Rádla a tvým kmotříčkem byl farář B. Popelář, jenž je znám tím, že psával dopisy latinsky. Jaký vliv měly tyto osobnosti na tvou životní orientaci? A kdo tě případně ještě ovlivnil?

Roku 1920 se od Filozofické fakulty UK oddělila nová Přírodovědecká fakulta a otec, kterýž právě absolvoval gymnázium, se na ní pustil s velkou vervou do studia. Stal se oddaným žákem filozofa a metodologa přírodních věd Rádla (jehož zvětšenou fotografii měl nad psacím stolem). Po čtyřech letech studia však přešel na rovněž nově zřízenou Husovu bohosloveckou fakultu, společnou pro evangelickou a československou církev. – Když si otec jako student přivydělával na statistickém úřadě, seznámil se tam s klasickým filologem Popelářem, který se později rovněž pustil do teologie. Takových „přeběhlíků“ na bohosloví bylo tehdy víc a vesměs se osvědčili jako svědomití pastýři. Farář Popelář se stal velmi pečlivým sestřiným i mým kmotrem (mám po něm druhé křestní jméno Bohumír). Skutečně mi psával latinsky, později přepisoval i pár řeckých nebo

hebrejských slov. Mou zbožnost však ovlivnili především otec i obě matky. Později jsem zažil na teologické fakultě plejádu výrazných učitelů, jejichž předností bylo, že snad jen s výjimkou historika F. M. Bartoše působili předtím určitou dobu na sborech a měli proto dobrou představu o povolání, na něž nás připravují.

Mnozí vědí, že ses rozhodoval mezi studiem teologie a medicíny. Co nakonec rozhodlo, že jsi zvolil službu duchovního?

Asi bych měl všechno upřesnit. Jako dítě jsem jezdil s tatínkem za těžce nemocnou první maminkou do hradecké nemocnice, kde jsem sám později také pobýval, a celé to prostředí mě silně přitahovalo. Navíc jsem se dostal do péče výborných lékařů – jičínského pediatra (který později léčil i naše starší děti) a pneumologa prof. P. Lukla (syna vinohradského kurátora) - a ve škole mne bavila tělověda. To všechno spolupůsobilo, že jsem se hlásil na medicínu. Míval jsem docela pěkný prospěch a vůbec jsem nepředpokládal, že by mi to mohlo nevyjít. Maturoval jsem však v roce 1950! Maturitě předsedal přespolní kovaný komunist, který zahnal kantory do rohu ringu a sám neblaze zasahoval do našich „kádrových“ posudků. Navíc hradecká lékařská fakulta byla silně zpolitizovaná (příští rok byla změněna na Vojenskou lékařskou akademii), při dlouhých přijímacích rozhovorech kladli otázky především zástupci KSČ a ČSM – a já a další dva spolužáci (dětí živnostníků) jsme „neobstáli“. - Když jsme však ještě před maturitou odevzdávali přihlášky na vysokou školu, měli jsme uvést tři možnosti. A tehdy mi tatínek nesměle nadhodil, jestli bych mezi nimi nechtěl uvést také teologii. (Nikdy předtím se o tom ani náznakem nezmínil!) Kdepak bych byl tehdy tušil, že se ona jen nadhozená možnost stane mým životním údělem. Ale Pán Bůh si nás vede někdy i tak, že nám některá přání nesplní.

Známe tvoji bohatou literární i hudební tvorbu. Tvé krásné písně jsou charakteristické též citlivou souhrou slova a melodie. Můžeš nám o této plodné činnosti něco povědět?

Mluvit v mém případě o tvorbě, je silně nadnesené. Je pravda, že jsem do dětského koutku „ET Kostnické jiskry“ nadrápal množství kapitol. Těšilo mne, že jsem mohl přitom také využít starou zálibu v malování figurek (původně pro pobavení okolí při vyučování na gymnasiu a později na přednáškách). A když jsem psával veršovaná vánoční pásma pro děti, připojoval jsem k nim vždycky také písničku. Později jsem se dostal do styku se „Ztracenou kapelou“ (název je poněkud zavádějící jako „Naši pěvci“), která putovala po katolických kostelech a zařazovala do programu také mé věci. (Zpívala s ní i některá naše vnoučata.) Jsem však takový nedouk a ke svým melodiím nedovedu ani vybrat vhodné kytarové akordy. Měl bych se to ještě doučit.

Není dnes samozřejmé, aby celá rodina (manželka, děti i vnoučata) byla

aktivně zapojena do sborového života. Co soudíš o dnešních rodinách a také o jejich vztahu k církvi a sboru?

Že je rodina se mnou zajedno, za to jsem Bohu nesmírně vděčný. Co duchovní život dnešních rodin nejvíc ohrožuje, je patrně křečovitá snaha všestranně „světsky“ uspět a postupné zamlžení jasných mravních norem. Vztah k církvi a sboru přebírá ovšem mladší generace do velké míry od generace starší - což není žádné nové moudro. Co mohou věřící rodiče konat pro své děti, naznačuje třeba prastará Komenského příručka „Informatorium školy mateřské“.

A nakonec, co tě potěšilo v tvé dlouholeté duchovenské službě a co naopak bylo pro tebe nejtěžší? A co bys přál dejvickému sboru do budoucna?

Začnu tím nejtěžším. Hned na začátku působení na prvním sboru v Jičíně jsem se dvakrát setkal se skrývaným nepřítelstvím, proti kterému jsem se cítil naprosto bezbranný. V Dejvicích jsem nikdy na žádnou podobnou „člověčinu“ nenarazil. Naopak jsem si vždycky pochvaloval ovzduší, které tu vládne. A přece mi starý farář M., který se přihlásil a chodil do našeho sboru, jednou řekl, že dejvický sbor je uzavřený a chladný. Velmi mne to překvapilo - zvláště u člověka, který by měl umět spoluvytvářet sborovou atmosféru. A tak bych dejvickému sboru do budoucna přál, aby se nikdo mezi námi neocítil na okraji a necítil se opouštěný a přehlížený.

Otázky kladl Pavel Prosek

Naši pěvci slaví 25. narozeniny!

Naši pěvci (NP) – jak ví každý Dejvičák – neznamená jen zpěvné ptactvo českých luhů a hájů, ale především pěvecký sbor, který v našem sboru vznikl v únoru 1986 ze zpěvavé mládeže, tedy spíše, jak se traduje, z dejvické mládeže, která měla tehdy pěvecké ambice.

U jeho zrodu stáli Lydie (tehdy ještě Henychová) s Hanušem Hártelem, uspořádali konkurz, kterým prošli všichni, kteří se nebáli zazpívat písničku U panského dvora - ti odvážnější tváří v tvář ostatním, ti méně stateční zpívali za plentou a předvedli cosi jako stínové divadlo. Recese, zábava, příležitost k setkávání, namlouvání... Nevím, jestli tehdy kdo tušil, že z „tělesa“, které zpočátku bylo schopno zpívat pouze jednoglasé mládežnické písničky, bude zanedlouho životaschopný sbor na dlouhá léta.

Moje první setkání s Našimi pěvci bylo při prvním provedení Pohlovy mše o Velikonocích v r. 1991. Tehdy už to nebyli žádní začátečníci, Pohlova hudba byla podmanivá, okamžitě jsem dostala chuť mít na sborové práci podíl a sbor se příchodu sopránového nováčka nebránil...

A pak už byla před námi příprava na 10t denní cestu do Londýna v létě 1992 – bylo to jako sen. S jistou dávkou nostalgie vzpomínám na zájezd, kdy stačilo, aby jeden z nás zanotoval pár taktů z Pohla, kdekoli jsme zrovna byli, a ostatní se přidali. Třeba v kanále pod Temží zněla jeho hudba jedinečně a nezapomenutelně... V Anglii s námi byl ještě Igor David Nadrchal, usměvavý, plný života. Nikoho z nás tehdy netušil, že jeho nemocné srdíčko má tak málo síly. Zemřel o 3 roky později, bylo mu pouhých 29 let.

V dalších letech jsme se sborem uskutečnili mnoho cest – do Francie, Švýcarska (i do toho Českosaského), do Německa i po vlastech českých - navštívili jsme mnoho farností a navázali mnohá přátelství, která trvají dodnes. V současné době cestujeme již o poznání méně a už ne tak daleko, jsme nějak všichni zaměstnanější než dřív.

Naši pěvci mají na svém kontě na 300 vystoupení. Vzpomenu alespoň ty nejdůležitější mezníky: natáčení pro Českou televizi „Posezení s J. Burianem (1993), účinkování při odhalení památníku Jana Palacha ve Vevey (1997), Pražské dny sborového zpěvu (1998 – 4. místo, 1999 – 1.- 2. místo), Mezinárodní festival duchovní hudby ICMF v Bernu (2001 a 2005), novoroční zpívání v katedrále sv. Víta (2003), koncert ve Slaném se slavným saxofonistou Ivanem Myslíkovjanem (2003), dva koncerty s orchestrem Atlantis (dir. V. Podrazil) v kolínské synagoze (2002, 2009) k výročí holokaustu. Sbor několikrát spolupracoval s Českým rozhlasem, dvakrát natáčel pro BBC (naposledy letos před Vánoce). Tradici již mají naše vánoční koncerty s profesionálními sólisty a instrumentalisty.

Členové NP už dávno nejsou jen bývalí devíti mládežníci. Sbor se pochopitelně rozrostl o přizvané kamarády, přátele, spolužáky, tedy také lidi z jiných církví i mimo církev. Část členů vždycky tvořili mimopražští studenti, kteří si nás našli v době svého studia. My ostatní jsme za tu dobu pravda o něco starší, ale věkový průměr zpěváků je v současnosti už několik roků 39 let. Je to patrně také tím, že členy NP začínají být v několika případech i naše děti...

Sborem prošlo sborem na 200 zpěváků. Aktuálně je nás dnes 53. Pouze za dirigentským pultem se za 25 let nic nezměnilo. Lydka Härtelová celou tu dobu srdnatě a neúnavně (aspoň to tak navenek vypadá) drží pomyslnou taktovku. Především jí patří velký dík za všechnu práci, péči a trpělivost! Bez ní by tady NP nebyli, měli jsme příležitost ověřit si, že to tak prostě je...

Za dobu svého trvání měli NP postupně 3 varhaníky: Jendu Růžka, Lukáše Vendla a Lucku Novákovou, která s námi spolupracuje už pouze externě. Zároveň jsme měli štěstí na dva muzikanty - skladatele a zdatné zpěváky v Blahoši

Ratajovi a Jiřince Marešové. Oba obohatili náš repertoár o vlastní skladby psané „na míru“.

Není bez zajímavosti, jak zpěv duchovní hudby prospívá partnerským vztahům: přímo ze sboru, potažmo z farního sboru a dejvické mládeže, vzešlo 8 manželských svazků a celkem 13 manželských párů bylo nebo dosud je členy NP.

Sborová práce se od svých počátků hodně změnila. Pamatují zkoušky, kdy seděl celý sbor u klavíru (tenkrát jsme se k němu ještě všichni vešli) a skladbou jsme se pomaličku po hlasech prokousávali. Dnes nám hodně pomáhá internet - odkazy na noty, hotové skladby i demosnímky pro jednotlivé hlasy, využíváme dělených zkoušek, takže i obtížné skladby jsme tak schopni dát nahrubo dohromady během jedné zkoušky.

Každá zkouška má většinou kratičký biblický úvod. Po Petru Hudcovi se o pravidelné slovo v současné době velmi originálně stará Martin Hrubeš (naš bas a kurátor hornopočernického sboru).

Za dobu trvání NP jsme se zúčastnili dvou pěveckých soutěží, v jednom případě dokonce vítězně, okusili jsme, jaké to je, ale shodli jsme se na tom, že není naším cílem zpívat pro svou slávu. Naši pěvci vždycky zpívali, zpívají a věřím, že ještě dlouho zpívat budou - ke slávě Boží. Hosanna in excelsis, in excelsis!

Věra Tichá

Kniha, která „mluví“ živými jazyky – překládání Bible a problémy s tím spojené

Jestliže jazyk, ve kterém je napsána nějaká kniha, zanikne, v podstatě zanikne i ta kniha. Jen málo lidí v dnešní době umí číst starověké jazyky, v nichž byla napsána Bible. Přesto je Bible živá. Přetrvala proto, že se „naučila mluvit“ živými jazyky lidstva. Překladatelé v různých částech světa, kteří ji „naučili“ mluvit jinými jazyky, se mnohdy setkali se zdánlivě nepřekonatelnými překážkami. Mnozí z nich byli pro tuto práci ochotni snášet značné útrapy, a dokonce za ni i zemřít. Dějiny vyprávějí, kolik vytrvalosti a vynalézavosti bylo potřeba, když byla Bible překládána do jazyků lidstva. Uvažte však: kdyby Bible zůstala jen ve starověké hebrejštině a řečtině, možná by už dávno „zanikla“, protože tyto jazyky byly časem zapomenuty a v mnoha částech zeměkoule se jimi nikdy nemluvalo. Bible je ale opravdu živou knihou, protože na rozdíl od všech ostatních knih může „mluvit“ k lidem na celém světě v jejich vlastním jazyce. Výsledkem je, že její poselství dále „působí ve věřících“ (1Te 2:13).

Bible je stále nejprekládanější knihou na světě. Odhaduje se, že z celkového počtu 6 912 jazyků je celá Bible nebo její část přeložena do 2 426 jazyků a

dialektů. Bible je tak nyní k dispozici v 665 afrických jazycích, 585 asijských, dále v 414 jazycích Oceánie, 404 jazycích Latinské Ameriky a Karibské oblasti, ve 209 evropských a 75 jazycích severoamerických. Předpokládá se, že Bibli by bylo třeba přeložit do dalších 2251 jazyků či dialektů, kterými mluví celkem 193 milionů lidí. Spojené biblické společnosti v současnosti pomáhají při překládání Bible do dalších přibližně 600 jazyků.

Na druhé straně vznikají stále nové a nové překlady Písma do jazyků, ve kterých již překlady Bible existují a jsou dostupné. Jenom v češtině za poslední dva roky vyšlo několik nových kompletních překladů Bible. Asi nejmedializovanějším projektem byla (a je) „Bible, překlad 21. století“ (neboli Bible21, dříve Nová bible kralická – NBK). Hned po ní byl dokončen „Český studijní překlad“ a krátce na to „Jeruzalémská bible“. Tímto ovšem výčet nových českých biblí nekončí. Na dokončení nebo vydání čekají další překlady: „Katolický překlad“ (Liturgický – tzv. nový Bogner), Starý zákon v překladu Miloše Pavlíka (NZ vyšel již 1995). Přípravuje se také kritické vydání původní šestidílnky Bible kralické (tedy z let 1579 – 1593). Na posledním místě zmíním další pokus o revizi Bible kralické od Pavla Hofmana; „Bible kralická – revidovaná“.

Překládání Bible, knihy, která má více než 1 100 kapitol a 31 000 veršů, je nesmírně náročný úkol. S tímto úkolem se pojí řada starostí a strastí. Při překladu Písma je nutné překonávat jednak obecné problémy každého překladu z jakéhokoli cizího jazyka, jednak je třeba zápolit se specifickými problémy danými hebrejštinou a řečtinou (složitější sémantikou a gramatikou) a tím, že Bible (svým původem a určením) není kniha jako každá jiná. Zacházení s textem je rozmanitější než u jiné starověké literatury. Existují místa záměrně vícestupňová, a tak je občas nutné zachovat v překladu vícenásobný význam, pokud je to v cílovém jazyku možné.

Překládání samo je ve skutečnosti interdisciplinární činností, tudíž překladatelé Bible mají mít dobré povědomí nejen o teorii překládání, ale i o sousedních disciplínách. V nových překladech Bible je snaha uplatnit poznatky z oborů literární a textové kritiky, výzkumy biblických jazyků v oblasti lexikálně-syntaktické, nové teorie hebrejské gramatiky a nové klasifikace řečtiny *koiné* NZ. Součástí novodobé teorie překladu je snaha o pochopení toho, jak původní text na původní čtenáře působil. Na druhou stranu je nutné se v překladu vypořádat s tím, jak takové působení interpretovat a zároveň vyjádřit jistou starobylost – osvědčenost, to, že si ten text něco nese z jiné doby a z jiného prostředí. Tato problematika se samozřejmě týká všech starověkých dokumentů, ať to jsou antická díla řeckých nebo římských autorů, nebo to je třeba Epos o Gilgamešovi. Pro přiblížení původní intence textu a přiblížení kulturně-historického rozdílu se taková díla neobejdou bez poznámek pod čarou, jak textových, tak i výkladových.

U překladu Bible je tento přístup o to závažnější, neboť Bible je považována za „Boží slovo“, nebo za svědectví o Božím jednání. Překladatel musí nejen reflektovat původní kulturně-dějinný rámec, ale musí si být vědom dosahu a vlivu Bible, potažmo křesťanství na celkový vývoj evropské kultury. Dále se musí vyrovnávat i s tím, že již existuje dlouhá tradice překládání Bible a on tak nutně navazuje na předešlá biblická bádání a práci nad biblickým textem. S tím se pojí dilema volby, co zanechat z tradiční formulace a kde se nebát přijít s novým zněním.

Z hlediska překladatelského přístupu pokrývají překlady Bible velmi široké spektrum, ale v zásadě je lze rozdělit do tří kategorií. Na jednom konci spektra jsou doslovné meziřádkové překlady. Ty obsahují text v původním jazyce a překlad do cílového jazyka pořízený metodou „slovo za slovo“. Tedy nejde o žádný literární, nýbrž interlineární překlad používající metodu formální ekvivalence. Na druhém konci spektra jsou parafrázované překlady. Překladatelé těchto verzí volně formulují biblické sdělení tak, jak ho oni sami chápou a jak to podle jejich názoru bude srozumitelné pro čtenáře. Často je překlad na rovině „překlady myšlenky myšlenkou“. Do textu jsou doplňovány celé věty s cílem vysvětlit smysl původního biblického textu. Ovšem takovýto druh práce nad biblickým textem předpokládá obrovskou znalost Bible – řekl bych znalost zevnitř – respektive teologie jednotlivých biblických knih. V tomto smyslu takovýto překlad vyžaduje mnohem větší invenci a překladatelské dovednosti než překlad více méně „doslovný“ (nebo meziřádkový). V neposlední řadě skýtají parafrázované překlady jedno úskalí; budují klamný dojem, že biblický text se snadno čte, že je snadno srozumitelný.

Třetí kategorii tvoří překlady, jejichž autoři se snaží najít mezi těmito krajními přístupy střední cestu. Jejich snahou je vytvořit text, který bude sdělovat význam i odstín výrazů z původního jazyka a zároveň se bude dobře číst. Každý překladatel se pohybuje mezi dvěma mantinely. Tím prvním je srozumitelnost, kdy se zároveň dbá na zachování kvality cílového jazyka, a tím druhým je doslovnost. Nositelem významu je věta, a tudíž překlad, který důsledně dosazuje slovo za slovo, často nevystihuje význam jednotlivých biblických veršů lépe než překlad používající metodu funkčního (nebo dynamického) ekvivalentu. Dá se říci, že čím je překlad srozumitelnější, tím méně je doslovný a naopak, čím je doslovnější (a zároveň jazykově kostrbatější), tím více se stává nesrozumitelným a v některých ohledech i zavádějícím. Naproti tomu u hladce srozumitelného funkčního ekvivalentu si nikdy nemůžeme být jisti, která část významu je původní a která byla zavedena teprve při překladu. Navíc cílová srozumitelnost není a nemá být vždy hlavním kritériem. Snadno tak může dojít ke zploštění a banalizování původního smyslu. Překlad je tedy vždy výsledkem hledání cesty a kompromisu. Ale ať je biblický překlad jakéhokoli typu nebo zaměření, neměl by nikdy být na

úkor „originálu“. Proto problémy s tím spojené se povětšinou dají dobře řešit v textových nebo výkladových poznámkách, které uvádějí užitečné informace o původní předloze, tak aby co nejméně podstatných věcí z původního textu „spadlo pod stůl“. Nejběžnější textové poznámky uvádějí „doslovné znění“, aby čtenář měl větší představu o frazeologii a struktuře původního biblického textu. Často se v poznámkovém aparátu uvádějí různocnění některých rukopisů nebo starověkých překladů nebo jen nabízejí jiné možné překladové varianty.

Měl jsem možnost slyšet vyprávění některých tvůrců Českého ekumenického překladu i nového Českého studijního překladu a bylo až příznačné, jak se výpovědi obou skupin překladatelů shodují. V obou skupinách vznikaly napjaté situace, při kterých se hledal kompromis a často se stávalo, že někdo nebyl spokojen s navrhovaným řešením. Návrhy překladatelů obou týmů podléhaly hlasování a schvalování, a tak se původní pracovní překlad často výrazně měnil.

První věc, kterou musí překladatel udělat, je, že musí zvolit předlohu, z níž bude překládat. Zdaleka totiž neexistuje pouze jedna podoba „originálu“. Moderní překladatel Bible má celou situaci usnadněnou, protože existují tzv. kritická vydání Starého i Nového zákona, která vedle zvoleného znění obsahují i varianty z dalších rukopisů. Dnes už nemusí překladatel navštěvovat knihovny na různých místech v Evropě, aby se dostal k různým papyrům a kodexům, ale má je shrnuté v jednom svazku či dokonce elektronické databázi. V případě hebrejského (aramejského) textu Starého zákona se dnes zpravidla překládá Codex Leningradensis (asi kolem r. 1008 po Kr.) ve vydání zvaném Biblia Hebraica Stuttgartensia. V případě Nového zákona je situace složitější. Přestože postupně vzniklo několik předloh, práce na vytvoření vzorového kritického vydání na základě shromážděných starých rukopisů v jistém smyslu pokračuje dodnes. Zpravidla si překladatel zvolí za svou předlohu poslední kritické vydání (Novum Testamentum Graece, editoři Nestle-Aland), které shromáždí v poznámkovém aparátu nejdůležitější textové varianty, nebo sáhne po nějakém starším vzorovém textu (např. Textus Receptus, což je klasický tradiční text raného evropského protestantismu).

Jak jsem nastínil, s překládáním Písma jsou spojeny rozličné problémy. Přesto si myslím, že není třeba se jimi znepokojovat, natož se o Bibli bát. Věřím, podobně jako Kraličtí, že „Pán Bůh si toliko ráčil opatrovat“ Bibli, že se k nám vždy dostane tak, že z ní uslyšíme aktuální Boží oslovení. Není až tak rozhodující, v jaké podobě se k nám Bible dostane, ale jak jejím prostřednictvím Bůh promlouvá k našemu srdci. Na druhé straně, čím více Bibli studujeme, tím více otázek nám vyvstane a tím nesnadněji nalézáme odpovědi. Řekl bych, že právě o to asi jde. Právě ty nezodpovězené otázky nás vedou k tomu, abychom hledali u Pána Boha, jako to dělali ti, kdo nám Písmo svaté překládali a předávali.

Martin Volný

Josef Blaha: Židovské myšlení jako inspirace

Zasvěcenou recenzi knihy **Židovské myšlení jako inspirace nejen pro křesťany**, jejímž autorem je **Josef Blaha** (vydal Konečný, Brno, 2008), lze nalézt v Křesťanské revui 3/08 z pera prof. Balabána. V této informaci zmíním jen několik myšlenek, jež mne oslovily.

Autor konstatuje: „Někdy bývá Starý zákon označován jako zákon zlého Boha, zatímco Nový zákon jako zákon dobrého Boha. I když tento blud hlásal už Markion a byl odsouzen na začátku dějin mladé církve, řekl bych, že v duších mnoha křesťanů tomu bohužel tak je“ [str. 43]. V této souvislosti i souhlasím s názorem, že bez porozumění Starému zákonu Nový zákon vůbec nemůžeme pochopit.

Autor sám ve všech svých úvahách opakovaně dokládá, že již starozákonní Hospodin je Bůh milosrdný. Například 33. žalm je jakýmsi vyznáním víry „biblického Izraele ve svého Stvořitele a Vykupitele, Hospodina. Není zmiňováno jméno *Elohim*, což je židovskou rabínskou tradicí chápáno jako *Bůh spravedlnosti*, ale jméno *Adónaj* (JHVH), tedy atribut *božského milosrdenství*... Pro každého z nás má tento žalm poselství, že radost spočívá v očekávání Pánovy lásky tím, že my sami Pána milujeme ve svých bližních.“ [28 + 31]

„*Víra* znamená být na cestě s příslibem...“ píše autor na str. 16 a na jiném místě dodává „Jedině důvěra v Hospodina zaručuje úspěch v tomto životě. Možná, že spíše než slova *víra* je lépe používat slovo *důvěra* - bezpečí v Hospodinu.“ [83] Sám tak postupuji například při četbě Ježíšovy výzvy v Janově evangeliu (14,1b) a na slova „Důvěřujete Bohu, důvěřujte i mně!“ odpovídám „Ano, důvěřuji Ti, Pane Ježíši!“. Je to stručné vyznání víry, které mi stačí.

Petr Pokorný ve své knize *Den se přiblížil* zdůvodnil, proč „nemůžeme začínat od nejstarších dochovaných textů Nového zákona, totiž od Pavla, ale od nejstarších ježíšovských tradic... Svému okolí jsme především dlužni evangelium, které přinesl Ježíš ještě za svého působení v Galileji.“ [23-25] A zde jakoby přímo navazoval Josef Blaha: „Ačkoliv judaismus i křesťanství formulovaly články víry, dogmata, souhlasím s myšlenkou, že dogma je pouhé heuristické přiblížení k pravdě, což poznamenal již Karl Barth ve své dogmatice. V této souvislosti není bez zajímavosti znovu se vrátit k Bibli, kterou četl Ježíš, ke Starému zákonu... I v katolické církvi dochází k pochopení, že dogma – články víry je třeba číst pod zorným úhlem Božího slova.“ [83]

df

Kalendář na únor 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	6. 2. s VP 13. 2. 20. 2. Výroční sborové shromáždění 27. 2. Naši pěvci 6. 3. s VP	P. Hudec A. Hudcová P. Hudec P. Hudec A. Hudcová
Biblická hodina	úterý 18:00 (Základní biblické příběhy dle dějepavy - SZ)	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:30 (ZŠ Suchdol)
Mládež a dorost	úterý v 19:00	
X-cátníci	čtvrtek 17. 2. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30	
Křesťanská služba	neděle 6. 2. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 16. 2.(!) v 9:30 (J. Kohoutová: Život a dílo K. Škréty - s ukázkami děl)	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 21. 2. v 15:00	
Debatní klub seniorů	obnoví své schůzky až v březnu	
Setkání s hostem	čtvrtek 24. 2. 2010 v 19:30 (Jan Mašek - Evangelíci na Mělnicku: Mělnické Vtelno 1700-1900; podle chystané knihy o vtelném evang. sboru)	
Staršovstvo	čtvrtek 3. 2. v 19:30	
Konfirmandi	čtvrtek v 17:00	

Srdečně zveme na výroční sborové shromáždění, které proběhne po bohoslužbách v neděli 20. 2. 2011 od 10:30. Při něm budou mimo jiné předloženy zprávy o životě sboru v uplynulém roce, zpráva hospodářská a revizní.

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Čím jsme žili v roce 2010
- ✓ Nové české překlady Bible
(*M. Volný*)
- ✓ Kalendář na březen 2011

Život sboru v roce 2010 zachycený nejen statistickými údaji:

K 31. 12. 2010 má náš sbor **773 členů**, hlasovací právo má **226**, salárníků, tj. těch, kteří se finančně podílejí na životě sboru, je **212**. Křtem přibýlo celkem 9 členů, úmrtím a odstěhováním ubylo 18 členů, přistěhováním 1.

Bohoslužby se konaly každou neděli a o svátcích celkem 55x, průměrná účast 115. Večeře Páně byla vysluhována 16x za průměrné účasti 91. Dvakrát byla vysluhována VP v nemocnici a jednou v rodině. Při

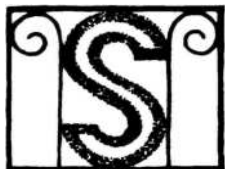
bohoslužbách posloužili kázáním kromě manželů Hudcových: Zdeněk Susa, Josef Bartošek, Daniel Henych, Martin Prudký, Anne Lungová, Lenka Ridzoňová, Debora Hudcová, nyní Rumlová, Gerhard Frey Reininghaus a Aleš Mostecký. Na presbyterské službě se podílelo 16 presbyterů. Varhanním doprovodem posloužili: T. Černohorský, F. Härtel, L. Härtelová, M. Hejl, J. Jasná, P. Prosek, M. Tichý a L. Vendl. Při přípravě občerstvení po každých bohoslužbách se pravidelně střídalo 16 sester.

(pokračování uvnitř čísla)

Kytička pro sestru Milenu

Není snadné vzít na sebe dobrovolný závazek a setrvat v něm dlouhé roky. A právě to učinila naše březnová jubilantka **Mgr. Milena Tůmová**, když se před čtyřiceti lety uvolila vést nedělní školu. Vypomáhala sice tehdejšímu faráři občas jako kazatelka a získala si oblibu zejména svými různorodými, pečlivě promyšlenými úvody k večeři Páně, ale její mnohaletá nedělní služba dětem zůstává zřejmě tím nejcennějším, čím přispívala svému sboru. V praxi to znamenalo odřiči se účasti na bohoslužbách pro dospělé a po celý školní rok se na každou neděli důkladně připravit a nádavkem nacvičit vánoční besídku.

(pokračování uvnitř čísla)

Úkoly trvající

Webové stránky: Kr. Sýkora sumarizoval dosavadní výsledky práce pověřené skupiny. Práce na webových stránkách bude zadána faráři M. Férovi na základě zaslané nabídky.

Duchovenská činnost

Rozloučení se sestrou farářovou Hanou Svatoňovou ve sboru 5. 2. v 15 h. - 12. 2. v 11 h. návštěva skupiny katolíků od Prokopa. - Klub poznávání 16. 2.: J. Kohoutová o díle K. Škréty. Nutno zakoupit nové promítací plátno (zakoupil T. Černohorský). - X-cátníci 17. 2.: Po stopách apoštola Pavla v Malé Asii (Hudcovi). - Setkání s hostem: Jan Mašek – Evangelíci na Mělnicku.

Příprava výročního sborového shromáždění (VSS)

Presbyteri dostali k připomíncek zprávou "Život sboru v roce 2010 zachycený nejen statistickými údaji". Po doplnění bude zpráva rozeslána e-mailem členům sboru před VSS k seznámení.

V březnu bude rozeslán dopis synodní rady s upozorněním na sčítání obyvatel ohledně kolonky „Náboženská víra“ a současně s ním i přehled sborových akcí pořádaných do konce školního roku.

Středisko Diakonie Stodůlky

Nebyla udělena žádná částka na ranou péči, budou se propouštět zaměstnanci.

Finanční zpráva

Br. Černohorský předložil předběžný výsledek hospodaření za rok 2010 a předpokládaný rozpočet na rok 2011. Zpráva bude doplněna o Plán roku 2011 k odsouhlasení br. Maškovi, aby podklady mohly být zveřejněny členům sboru.

Dar 20.000 Kč potřebnému sboru jako částka dorovnávací Personální fond (přispívá se z něj na část platů farářů): návrh na předání částky sboru v Daňkovicích - schváleno.

Hospodářské záležitosti

Žádost o stavební povolení a o odklad čerpání částky,

Další

- Informace správní rady Personálního fondu: předpis na 142.000 Kč.
- Ústřední církevní kancelář hledá účetní – viz nástěnka.
- Proběhne kurs laiků na téma Zrát jako víno – nástěnka.
- Rekreační v Herlíkovicích a dále Setkávání generací v Herlíkovicích (12. - 15. 5.) – nástěnka.

- Sborníkový kurs s Jiřím Pavlicou – nástěnka.
- Sjezd mládeže v Jihlavě (30. 9. – 2. 10. 2011) – výzva na návrh loga sjezdu na téma "Voko bere aneb Příležitosti a rizika v našem životě" - nástěnka.
- Návrh H. Härtela na nápis nad vchodem do domu – viz níže – schválen třířádk-

kový nápis, použit na výrobu jiný materiál, upravit třířádkový návrh a logo ve spolupráci s M. Študentovou a M. Volným.

- "Noc kostelů". Minulé 2 roky jsme se připojili - zajišťovali to manželé Volní. M. Volný doporučuje dohodu s kazateli sborů v Praze 6 tak, aby návštěvy jednotlivých sborů na sebe navazovaly včetně programu, zakončení ekumenickou bohoslužbou u sv. Vojtěcha 27. 5. 2011. Bude třeba oslovit faráře církví na Praze 6, na tvorbě programu se bude pracovat, br. Sýkora je ochoten se zapojit.
- Setkání sester a bratří z Norimberka bude 28. 4. 2011 ve sboru v 16 hodin.
- Sborová kuchyňka. Nově vymalováno (sestra farářka) a nový koberec (Hudcovi) - děkujeme.

citáty:

O život můžeme přijít různě. Smrt je jen jednou z možností.

Nejlepší lidské okamžiky bývají malých rozměrů, ale duchovně nám vystačí na celý život.

Život sboru v roce 2010

zachycený nejen statistickými údaji:

(pokračování z titulní strany)

Biblické hodiny se konaly v úterý – 29x za průměrné účasti 11. Probírají se základní biblické příběhy podle dějepravy.

Děti. Nedělní škola byla 37x, průměrná účast dětí 10. Děti se vyučují ve dvou skupinách (starší a mladší). Ve vedení se střídali: Anna Hejlová, Ivana Hellerová, Magdalena Hellerová, Abigail Hudcová, Jan Petříček, Michaela Petříčková, Tomáš Tichý jun., Marek Tichý, Filip Härtel, Klára Cihlová, Magdalena Härtelová, Simeon Hudec, Karolina Härtelová, Eliška Henychová, Vít Henych. Probírají se starozákonní příběhy, pokračujeme dobou královskou. Náboženství se vyučovalo ve sboru 25x za průměrné účasti 4, v ZŠ Suchdol 27x, průměrná účast 5 dětí. V první půli roku se probíralo evangelium podle Lukáše, od podzimu se probírají v Dejvicích témata: křest, bohoslužby, modlitba, večere Páně, písně, svátky apod., v ZŠ Suchdol první příběhy Bible. Konfirmační příprava v první půlce roku (Václav Henych, Jiří Javornický, Tomáš Prachenský, Anna Jílková, Michael Heller, Nicholas Morag, Jakub Wilke) se konala 18x, příprava T. Hejlka 12x. Od podzimu se připravují ke konfirmaci, která by měla být letos 1. adventní neděli, tito chlapci: Benjamin Hejl, Matouš Heller, Šimon Hudec a Kryštof Knapp.

Mládež se sešla 28x za účasti 10. V prvním pololetí ji vedla kromě farářů vikářka Debora Hudcová, ve druhém pololetí spolu s faráři Filip Ženatý. V létě se mládež zúčastnila společného pobytu v Alpách a týden sjížděla na kanoích polskou řeku Kwisu. Silvestr strávila mládež sama v Daňkovicích na faře.

X-cátníci se sešli 10x za průměrné účasti 7. Jde o setkání „třicátníků až ...“, zpravidla třetí čtvrtek v měsíci od 19:30. Program mívá dvě části: biblický výklad a druhý program, který bývá rozmanitý (rozhovor na aktuální téma anebo promítání obrázků z cizích zemí či z různých událostí a vyprávění o nich).

Setkání s hostem je určeno všem zájemcům o vybrané téma, konalo se 7x, průměrná účast 22. Hosty byli: V. Petříček, F. Kellnar, Z. Susa, M. Pojar, W. Dobrovská, M. Světlík, P. Brod.

Senioři. Hodinu pohybu pro seniory vede sestra Jana Prosková. Tato hodina je určena starším lidem, pro něž je důležité čas od času se rozcvičit. V zásadě jde o rehabilitaci a pohyb při hudbě. Pro tuto hodinu je vymezen čas každé 1. a 3. pondělí v měsíci v 15 hod. V r. 2010 se uskutečnilo 16 setkání s průměrnou účastí 7 sester a bratří.

Klub poznávání je také určen seniorům, ale nejen jim. Koná se zpravidla poslední středu v měsíci v 9:30. Sestry Kohoutová, Bošková a Petříčková připravily 7 akcí (průměrná účast byla 10 lidí): pět přednášek a 2 procházky spojené s výstavou a prohlídkou..

Debatní klub seniorů se schází od roku 2003, zpravidla druhé pondělí v měsíci v 15 h. Klub se sešel 9x za průměrné účasti 7. Inspirací současných debatních schůzek bylo téma: Ježíšovo evangelium a co v něm není. 7x uvedl přítomné do debaty br. Fišer, 1x br. Härtel a 1x br. Veselý.

Křesťanská služba - kroužek tvoří jeden muž a 9 žen. Pamatuje především na jubilanty: rozesílá jim gratulace, navštěvuje některé potřebné členy sboru doma či v nemocnicích. Křesťanská služba se děje i neorganizovaně mnoha dalšími členy sboru.

Pastorace se koná osobními návštěvami farářů jednotlivých členů sboru v průběhu roku a také osobními rozhovory, telefonicky či e-mailem. Tyto kontakty jsou velmi důležité a konají se podle potřeby a na požádání po vzájemné domluvě. K prohloubení těchto kontaktů významně přispívají společné akce během roku, především o prázdninách, ať už při společném pobytu všech generací v Alpách anebo v týdnu při akcích s mládeží a dětmi. A. Hudcová věnovala v uplynulém roce velkou péči nejstarší člence našeho sboru, sestře Duškové, která v dubnu oslavila 100 let. Nyní je od Nového roku v Domově odpočinku ve stáří v Krabčicích.

Staršovstvo tvoří 16 řádných členů, 4 náhradníci, farář a faráčka sboru. V lednu složili nově zvolení presbyteri a presbyterky slib za přítomnosti seniorátní kurátorky Zdeny Skuhrové. Staršovstvo se sešlo 10x za průměrné účasti 15. Jednalo o běžném provozu sboru, hlavně pak o nové podobě webových stránek. Podalo žádost na MČ Praha 6 o finanční příspěvek na vybudování sklepních prostor a sbor obdržel 350 tisíc Kč. Prostory by se měly vybudovat v první polovině tohoto roku. Odsouhlasilo žádost far. Hudcové a far. Hudce o tříměsíční studijní volno; A. Hudcová je měla od března do května, čas využila k překladu

komixu pro děti Deset osobností protestantismu, který snad ve spolupráci se SR vyjde časem tiskem. Br. f. Hudec bude v letošním roce od dubna do června na studijním pobytu v Lipsku.

Smíšený pěvecký sbor **Naši pěvci** se schází ke zkouškám každý týden ve středu v 18:30 pod vedením Lydie Härtelové. Tvoří jej asi 50 lidí. V uplynulém roce vystupoval 11x (4x v Dejvicích při bohoslužbách, 1x ve sboru v Trutnově, 2x u Salvátora, 2x u Martina ve zdi – „Koncert pro Afriku“ a svatba, 1x v Nebušicích, 1x u Klimenta. Průměrná účast zpěváků na vystoupení: 42. Počet zkoušek a soustředění: 40. Průměrná účast na zkouškách: 35.

Flétnový soubor se po odchodu Debory Hudcové přestal scházet, ale je naděje na pokračování.

Svatby se konaly 3 – Irena Troupová a Petr Siřínek, Eva Taurková a Jacques Moliba Bankanza, J. Schröfelová a L. Arandielović. Navíc se mnozí členové sboru zúčastnili na podzim svatby Debory Hudcové a Ondřeje Rumla v Rovečném (asi 35).

Církevní **pohřby** byly 3: rozloučení se sestrou Věrou Cinibulkovou se konalo v naší modlitebně, rozloučení s Františkou Kozlovou a Miluškou Prášilíkovou v krematoriu.

Sborový měsíčník **Souterrain** vydávají v tomto roce manželé Härtelovi.

Diakonie Stodůlky - zpravidla 1x týdně se koná zpívání s kytarou v zařízení Diakonie ve Stodůlkách pro zaměstnance společně s klienty, sami nebo spolu s farářem tam dojíždějí Jan Machovec a Simeon Hudec. Členy dozorčí rady jsou tyto členové našeho sboru: Daniela Caldová, Vladimír Jenček, Pavel Prosek, Petr Hudec, Hana Volná. Středisko stojí před nákladnou přestavbou (cca 33 milionů Kč), uvažujeme o tom, že by se uspořádalo **III. Bienále pro Diakonii**. Minulý rok na podzim oslavil stacionář roční výročí, oslavy se zúčastnili i sponzoři přepravního zařízení pro klienty.

Čím jsme žili v jednotlivých měsících v roce 2010

Leden 2010

- Setkání s hostem - Václav Petříček: Napříč Ománem
- Noc otevřených kostelů (účast 20)
- Klub poznávání - Věra Lukášová: Obchůdek jednoho světa
- X-cátníci - Diskuse o večeři Páně: Kalichy a kalíšky?
- Účast na Svatovojtěšském plese a

Báječném bálu

- Příspěvek na Evangnet 3000 Kč

Únor 2010

- X-cátníci - Marván al Solajmán a František Kostlán: Arabsko-české koření
- Klub poznávání – J. Kohoutová: Zlaté století (nizozemské výtvarné umění 17. století)
- Výroční sborové shromáždění (účast 89)
- Setkání s hostem – František Kellnar: Liturgie katolické církve a sakrální stavby (účast 26)
- Naši pěvci při bohoslužbách v Dejvicích
- Schůzka Bienále – zhodnocení
- Sbíрка na Haiti – 29806 Kč

Březen 2010

- A. Hudcová nastoupila na tříměsíční studijní volno
- X-cátníci – O večeři Páně – Hostina chudých (účast 6)
- Klub poznávání – D. Caldová: Jak jsem se dostala k sociální práci
- Nsango malamú při bohoslužbách v Dejvicích
- Velikonoce: Zelený čtvrtek – Pašije podle Matouše, Velký pátek s VP, Hod Boží velikonoční, sbírka na Hlavní dar lásky Jeronymovy jednoty (Kč), zahájení sbírky darů JJ

- Oslava 100. narozenin sestry Hermíny Duškové
- Setkání s hostem – Z. Susa: Cesta do Assisi (účast 30)
- Sbíрка na tisk: 2642 Kč
- Sbíрка na HDL JJ – 4934 Kč

Duben 2010

- X-cátníci – O VP závěr
- Naši pěvci s orchestrem (velikonoční koncert u Salvátora – Rataj: Sedm slov Kristových, Händel: Mesiáš
- Křest L. Baumové
- Klub poznávání – J. Kohoutová – Gulbranssen – Věčně zpívají lesy
- Setkání s hostem – Miloš Pojar – O současné situaci v Izraeli (účast 30)
- Bazar šatstva ve sboru (výtěžek 20 tisíc Kč)

Květen 2010

- Svatba Jana Siřínka a Ireny Troupové
- Klub poznávání – J. Kohoutová – vycházka do Vrtbovské zahrady, Kampou přes Malostranské náměstí
- Mládež a konfirmandi v Nosislavi
- Rozloučení se sestrou Františkou Kozlovou
- Synod ČCE
- Křest Tobiáše Vendla
- Křest Jany Mostecké, Naši pěvci při bohoslužbách

- Křest Rostislava Kittnera
- Svatodušní svátky. Konfirmace 6 konfirmandů a křest Jiřího Javornického a Nicholase Moraga
- Sběrka na Diakonii - 2976 Kč
- Setkání s hostem – Wanda Dobrovská – Ticho v hudbě (účast 12)
- Sběrka darů Jeronymovy jednoty – 45000 Kč
- Křest Kryštofa Koblice
- X-cátníci – Desatero (účast 5)
- Ekumenická bohoslužba za krajinu - Suchdol

Červen 2010

- Benefiční koncert pro Afriku II – Naši pěvci se Nsango malamu a souborem Corde et animo u Martina ve zdi
- Narození Tobiáše Hudce – vnuka Hudcových
- X-cátníci – Jak budovat zdravý sbor – K. Řežábek (účast 6)
- Den otevřených dveří v Diakonii Stodůlky
- Sběrka na Fond solidarity sborů - 2810 Kč
- Seniorátní shromáždění Jeronymovy jednoty v Dejvicích (účast 30)
- Sběrka na povodně (ukončena v září) – 29465 Kč

Červenec a srpen 2010

- Týdenní pobyt členů sboru v Rakousku v Lechtal v Holzgau (účast 42)
- Sjíždění Kwisy v Polsku – vedli Hudcovi s Deborou (účast 20)
- Letní pobyt s dětmi v Křížlicích – vedoucí a pomocníci: A.Hudcová, O. Macek, A. Macková, D. Hudcová, M. Tichý, A. Homuta, K.Cihlová, K. Burešová, Nosislavští (účast 32)

Září 2010

- Účast P. Hudce na měsíčním jazykovém kursu v Lipsku
- X-cátníci – Proč vznikají nové překlady Bible , M. Volný (účast 8)
- Sběrka pro Evangelickou akademii - 1447 Kč
- Sjezd nejen evangelické mládeže v Pardubicích
- Setkání s hostem - M. Světlík: Finsko (účast 15)
- Sběrka na památník Milady Horákové na Smíchově – 23680 Kč

Říjen 2010

- Díkčinění za úrodu
- Sběrka na Fond sociální a charitativní pomoci – 3475 Kč
- Rozloučení se sestrou Miluškou Prášilíkovou (krematorium Motol)
- Rozloučení se sestrou Věrou Cinibulkovou – ve sboru
- X-cátníci – 10. Příkázání a promítání

- fotografií z ordinace, instalace a svatby (účast 11)
- Benefiční koncert Našich pěvců v kostele Cyrila a Metoděje v Nebušicích pro mateřské centrum
 - Klub poznávání – J. Kohoutová – vycházka po památných místech a domovních znameních na Pražském hradě a Malé straně
 - Sbírka na bleskové povodně vyhlášená Diakonii – 55070 Kč
 - Svatba Debory Hudcové a Ondřeje Rumla v Rovečném (účast z našeho sboru 35, celkem 200)
 - Svatba Jacquesa a Evy Molibových u Martina ve zdi a zpěv Našich pěvců
 - Ordinace nových farářů v Novém Městě na Moravě
 - Instalace Debory Rumlové v Novém městě na Moravě
 - Naši pěvci - koncert v Trutnově ke Dni reformace
 - Instalace Jonatana Hudce v Klášteře nad Dědinou
 - Bazar podzimních plodů a suchých květin ve prospěch křesťanské služby (sestry Kohoutová a Bošková - výtěžek 3000 Kč)

Listopad 2010

- Naši pěvci při bohoslužbách v Dejvicích; u Klimenta natáčení pro BBC Londýn
- Křest Šimona Geiera
- Slib členů Dozorčí rady Diakonie Stodůlky za přítomnosti synodní kurátorky Lii Valkové
- Prodej výrobků Ergoterapeutické dílny Diakonie Stodůlky
- Instalace Debory Rumlové v Daňkovicích
- Sbírka na Jubilejní toleranční dar - 3252 Kč
- Klub poznávání – M. Calda: V čem jsou Američané jiní?
- Konvent Pražského seniorátu na Smíchově – volba nových poslanců na synod
- X-cátníci – M. Volný: Ježíšovo božství (účast 5)
- Setkání s hostem – Petr Brod: Povídání o životě (účast 13)
- 1. adventní s VP
- Sbírka na seniorátní fond solidarity sborů v seniorátu – 2240 Kč

Prosinec 2010

- X-cátníci – Vánoční příběh (účast 5)
- Narození Štěpánky Vojtkové
- 2. adventní - Naši pěvci při bohoslužbách, prodej výrobků Obchůdku jednoho světa – M. Petříčková
- 3. adventní neděle - Divadlo mládeže podle Oscara Wildea Šťastný princ (165)
- Vánoční koncert Našich pěvců u

- Salvátora s orchestrem, premiéra orchestrální verze Pohlovy Chřibské mše a Rybova Česká mše vánoční
- 4. adventní neděle – sborová vánoční slavnost s vánoční divadelní hrou V. Dostála Začalo to Zachariášem, společný oběd (účast 70), posezení a zpívání s kytarou a s tombolou
 - Vánoční besídka v Diakonii ve Stodůlkách
 - Štědrovečerní pobožnost nad biblí s písněmi na náměstí v Suchdole
 - Hod Boží vánoční
 - Sbirka na personální fond (nutný odvod 2x 67 tisíc Kč)
 - Sbirka na bohoslovce a na vikariát - 4866 Kč
 - Sbirka na vánoční nadílku – 7335 Kč
 - Silvestrovský pobyt mládeže v Daňkovicích (účast 14)
 - Silvestrovské posezení s občerstvením a programem na téma: Život jako Boží dar - připravil P. Prosek (účast 65)

Několik vět na závěr:

Děkujeme vám všem, kteří se podílíte na životě sboru a podporujete jej i finančně. Tak přispíváte k tomu, aby se služba církve v této oblasti Prahy rozvíjela a dařila. Máme radost z toho, že sbor je otevřeným společenstvím. Máme radost z toho, že se solidarizuje se slabšími a potřebnými, mimo jiné také těsnou spoluprací se střediskem Diakonie ve Stodůlkách. Doufáme, že sbor svou aktivitou vyznačuje něco z toho světla, o němž se píše v evangeliu a které svět tolik potřebuje.

Ke sborovým aktivitám využíváme prostory pronajaté v budově povšechného sboru, v ulici Dr. Z. Wintra 15, Praha 6. V letošním roce chceme tyto prostory rozšířit o dvě místnosti v suterénu, které by sloužily jako klubovna pro děti a mládež. Na tyto úpravy jsme obdrželi od MČ Praha 6 finanční příspěvek ve výši 350 tisíc, který však zdaleka nepokryje všechny náklady. Pokud byste na tento účel chtěli přispět, můžete svůj dar zaslat na účet sboru s variabilním symbolem **500** nebo jej předat přímo pokladnímu proti potvrzení.

O výsledku hospodaření bude předložena podrobná zpráva na výročním sborovém shromáždění **20. února 2011** po bohoslužbách. Prosíme vás, abyste i nadále pamatovali na potřeby sboru. Z čísel uvedených v úvodu je zřetelné, že je zde velký rozdíl mezi počtem evidovaných členů sboru a těch, kteří přispívají na sborový provoz (773:212). Klademe si otázku, čím to je. Odpověď je asi prostá: Možná, že někteří členové sboru zapomněli přispět, jiní si neuvědomují, že sbor může existovat jenom díky dobrovolným darům svých členů (jsou rádi, že tu sbor je, ale nikdy je nenapadlo, že sbor musí z něčeho žít a jiné příjmy než dary nemá), a některým život sboru příliš na srdci neleží. Chtěli bychom oslovit především

první a druhou skupinu členů sboru a poprosit je, aby na potřeby sboru nezapomínali. Rádi bychom také upozornili, že dar církvi si lze odečíst od daňového základu. Uvádíme zde pro informaci číslo účtu sboru a důležité variabilní symboly: č. ú. **162838359/0800**, salár (základní dar na provoz sboru) – v. s. **101**, Personální fond (z něj se hradí část platu farářů) - v. s. **103**, Jeronymova jednota (příspěvek na opravy kostelů a budov ostatním sborům církve) - v. s. **102**.

Ještě bychom rádi upozornili na jednu věc. V březnu proběhne sčítání lidu. Ze SR jsme obdrželi dopis, v němž jsme vyzýváni, abychom nepodcenili vyplňování kolonky týkající se vyznání. Důvody této žádosti považujeme za důležité, proto zde uvádíme podstatnou část dopisu:

25. března 2011 proběhne v České republice sčítání lidu, domů a bytů, které jednou za deset let provádí Český statistický úřad. Výstupy sčítání se řídí řada institucí a v mnoha směrech ovlivní pohled na společnost na další desetiletí. Součástí sčítacího listu osoby je i možnost uvést vyznání. „Náboženská víra“ je údaj, který se stane podkladem pro rozhodování státních a veřejných institucí. Jeho důležitost je proto pro církev značná. Český statistický úřad (ČSÚ) k tomu uvádí: „Údaje o náboženském vyznání obyvatel se využívají zejména k vyhodnocování dlouhodobé koncepce uspořádání vztahu mezi státem, církvemi a náboženskými společnostmi i pro hodnocení náboženské svobody v České republice. Tyto údaje využívají dále ke své činnosti nejen jednotlivé církve a náboženské společnosti, ale i další nevládní organizace, sociologická pracoviště aj.“ Ze získaných údajů provádí ČSÚ analýzu územního rozmístění věřících osob, určuje základní trendy vývoje nejpočetněji zastoupených církví a zaznamenává změny postojů obyvatelstva k otázce náboženství. Na výsledek se odvolává například Česká televize při sestavování programového schématu a v případě, že počet lidí hlásících se ke křesťanství je malý nebo velmi malý, dostávají se programy pro tuto cílovou skupinu na horší pozice ve vysílacích časech (např. přesun Křesťanského magazínu z nedělního odpoledne na sobotu na 9:10). I ti, kteří nejsou evidováni jako členové Českobratrské církve evangelické, a přesto se k této církvi hlásí, sympatizují s ní, účastní se některých akcí nebo mají v ní své přátele, mohou do kolonky „Náboženská víra“ Českobratrskou církev evangelickou uvést.

Přejeme vám, aby vás v tomto roce provázela slova apoštola, která byla vybrána jako heslo pro rok 2011:

Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem. Ř 12,21

Staršovstvo FS Praha Dejvice

citát:

Otázka nezní "stačí ti to, co máš?", ale spíš "stačíš na to, co máš?"

Kytička pro sestru Milenu

(pokračování z titulní strany)

Byla tu ovšem celá řada dalších sester a bratří, kteří se (po měsíci) vedle ní ve vyučování střídali, ale sestra Milena zajišťovala svou osobní přítomností kontinuitu vyučování. Podobnou vytrvalost projevoval též její manžel Honza Tůma, který, když se ukázala potřeba převzít funkci sborového účetního, pohotově se do této práce zaškolil (třebaže měl zaměstnání zcela jiného rázu) a rovněž v této službě vytrval řadu let.

Milena Tůmová se narodila ve stejném roce jako mediálně známější Jiřina Bohdalová, Jiří Suchý či Josef Masopust. Čtenáře seriózního periodika Souterrain jistě budou zajímat její vzpomínky na dejvický evangelický sbor.

Sestro Tůmová, vy jste se do salvátorsko-dejvického sboru narodila, nebo vaše rodina sem přišla později?

Narodila jsem se v Podolí, kde jsme původně bydleli. Pak jsme přesídlili do Nuslí. Na Hradčany, na území salvátorského sboru jsme se přestěhovali v roce 1938. Dejvice byly v té době kazatelskou stanicí. Na bohoslužby jsme ale chodili spíše do Střešovic, bylo to kvůli mému tatínkovi, který se zde scházel se svými kolegy právníky. Konfirmována jsem byla u Salvátora spolu se svou sestrou v květnu 1945.

Jak to vypadalo v dejvickém sboru vašeho dětství a mládežnických let?

Původně jsme začali chodit do salvátorského dorostu. A posléze jsme přešli do Dejvic. Pracoval tu s námi bratr farář Krejčí, program jsme si připravovali sami, jednak biblický výklad, jednak jsme debatovali na různá tehdy aktuální témata: tančit či netančit, líčit se nebo ne, pravidelně jsme také chodili na nedělní odpolední vycházky do Troje, do Šárky, na Bílou horu.

Na koho si z té doby vzpomínáte?

Scházel se nás hodně. Freda Kocáb, sestry Zvoníčkovy, Jarka Hrabák, Dalibor Molnár, Jana Molnárová (nyní Jasná), seznam by byl dlouhý...

V neděli byly dvoje bohoslužby, modlitebna bývala plně obsazena, po

bohoslužbách se sál zaplnil opět – tentokrát skupinkami dětí z nedělní školy.

Co vás vedlo k rozhodnutí studovat teologii?

Plánovala jsem studium přírodních věd, zajímala mě ornitologie. Ovšem maturovala jsem v roce 1950 s doporučením v posudku: nábožensky zatížená a z buržoasních poměrů – nepřijímat na žádnou vysokou školu. Jediná možnost k dalšímu vzdělání bylo následovat příklad sestry a švagra. Představovala jsem si, že se stanu katechetkou a budu učit náboženství.

Kde jste působila jako vikářka?

Po studiu jsem nastoupila do Dejvic, kde jsem měla na starosti děti a mládež, jako vikářka jsem pak byla ve Střešovicích. Další moje pracovní angažmá bylo spojeno se synodní radou a s knihkupectvím Kalich.

V dejvickém sboru jste dlouhá léta vedla nedělní školu. Jak v té době NŠ fungovala? Měla jste nějaké spolupracovníky? Pamatujete si na nějakou úsměvnou příhodu?

K práci s dětmi jsem se průběžně vracela a její podoby byly v průběhu let různé. Zpočátku byla nedělní škola po bohoslužbách ve velkém sále i v Komenského síni, děti byly rozděleny do několika skupin podle věku. Z té doby si vzpomínám například na jednoho milého neposedu, který si soustavně krátil čas probíháním pod pianem a podlézáním židlí – na nynějšího váženého člena sboru Marka Světlíka. Později už probíhala nedělní škola při bohoslužbách, vzpomínám na přípravu dětských vánočních slavností, nácvik zpěvu, výlety. Mám radost, že řadu tehdejších dětí stále potkávám i v Dejvicích.

Co byste přála dejvickému sboru do budoucna?

Aby byl i pro další generace tak dobrým zázemím, jako pro mne.

A co vy sama, co si přejete vy do dalších let?

Trochu zdraví a dobré kondice, rádi jezdíme na Vysočinu, rádi se setkáváme s přáteli. A ještě chvilku aby mi sloužil zrak. Víte, mám pět vnoučat, teď už se ode mě nečeká, že je budu hlídat a dávat jim dobré rady do života, ale mohu v klidu sledovat, jak se jim daří, co dělají a jsou to ledaskdy docela dobrodružné věci a na to bych ráda ještě nějakou dobu viděla.

nn+líh+krato

(foto archiv: M. Tůmová s vnučkou Andulkou)

Nové české překlady Bible

Kdybychom se ještě před pár lety běžného Čecha zeptali, jaký zná český biblický překlad, vzpomene si každý jistě na Bibli kralickou, mladší lidé a věřící křesťané také na tzv. ekumenickou bibli (Český ekumenický překlad), leckterí katolíci si případně uvědomí, že při bohoslužbách se čte z tzv. liturgického překladu (neboli Bognerova).

Nyní se situace s českými překlady Bible změnila: jenom za poslední dva roky vyšlo několik kompletních překladů. Asi nejmedializovanější byl (a je) projekt „Bible, překlad 21. století“ (neboli Bible21). Jako druhý byl dokončen a vydán „Český studijní překlad“ a krátce na to „Jeruzalémská bible“. Tímto ovšem výčet nových českých biblí nekončí. Na dokončení nebo vydání čekají další: „Katolický překlad“ (Liturgický – tzv. nový Bogner), Starý zákon v překladu Miloše Pavlíka (NZ vyšel již 1995). Připravuje se také kritické vydání původní šestidílkové Bible kralické (tedy z let 1579 – 1593). Za zmínku stojí další pokus o „zpřítomnění“ Bible kralické od Pavla Hofmana: „Bible kralická – revidovaná“.

Sám jsem tímto výčtem ohromen, neboť je to opravdu poprvé v dějinách českého národa, kdy vycházejí v průběhu dvou let tři (čtyři) kompletní překlady Písma svatého. Vidím to jako mimořádnou věc, když v tak malém a sekularizovaném národě vzniká něco tak velkolepého, jako je nový překlad Bible. Leckdo si však naopak položí otázku, zda to není přepych mít tolik překladů Bible a vytvářet další nové? Nestačí snad Český ekumenický překlad? Vždyť do sedmdesátých let minulého století měli čeští křesťané k dispozici víceméně jen Bibli kralickou a Žilkův Nový zákon (katolické překlady se používaly zřídka, nejrozšířenější byl NZ O. M. Petřů). Zdá se, že potřeba nových českých překladů byla velká, když jich vzniklo tolik v relativně krátkém časovém úseku. Zmíním několik důvodů, proč došlo (dochází) ke vzniku tolika překladatelských projektů.

Jsem přesvědčen, že kvalita života křesťana (církve) je dána znalostí a poslušností Božího slova. Proto je zásadní zpřístupnit křesťanské veřejnosti vzhled do biblického textu a biblického poselství právě biblickými překlady. Vývoj přijímajícího jazyka vyvolává potřebu nového překladu asi nejvíce (tak na 70%). Proto je snaha modernizovat jazyk, styl a přiblížit poselství „obyčejnému člověku“. Mění se nejenom jazyk, ale i porozumění textu, historii a kulturní úloze Bible. Nutno si uvědomit, že každý překlad je zároveň interpretací (výkladem) a zpravidla ubírá originálnímu textu na bohatství a hloubce. Jako první komentář k Bibli je proto vždy vhodné použít jiný překlad, neboť každý překlad sleduje trochu jiné důrazy a teologické cíle. Velká škála biblických překladů umožňuje vidět biblický text v jeho více rovinách, a tak se čtenáři ukazuje Písmo v své plasticitě a mnohovrstevnatosti. Čtenáře pak napadají nové souvislosti a text vidí v jiném světle. Při srovnávání překladů Písma se čtenář na

řadě míst může zastavit a daleko lépe může pochopit význam původního textu.

S tím nové české biblické překlady počítají, vědomě reagují na předešlou překladatelskou tradici a nabízejí nové pohledy a kladou důrazy tam, kde jsme je dříve nevnímali. Proto jedním z hlavních impulzů pro vznik nových překladů byl nedostatek dostupných biblí. Po roce 1989, kdy se rozvinul a zároveň fragmentoval zájem lidí o duchovní život, včetně křesťanství a Písma, byla jasně patrná potřeba především specificky zaměřených překladů, zejména v evangelikálním prostředí. V něm byla také nejvíce patrná snaha vymezit se vůči nejužívanějšímu ekumenickému překladu.

Český ekumenický překlad (dále jen ČEP) byl v posledních třiceti letech jedinou moderní kompletní biblí českého křesťanstva, která v době svého vzniku sloužila pro více účelů najednou: k liturgickým účelům a zároveň k osobnímu čtení; fungovala i jako bible misijní a zároveň měla plnit funkci bible studijního typu. Polemika s tím, jak byla některá místa Písma přeložena v ČEPu, proto byla důležitou pohnutkou i u všech tří překladů, jež vyšly v roce 2009, ale své počátky mají právě v oné kvasící době první poloviny 90. let (v případě Jeruzalémské bible dokonce ještě dříve). Tato polemika se však týká i nově vydaných překladů, u nichž je výhoda právě v tom, že jich je více a lze je porovnávat. Zkrátka je tu nyní pestrost v pochopení biblického textu a řada překladatelských přístupů.

Neméně důležitým podnětem k novému překládání bible byly konfesijní důvody. Prudké uvolnění možností duchovního využití v 90. letech vedlo zároveň k hlubšímu uvědomování vlastních tradic a osobitostí jednotlivých církví i k lepší reflexi jednotlivých teologických proudů. Mnoho lidí si proto přálo i bibli, která více ladí s teologií jejich církve nebo tradice. A naopak některé překladatelské projekty chtěly Písmo přiblížit lidem bez konfesijního zakotvení, avšak s živou, neakademickou spiritualitou. Takto nejvíce vnímá veřejnost projekt „Bible, překlad 21. století“ (Bible21), který započal v devadesátých letech překladem Nového zákona pod názvem Nová Bible kralická (NBK). Od prvního do posledního vydání (1998 - 2009) byl text neustále předěláván a upravován. Rovněž i koncepce díla se měnila, proto také změna názvu z NBK na Bible21. Původním záměrem bylo mít v českém jazykovém prostředí moderní revizi kralické Bible, podobně jako mají Němci revidovaný a zmoderněný překlad Lutherův, nebo Angličané překlad krále Jakuba.

Stojí za to připomenout a uvědomit si, že nejen v tomto záměru aktualizace tradičního překladu, ale také celkově co do starobylosti překladatelské tradice i počtu a rozmanitosti překladů - napočítal jsem cca 22 českých překladů Písma, resp. jeho jednotlivých částí - stojí čeština právem na jednom z nejčestnějších míst a že tradice čtení Bible ve všeobecně srozumitelném jazyce na našem území je košatá.

Martin Volný

Kalendář na březen 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	6. 3. s VP 13. 3. (1. postní, Invocavit) 20. 3. (2. postní, Reminiscere) 27. 3. (3. postní, Oculi) 3. 4. s VP (4. postní, Laetare)	A. Hudcová P. Hudec P. Hudec MUDr. Z.Susa P. Hudec
Biblická hodina	úterý 18:00 - Základní biblické příběhy dle dějepravy (SZ)	
Děti	nedělní škola: neděle 9:30 náboženství: čtvrtek 16:30 pátek 13:30 v ZŠ Suchdol	
Mládež a dorost	úterý v 19:00 Křížlice 25.-27. 3.	
X-cátníci	čtvrtek 17. 3. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30	
Křesťanská služba	neděle 6. 3. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 30. 3. ve 14:00 před Bílkovou vilou na Hradčanech	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 7. 3. a 21. 3. v 15:00	
Debatní klub seniorů	pondělí 14. 3. v 15:00 (Ježíšovo evangelium a co v něm není)	
Setkání s hostem	čtvrtek 24. 3. 2010 v 19:30 - Miloš Pojar (bývalý velvyslanec v Izraeli): Masaryk a Židé	
Staršovstvo	čtvrtek 10. 3. v 19:30	
Konfirmandi	čtvrtek v 17:00	

Citáty

v tomto čísle pocházejí z mysli a pera Roberta Fulghuma

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Nové tváře (6): Balíkovi
- ✓ Velikonoce v Lužici (*H. Härtel sen*)
- ✓ Křížová cesta J. Šlezingera
✓ (*J. Muzikářová*)
- ✓ Pilát (*Kryštof Sýkora*)
- ✓ Za sestrou Svatoňovou (*P. Hudec*)
- ✓ Vzpomínka na V. Hajskou,
maminku sestry farářky (*AH*)
- ✓ Kalendář na duben 2011

Kristovo bohatství, šat a oční mast

Zamyšlení velkopáteční (Zj 3, 14-20)

Letos v lednu jsme byli v Laodiceji. Jsou z ní už jen ruiny, které přesto vypovídají zřetelně o velkoleposti a bohatosti této oblasti. Laodicea ležela

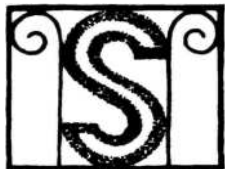

na významné obchodní cestě, byla nesmírně bohatá. Tak bohatá, že po zemětřesení odmítla státní pomoc, nepotřebovala ji. Byla bohatá na nerostné suroviny i minerální léčivé prameny. Sem i do blízkého Hierapolis se stěhovali nejbohatší lidé z římské říše na důchod. Byly zde vyhlášené lázně, lidé se sem jezdili léčit. A umírali tady – dnes je blízko největší starověká nekropole na světě.

Vyráběla se tu také léčiva, vyhlášená byla oční mast z Laodiceje. V římském období zde založil sbor pomocník apoštola Pavla Epafras z Kolos. Na přelomu 1. a 2. století píše tento list (Zj 3, 14-20) presbyter Jan. Byla to doba vlády císaře Domiciána. Pro křesťany doba nepříznivá. Sbory prožívaly pronásledování.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 10. 3. 2011

(zkráceno)

Úkoly trvající

Webové stránky. Kryštof Sýkora a Marta Študentová prezentovali výsledky práce na web. stránkách. Výsledek byl ohodnocen jako velmi zdařilý, podklady budou předány M. Férovi k programování.

Duchovenská činnost

Rozeslán sborový dopis (rozesláno jen 65 ks, ostatní roznašeny členy křesťanské služby – úspora sboru 1500 Kč) s přehledem akcí a výňatkem ze zápisu z výroč. sborového shromáždění a výňatkem z dopisu synodní rady ke Sčítání lidu.

Přehled setkání do konce školního roku 2011 - od května dál:

8. 5. v 9:30 bohoslužby, káže Petr Brodský, po nich vyprávění a promítání obrázků o krajanských sborech v zahraničí

19. 5. (čt) v 19:30 X-cátníci: J. Cihlová - Kuba

12. 6. v 9:30 bohoslužby s VP (Svatodušní); navečer koncert NP v Libčicích

19. 6. v 9:30 bohoslužby na závěr školního roku pro malé a velké

Rozhovory: příprava na manželství (Josef Býma a Veronika Kovalová - svatba 12. 3. na Zvíkově) a katecheze Kláry Tomkové.

Studijní volno faráře Petra Hudce: od 4. 4. 2011 (3 měsíce) – studium v Německu.

Středisko Diakonie Stodůlky

- příprava Bienále: první týden v říjnu (do přípr. výboru se zapojili noví členové)

- volba dozorců Diakonie Stodůlky: zvoleni dosavadní členové DR, a to P. Hudec, P. Prosek, D. Caldová, V. Jenček, H. Volná, P. Weber, A. Kunová, J. Petru

Finanční zpráva

Vyúčtování elektřiny (cca 8,5 tis.) a plynu (45 tis.) – standardní částky. Proběhne kontrola ses. Petříčkovou a br. Černoorským.

Hospodářské záležitosti

Stavba, nápis: autor po konzultaci se členy sboru a staršovstva bude nadále pracovat na nové opravené podobě označení sboru, nejpozději na příští poradě staršovstva v dubnu 14. 4. prosíme H. Härtela o předložení nového návrhu. - M. Uhlířová byla pověřena, aby od H. Härtela zjistila, jak daleko je výběrové řízení na stavbu suterénu, staršovstvo doporučuje započít s přestavbou co nejdříve (před zvýšením DPH a v době, kdy mají firmy ještě relativně méně zakázek)

Z došlé pošty

- dopis staršovstva z Daňkovic (poděkování za dar - příspěvek na personální fond)

- instalace faráře Pavla Dvořáčka se konala v neděli 6. 3. u Salvátora

Různé Vývoj jednání ohledně ocenění sestry Duškové státním vyznamenáním za zásluhy - v příštím týdnu dojde k setkání se senátorem P. Bratským (sestra Dušková, středisko Stodůlky).

Křesťané byli tlačeni k tomu, aby pod hrozbou vězení, vyhnanství i mučednické smrti přijali kult císaře.

Jan se vyjadřuje o křesťanech v Laodiceji dost kriticky. *Nejsi studený ani horký. Jsi vlažný, tedy nepoužitelný. Je mi z tebe dost zle, říká Pán ústy Jana. Řikáš, jsem bohat a nic nepotřebuji. Přitom jsi nuzný, chudý, slepý, nahý. Radím ti, abys u mě nakoupil zlato ohněm pročištěné a tak zbohatl, bílé roucho, abys zakryl svoji nahotu, a mast k protření očí, abys prohlédl.* Je celkem zřetelné, co Kristus doporučuje. Aby křesťané v Laodiceji Kristu zachovali věrnost, aby se za svou víru nestyděli, aby nedělali úlitby císaři, což ovšem může znamenat, že budou muset přijmout riziko utrpení. Ale to je to právě bohatství: statečnost, věrnost, čistota protřibená utrpením. To je to zlato ohněm pročištěné. To je víc, mnohem víc, než zachování jejich vysoké „životní úrovně“ (co je to vlastně vysoká životní úroveň?), za niž ovšem platí právě tou neslaností, kompromisy atd. Bílý šat od Krista je v poslední biblické knize přímo uniforma pro mučedníky, bílý šat dává Kristus těm, kteří jsou věrni až na smrt, je to šat dobrých skutků. A Kristova mast k protření očí? To je zcela jistě narážka na laodicejské oční masti. Ty léčí tělesné oči, ale Kristova oční mast uzdravuje vidění jako takové. Aby člověk viděl ostře a zřetelně, co má v životě smysl, co je skutečně bohatství, v čem je spása.

Stojím u dveří a tluku, říká skrze Jana vzkříšený Kristus. Laodicejští zavřeli své dveře tak důkladně, že se k nim ani Kristus nedostane. Musí čekat přede dveřmi a klepat. Ale je tu naděje, není nic ztraceno, Kristus stojí u dveří. Stačí jen otevřít. Kdo mu otevře, k tomu vejde a zasedne s ním ke společné večeři.

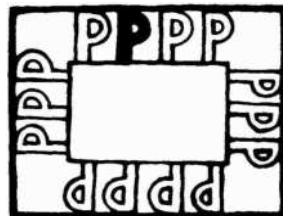
Na Velký pátek si připomínáme utrpení a smrt Pána Ježíše Krista. Proč si vlastně takové věci připomínáme? Z mnoha důvodů, podtrhnu alespoň jeden. Život je od toho, aby byl dobrý a ten Ježíšův byl nejlepší. On žil dokonale podle Boží vůle a neuhnul ani před smrtí, i když po mučednické koruně netoužil. Jeho příklad je ten nejlepší, nejsilnější. Z něho bral sílu k dobrému životu celý zástup poutníků dějinami. Pokud si člověk myslí, že život je k něčemu jinému, ne k tomu, aby byl dobrý, pak jsou pro něj Velikonoce bláznovstvím. Pokud by si to mysleli všichni, pak by to byl konec světa. Ale velkopáteční událost působí. Zahanbuje a proměňuje člověka až dodnes. I dnes nás zve k tomu, abychom přijali Kristovo bohatství, bílý šat i mast k uzdravení vidění.

Pane Ježíši Kriste, prosíme, otevřej nám oči, abychom uviděli, v čem je pravé bohatství života, a abychom předně po něm toužili. Abychom svůj život nepromarnili honbou za bezcennými věcmi. Otevři nám oči pro velikost lásky a pokory. Povzbuzuj nás k odvaze žít pravdivě, hledat předně tvé království a spravedlnost. Amen.

Petr Hudec

Nové tváře (6): MUDr Dana Balíková s rodinou

(lih) Na Šumavě jsou tisíce penzionů. My jsme byli už asi poctvrté v jednom v Horní Vltavici. Tenhle penzionek má jen dva byty. Když jsme dojížděli ke známému domečku, stálo už u vchodu do horního apartmánku auto s pražskou poznávací značkou. Pán, který z něj vykládal lyže, sáně a dětské boby, k nám přišel, podal nám ruku a řekl: My se přece známe z kostela.

S Danou a Lukášem Balíkovými a jejich dětmi Johankou, Matoušem a Hynkem jsme pak strávili několik velmi milých večerů a povídali jsme si o všem možném, také o cestách víry. Lukáš je katolík, Dana evangelička a členka dejvického sboru. - Tak nám, Dano, pověz něco o sobě a o vás všech!

Vyrostla jsem sice v nevěřící rodině, ale ve velmi hezkých podmínkách a pro mě milé a laskavé atmosféře. Svě životní upevnění jsem začala hledat na gymnáziu, jelikož mi cosi v životě chybělo. Nejprve jsem přemýšlela o své pozici v životě, a pak jsem velmi dlouho pátrala všemi možnými směry a mezi různými církvemi. Na gymnáziu jsem občas šla se spolužačkami na mši do katolické církve, ale přesto, že jsem tušila pro mne cosi velmi důležitého a pozitivního, nedařilo se mi najít uvolnění a prostor pro mou víru. Kromě toho jsem často chodila na mše do různých katolických kostelů sama a stále hledala.

První silnější impulz a pocit duchovního naplnění jsem zažila při mších pátera Kusého v kostele Panny Marie před Týnem, kam jsem pak začala chodit pravidelně.

Jednoho dne jsem zjistila, že má babička svátečně chodí do evangelického sboru na Vinohradech, a tak jsem se vydala s ní. Tehdy jsem poprvé pocítila pocit přirozeného uvolnění.

Do Dejvic vedly mé stopy ze sboru na Vinohradech a od Salvátora v období mých studií na vysoké škole, tj. v 90-tých letech. Bydlím od malička v Dejvicích, a tento sbor byl od nás nejbližší. Šla jsem tehdy s obavami, ty však byly po krátké době rozptýleny. Sbor

sídlil ještě ve Wuchterlově ulici a byl veden bratrem farářem Rejchrtem. Nicméně v té době jsem nejčastěji chodila do sboru u Salvátora, který vedl bratr farář Karásek (tam už jsme chodili i s mým budoucím manželem Lukášem). Dá se říct, že tito dva bratři faráři spolu s páterem Kusým mě nevědomky ve víře zásadně ovlivnili a nasměrovali.

Během studia na vysoké škole a po něm se také pomalu utvářela cesta, jakou se pokusíme jít s mým budoucím manželem. Manžel Lukáš pochází z katolické rodiny. Bez jeho tiché podpory mého hledání víry, a nakonec i mého rozhodnutí přijmout v roce 1999 křest v evangelické církvi, bych možná dodnes pátrala a hledala. Následkem toho se mnou vstoupil na nelehkou a neznámou cestu poznání jiného než jemu známého katolického vyznání.

Náš společný náboženský život byl od začátku ekumenický. Chodili jsme střídavě do obou církví (byl to návrh manžela Lukáše, za což jsem mu dodnes vděčná) a snažili se hledat a prožívat to společné a důležité. Nebylo a není to jednoduché ani pro jednoho z nás. Cítím však, že tato cesta je pro mne osobně pestrá, obohacující a důležitá. Myslím, že touto cestou tvoříme jakési spojovací můstky mezi církvemi. Naše děti vyrůstají v obou církvích, a snad tedy v toleranci. Snažíme se jim předat s pomocí Boží to hlavní - cestu k víře.

Velikonoce v slovanské Lužici - *Jutry w Serbach*

Evangeličtí Lužičtí Srbové (dále jen Srbové) - *Serbja* - v Horní Lužici jsou členové Saské evangelicko-lutherské zemské církve. Kompaktně srbské evangelické farnosti již neexistují. Vlivem staleté germanizace jsou sbory smíšené - německé a srbské.

Velký pátek (*Čichi pjatk*) v pašijovém (*martrownym* - z latinského martyrium) týdnu je nejvyšší svátek v církevním roce. Velký pátek byl vždy chráněný i státem. Nesměly se konat zábavy, sportovní utkání a obchody byly celý den zavřeny. Bylo opravdu Ticho!

Boží služby bývají ráno (dopoledne) a potom ještě vícekrát do večera. Srbští evangeličtí duchovní oblékají o velkých svátcích (samozřejmě i na Hod Boží – *Jutry*) přes talár také albu, bílý umělecky háčkováný přehoz, obyčejně též při vysluhování večere Páně. Bílá barva oděvu byla u Slovanů barva sváteční i smuteční. Albu nosí dosud evangeličtí duchovní na Slovensku. Ještě v 1. polovině 20. století nosily konfirmandky v Lužici přes hlavu a do půl těla bílé plachtíčky. Dodnes chodí srbské katolické ženy při pohřbech v bílých plachtách, mnohdy všechny ženy z celé vsi.

Pořad Božích služeb je v srbské evangelické církvi bohatší než v Čechách. Jednotlivé části liturgie jsou orámovány zpívanými antifonami za doprovodu varhan. Většinou je to jen jedna velmi krátká věta. Je to krásné a dobré. Účastníci

Božích služeb se tak více podílejí na průběhu celého svátečního aktu. Uvědomují si jasněji obsahově pestrý průběh církevního roku.

Velikonoce bývaly také dobou konfirmace. V Sasku a ostatních zemích Německa trval dříve (do 2. světové války) školní rok vždy od Velikonoc do Velikonoc. 14letá mládež před velikonočními svátky dokončila základní školní vzdělávání. Po Velikonocích šli žáci a žákyně „do světa“, do učení u řemeslníků,

do práce u sedláků nebo nastoupili na „vyšší školu“ (to je naše dnešní střední škola). Tak se konaly v evangelické církvi konfirmace obyčejně o neděli Palmarum (Květná neděle).

Novodobí „turisté“, když chtějí vidět Velikonoce v Lužici, většinou nemyslí na nejvyšší křesťanský svátek. Zajímají se o tzv. lidové zvyky, folklor. Třeba o *walkowanie*, to je válení, kutálení barevných vajíček v Budyšině. Této dětské hře přihlíží spousta zvědavců. Nebo když děvčata o velikonočním ránu před východem slunce běhají k potoku, aby si umyla obličej (budou hezčí) a cestou nesmějí promluvit ani jedno slovíčko. Mládenčí čekají za keřem s plným kbelíkem studené vody, aby

vylili celou dávku na děvčata (budou zdravější a plodnější). Na Zelený čtvrtek nebo na velikonoční pondělí chodí děti koledovat, dostávají od kmotrů nebo sousedů pestrá vajíčka nebo zemi.

Tyto zvyky však nemají nic společného s církví. Křesťanské Velikonoce jsou věcí naší víry. Ty lidové zvyky jsou však pouhé pověry, často pocházejí ze starých pohanských dob.

Jinak je to se srbskými velikonočními jezdci v katolické části Horní Lužice. O velikonoční neděli odpoledne se shromažďují *křížerjo*, sedláci (nejen ti velcí, bohatí) na pracně a bohatě zdobených koních, v černých kabátech a cylindrech kolem svého farního kostela, objíždějí jej a potom se vydávají do sousední farnosti. Jezdí v párech, vpředu dva s církevními korouhvemi, další má v ruce velký kříž. Jezdí s nimi také farář ve svátečním ornátu. *Křížerjo* drží v ruce zpěvníky a hlasitě zpívají. Smyslem procesí je ctít Boha, děkovat mu a prosit o požehnanou úrodu. Cestou se potkávají s procesím ze sousední farnosti. Na tento „zvyk“ nahlížím jako evangelík naprosto pozitivně. My posíláme ve svých kostelech Pánu Bohu tytéž prosby při přímlových modlitbách.

Češi, i autoři vědeckých a populárně vědeckých publikací, překládají srbský výraz *křížerjo* jako „křížáci“. To je zásadně nesprávné. Křížáci byli rytíři středověkých výprav do Přední Asie, aby osvobodili „Svatou zemi“ z rukou

islámských pohanů. Křížáci také říkáme německým rytířům, kteří táhli proti Slovanům, aby si je podmanili. Křížáky nazýváme též papežské vojsko, které bojovalo proti husitům a jiným kacířům. V češtině nemáme ekvivalent za *serbskich křižerjow*. Nejlepší řešení nabízí německé pojmenování *Osterreiter*, tedy „velikonoční jezdcí“.

Při tomto vpravdě křesťanském zvyku je pozoruhodná dnešní hospodářská realita. Dříve měli koně v každém větším a středním hospodářství. Dnešní zemědělci pracují pomocí traktorů. Tak vzniká otázka, odkud brát koně? Srbští sedláci (zemědělci) si musí půjčit koně z velkých dálek, tedy z německých končin. Neplatí jen dovoz, navíc také za jednoho koně za každý den 3750 Kč. V roce 2010 jelo v 9 procesích 1671 (!) *křižerjow*.

Jiný církevní zvyk je v některých evangelických sborech *jutrowne spěwanje*. Ve velikonoční noci k ránu táhnou ženy, často v krojích, celou vesnicí, *ze spěwarskich* (zpěvníků) zpívají chorály a tak vítají *jutrowničku* (velikonoční ráno).

Samotné srbské slovo *Jutry* zřejmě souvisí s naším výrazem „jitro“. Z jitra (dnes zítřka) nastane nový, čerstvý den. Časně z jitra slavně vstal Kristus z mrtvých. Začal nejen nový, jiný den, nýbrž také zcela nová éra, křesťanská.

Hanuš Härtel sen.

<i>procesí v roce 2011</i>	<i>od</i>	<i>do</i>	<i>zpáteční cesta</i>	
Budyšin/Bautzen – Radwor/Radibor	10:45	12:15	14:15	16:30
Ralbicy/Ralbitz – Kulow/Wittichenau	9:15	12:15	15:00	18:00
Kulow/Wittichenau – Ralbicy/Ralbitz	9:20	12:30	15:00	18:00
Chróscicy/Crostwitz - Pančicy/Panschwitz	12:30	14:30	15:30	16:30
Pančicy/Panschwitz - Chróscicy/Crostwitz	12:30	14:00	14:45	17:30
Radwor/Radibor - Bačoň/Storcha	11:45	13:45	15:30	17:30
Bačoň/Storcha - Radwor/Radibor	12:00	14:00	15:30	17:30
Njebjelčicy/Nebeschütz – Wotrow/Ostro	12:00	14:00	15:30	17:00
Wotrow/Ostro - Njebjelčicy/Nebeschütz	12:00	14:00	15:30	17:00

Jaroslav Šlezinger a jeho životní křížová cesta

(ke stému výročí narození – 29.dubna 1911)

Nedávno jsem navštívila v rámci poznávání historie naší země Ostrov nad Ohří, město na samém úpatí Krušných hor. Zamířili jsme do Posvátného okrsku, ve 20. století zdevastovaného a nedávno krásně zrestaurovaného barokního areálu s několika kaplemi a kostelem. Já chci zmínit kapli sv. Floriána, která byla postavena jako dík za nerozšíření ohně na město v r. 1691 a později tu byl Památník obětem I. světové války. Nyní je zde Památník obětem všeho zla na Ostrovsku ve 20. století. O tomto památníku bych se chtěla více rozepsat.

Připomínají se zde veškeré hrůzy, kterými oblast prošla ve 20. století, tj. I. a II. světová válka včetně pomnichovských odsunů občanů české národnosti, existence koncentračního tábora, pracovního tábora, poválečné odsuny Němců. A pak pracovní tábory za komunistické éry, těžká práce v uranových dolech. Ústřední nápis umístěný na čelní stěně kaple hlásá: *“Památce českých a německých obyvatel Ostrovska a všech, kteří zde trpěli z národnostních, rasových, politických nebo náboženských důvodů v průběhu dvacátého století.”*

A tam mě čekalo to nejsilnější - seznámení se s křížovou cestou akademického sochaře Jaroslava Šlezingera, která je zde vystavena včetně umělcových doprovodných textů. Jaroslav Šlezinger, rodák z Vysočiny. Sochař. Na svoji uměleckou tvorbu měl pouhých deset let. Přesto mají jeho díla nevyčísitelnou hodnotu. Díky své aktivitě v rámci studentských demonstrací byl téměř tři roky vězněn v koncentračním táboře Oranienburg-Sachsenhausen. Přežil ..., aby nakonec zemřel v gulagu na Jáchymovsku.

Psal se den 6. září 1949 a Jaroslav Šlezinger se se svou rodinou, manželkou Marií a téměř pětiletým synem Petrem, vrátili z dovolené. O den později pro ně nastal den hrůzy. Přišli tři muži z StB a vyvlekli sochaře z domu. Nesměl se obléci, byl bos, naložili ho do auta a odvezli neznámo kam. Současně vtrhly do Šlezingerova ateliéru další osoby. Rabovaly a rozbíjely sochy. Paní Šlezingerová hledala svého muže dva dny, ale nikdo jí nechtěl poskytnout jakékoliv informace. Se svým mužem se setkala až na povolené návštěvě v jihlavské věznici. Byl zbitý a prošedivělý. V roce 1950 byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen k pětadvaceti letům vězení. Pravý důvod? Jaroslav Šlezinger byl velice oblíbený a respektovaný mezi lidmi. A to se StB samozřejmě nelíbilo. *„Příliš vyrostl a vyčnívá.“* Jako člověk charakterní a slušný byl jedním z těch, kterých se komunistický režim obával nejvíce.

Rok strávil ve vězení na Mírově, v r. 1951 byl převezen do trestaneckého tábora nucených prací v Ostrově-Vykmanově. Do pověstného Elka („L“ jako likvidační) byli posíláni ti nejtěžší vězni, kteří pracovali při mletí a třídění uranové rudy. Muklové se v tomto prostředí zamořeném radioaktivním prachem a ozářením

pohybovali dvanáct až čtrnáct hodin denně, a to bez jakýchkoliv ochranných pomůcek. Uprostřed tábora stála tzv. „Věž smrti“, tj. obrovská stavba, v níž se drtil uran, a jejíž prostory byly plné radioaktivního prachu. Ten muklové dýchali.

„S modlitbou jsem otevřel uzávěry. Vše vypadalo prostě a nevinně, 20ti centimetrová pokrývka nejjemnějšího prachu mě přivítala v tichosti, tisíce paprsků smrti neviditelně začalo působit – žádná bolest, jen slabý pach jako zkažený vzduch, jiného nic ...“ (těmito slovy popsal sochař svůj nástup do jáchymovské Věže smrti).

Většina z nich zemřela na rakovinu plic krátce po propuštění. I Jaroslav Šlezinger za čas onemocněl. Leukémií. Před smrtí, těžce nemocen, byl přinucen vytvořit velké sousoší pro kulturní dům v Ostrově jako oslavu režimu, který ho likvidoval. Oficiálně a veřejně pracoval na sousoší oslavujícím socialismus, ale tajně modeloval i sádrové reliéfy, tzv. „Křížovou cestu“. Jejich prostřednictvím se snažil vyjádřit své utrpení i lásku. Byla to jeho křížová cesta, v níž nesl svůj kříž ponižování, bití, hladu a bolesti. Již věděl, že se nesetká se svou rodinou, že umírá.

A tady je. Sochařův vlastním utrpením převyprávěný příběh křížové cesty Ježíše Krista. Při jeho čtení tečou slzy. Jak silná byla jeho víra ve chvílích utrpení, když dala vzniknout tak krásným a silným veršům.

(Poděkování paní Věře Čarné, vedoucí kláštera v Ostrově, a zároveň i paní Marii Bohuňovské, autorce knihy o Jaroslavu Šlezingerovi. Obě vyjádřily plnou podporu a nadšení, že se více lidí seznámí s jeho osudem a jeho křížovou cestou.)

Jiřina Muzikářová

Křížová cesta Jaroslava Šlezingera

Veliký Bože, který jsi ve své nekonečné moudrosti dopustil, aby na naše bedra klesl kříž velikého utrpení, prosíme Tě, zalij je rosou své milosti, aby z něj vyrostl prostý kvítek lidského štěstí a pokoje. Dej, ať trnová koruna, kterou nosíme jako svatý odznak Tvých bojovníků, vtiskla našim duším statečnost a odhodlání prvních mučedníků, ať rány, kterými jsme přibíjeni zlobou rouhačů v žaláře nsvobody, se stanou plamenem lásky a kolébkou bolesti, z níž se zrodí nové

lidstvo bez falše a klamu, jemuž pak vseješ svoje království ducha.

Dej, prosíme Tě, Pane náš, aby slzy, které vytekly a vytekou z bolesti jako projev nemohoucnosti lidské, v modlitbě k Tobě o pomoc se staly Tvou svatou krví, která zavraždí a zúrodní Tvým požehnáním veškeré počínání za nastolení nekonečné svobody Tvého slova, jež se stane základním kamenem víry a modlitby. Jejím prostřednictvím náš kříž a utrpení se stanou radostí, ve které rozkvetou srdce tichou pokorou Tvé Božské přítomnosti. Amen.

I. Ježíš je odsouzen k smrti

Vedou tě před soud,
aby ti vyřkli rozsudek
dle vůle lidu.
Co žádá lid? Trest!
Vždyť odsoudil Krista k smrti,
ač mu den předtím volal Hosanannah.

II. Ježíš bere na svá ramena kříž

Když duše si stýská
na nespra-
vedlnost osudu,

když bezmocně se vzpíráš
ranám a těžkému kříži,
pohlédni na Ježíše,
na jeho pokoru,
s ním přijímá kříž,
a on dodá ti síly a odvahy
k smutné cestě
ve vězení.

III. Ježíš padá poprvé pod křížem

Víc než lze snést,
tě tíží rány osudu,
že klesáš
a marně hledáš
vysvobození.
Je nutno znovu se vzchopit
a pokorně donést
svůj kříž
až na konec utrpení.
Ježíši, padající
pod tíhou kříže,
dej mi svou útěchu,
abych tě sledoval
bez reptání.

IV. Bičování a posmívání

Je smutná
a dvojnásob bolestná
cesta tvé matky
za tebou do vězení.
Namísto radosti a pýchy nad tebou
je pokořena až k slzám.
Jak tě má utěšit?
Slova jsou zbytečná,
kde srdce hovoří.
Když tě všichni bijí,
matka tě pohladí.
Když tebou všichni pohrdají,
matka s láskou tě povzbudí.
Pohleď na matku Páně,
jež potkává Syna,
vedeného na smrt,
a v davu vrahů
jej objímá pohledem láskyplným.
Jí, pokořené a přece oslavené,
odevzdej svou matku i sebe,
aby vám oběma
vyprosila smilování.

V. Šimon z Kyrény pomáhá nést kříž

Nezoufej
ani v největší beznaději.
A když se ti zdá,
žeš vyčerpán
a sám, opuštěn,
Bůh nedá ti zemřít
v půli cesty.
Ve chvíli nejtěžší
pošle ti přítele,
aby tě potěšil,
pomohl donést
tvůj kříž,
aby ti ulehčil
břemeno těžké,
bys snáze došel sám
k vykoupení.

VI. Veronika podává Ježíšovi roušku

Vězení ti vtiskne
nesmazatelné znamení
křivdy a pokoření.
S kým se podělíš
o břímě těžké?
Jen své jedné
duši věrně
dáš hlavu do dlaní

a vypláčeš
bolest utrpení.

VII. Ježíš padá pod křížem podruhé

Popros Ježíše,
podruhé klesajícího
pod tíhou kříže,
aby ti odpustil
tvou malou víru
a tvou slabost.

Hleď, jak zmučen jest on
a kolik ještě vytrpí,
než dokončí dílo.
Je nutno klesnout,
abys porozuměl

plnému odevzdání
do vůle Páně.

VIII. Ježíš potkává ženy

Sám zmučený,
ponížený,
potopený,
zkrvácený,
poplivaný,
vedený na smrt,
Ježíš těší
plačící ženy
pohledem lásky,
smilování
a odpuštění.

Když jdeš k návštěvě,
zmučený a toužící,
nedej znát bolest,
ale rozdávej lásku,
úsměvem zakrývej rány srdce . . .

IX. Ježíš padá pod křížem potřetí

Jen pohled na kříž
 ti dodá odvahy,
 abys znovu povstal,
 když už myslíš,
 že nelze dál,
 když zoufáš bolestí beznaděje.
 Hleď, jak Ježíš potfeti klesá,

unaven
 k smrti,
 aby znovu
 povstal
 a donesl kříž
 až na horu
 pokoření.

X. Ježíš je zbaven studu

Styděl ses,
 když ti u soudu strhali roušku
 tvé cti,
 tvého jména,

pokáleli tvou rodinu, tvé přátele,
 činili si výsměch
 z tvých prostých činů?
 Jak malé je tvé utrpení
 proti jeho bolesti,
 když z něho strhali šat
 a vystavili jej
 nenasytným zrakům katanů.

XI. Ježíš je přibit na kříž

Ježíše přibili na kříž.
 Tragédie vyvrcholila.
 I tys měl vyvrcholení
 své tragédie.
 Každý se zachvěl při řeči
 prokurátora
 při vynášení rozsudku.
 Teď padlo tvé jméno
 jak rána palicí.
 Vydrž, buď pevný v té chvílce
 poslední,
 oči publika tě sledují,
 nedej jim znát bolest,
 spíš pohrdání.
 Je nutno vydržet
 k dokonání!

XII. Ježíš na kříži umírá

Dokonáno jest !
Dílo zloby, hněvu, nenávisti
a hlavně strachu!
Skončeno divadlo
a mocipáni zase na chvíličku
se cítí v bezpečí.
Jsi mrtev pro svět,
odstraněn z cesty.
Jen Ježíš zmučený k smrti
tě sílí a naději vlévá,
že i tobě kyne
znovuzkříšení.

XIII. Ježíš je sňat z kříže

Smutné, šedé a pusté
je vězení.
Jak hrobka studí jeho zdi i jeho strážci
a těžší než kámen náhrobní
je zloba lidí.
Však věř Kristu,
že vstal z mrtvých -
- z hrobu pokoření
i pro tebe,
že tobě též sešle anděla,
aby ti odvalil kámen uzavření -

- a vyjdeš volný,
svoboden
a čist !

XIV. Ježíšovo tělo je položeno do hrobu

Aleluja! Vstal Pán oslavený!
Zmařil naděje proklatců
a pokořil své vrahy.
Vstal i pro tebe,
aby ti sejmul pouta pokoření
a vzkřísil tě k životu,
oslavení.

Nemyjte si ruce nad Pilátem...

V Bibli se to hemží postavami. Pokud jde o významné postavy, často bývají popsány velmi plasticky, se svými klady i zápory. Mezi jednoznačně záporné postavy patří král Herodes, Jidáš a Pilát Pontský, pod kterým trpěl Ježíš - jak vyznáváme. Právě postava posledního jmenovaného ve mně vzbudila jistou zvědavost. Nepřišlo mi, že by byl v evangeliích líčen tak negativně, jaká je jeho obecně přijímaná „image“. Dokonce jsem se jej snad chtěl i zastat. Jak jsem ale pronikal do hloubky příběhu, začal se i můj pohled na Piláta měnit. Původně stručně vypadající úvaha nabobtnala do obsáhlejšího textu. Nejspíš proto, že mě zajímaly i všelijaké dějové souvislosti. Berte to prosím jako takové osobní svědectví a komentář k jistě dobře známému pašijnímu příběhu.

Evangelia mluví o mnohých osobách s jistou „dobovou samozřejmostí“, takže jsem musel do bádání přibrat některé historické prameny, abych celý příběh lépe pochopil. Dovolte mi takové malé historické entré - představení jednotlivých postav.

Král Herodes = Herodes Veliký (I.): Král Judeje a dalších k ní připojených území = vrah neviňátek z Betléma.

Tento Herodes byl římským senátem jmenován králem Judeje. Zřejmě díky důvěře, již si získal jako jeho vojenský spojenec proti Parthům. Území, které Herodes ovládal, sice spadalo pod římskou říši, ale on na něm z titulu krále vykonával svrchovaně veškerou moc. Národností byl Idumejec, tj. původem z Edomu, jehož "praotcem" je Ezau, bratr Jákobův. Herodes I. byl významným „lokálním“ panovníkem. Musel prokazovat loajalitu Římu, ale vychutnával a chránil svou moc na spravovaném území. Započal s rekonstrukcí chrámu v Jeruzalémě (do kterého sám nesměl vstoupit), a to s takovým rozmachem, jako by budoval památník sám sobě. Přestavěl i svůj královský palác a Samaří. Nechal postavit zcela nový přístav - Caesarea Maritima. Jeho architektonické projekty nesou známky okázalosti a velkoleposti. Ještě před jeho smrtí došlo v rodině jeho hasmonejské manželky Mariamne (sňatkem s ní legitimizoval svůj královský titul) k boji o moc a intrikám mezi následníky. Herodes dostal své pověsti a dal dva své syny - podezřelé ze spiknutí - popravít. Tak přišli na řadu synové, které měl se svými ostatními manželkami. Ačkoli Herodes před svou smrtí označil jasně za svého následníka Heroda Agrippu, musel udělení královského titulu schválit římský senát. Ten však Agrippovi nedůvěřoval natolik, aby mu svěřil celou Judeu. Na jejím území vznikly čtyři - dnes by se řeklo - „organizačně správní celky“, jimž vládli tetrarchové - synové Herodovi.

Tetrarcha, kterému připadla Galilea, byl Herodes Antipas, syn Heroda I. a Samařanky Malthace. Být synem Samařanky není v očích Judských Židů žádné

plus. Samařsko je od časů krále Jarobeáma známo uctíváním zlatých býků a dalšími skutky „zlými v očích Hospodinových“, kterých se další generace dopouštěly. Míšení náboženství v Samařsku vyústilo v odštěpení sekty Samaritánů, kteří si postavili vlastní chrám, měli vlastní svitky tóry a přidali si jedenácté přikázání o tom, že Hospodin přebývá na hoře Garizim. Od syna Samařanky a Idumejce by úctu k židovským tradicím a zákonu očekával asi jen přehnaný optimista. Celkem lehce se tedy stalo, že se Herodes Antipas při svém pobytu v Římě zamiloval do manželky svého bratra Filipa, se kterým se pak dohodl na jeho rozvodu a následné svatbě. Tímto jednáním zcizoložil podle Mojžíšova zákona a současně vzbudil osobní nepřátelství nabatejského krále Arety, s jehož dcerou se rozvedl. U panovníka bylo takové jednání nerozvážné a netaktické. Nakonec se to stalo Antipovi osudným. Jan Křtitel proti sňatku Heroda Antipy veřejně vystoupil a tím se stal z proroka také politickým protivníkem. Herodes Antipas mu zavřel ústa tím, že jej uvěznil. Následná poprava a to, co se o ní z evangelií dočítáme, je skutečným plivnutím do obličeje Židům a jejich zákonům.

Sanhedrin = synedrium. Sanhedrin je velerada rabinů, která kromě jiného posuzuje přestoupení proti židovskému zákonu. V dobách nezávislosti má hrdelní pravomoc. V dobách okupace Římem tuto pravomoc nemá, navíc jsou její členové, zejména pak velekněz, schvalováni Římem. Očekává se od nich tedy loajalita k říši. Sanhedrin je zachován jako samosprávný orgán, ale pod jeho členy se houpou židle při každém konfliktu římského a židovského práva.

Pilát Pontský, původem odkudsi z římské říše, o přesném místě jeho narození se vedou spory. Jisté je, že se stal příslušníkem aristokratické třídy - jezdců. Jeho funkce v Judeji má vojenskou povahu, je prefektem. Je zodpovědný za výběr daní a má udržovat mocenskou nadvládu Říma v Judeji. Pilát neřeší běžné právní spory nebo zločiny, pokud se netýkají Říma. Zajímají jej tedy hlavně povstání a politické procesy. Jeho úkolem je také předcházení nepokojům, které by mohly v důsledku vést ke snížení vybraných daní nebo zvýšení výdajů na okupaci. Pilátovo počínání v Judeji je krajně necitlivé. Při svém nástupu nechá do Jeruzaléma v noci napochodovat římské vojáky a vyvěsit císařské insignie. Tím pobouří Židy natolik, že se dokonce Herodes Antipas připojuje k petici za jejich odstranění. Je to zřejmě jedna z prvních konfrontací mezi Pilátem a Herodem. Jsou si spíše konkurenty a nemají důvod k vzájemné sympatii. Mimochodem, zajímavý je fakt, že onen protest proti podobiznám císaře, orlicím a dalším militárním korouhvičkám byl veden nenásilně a vyplynulo z něj, že by Židé raději zemřeli, než akceptovali hanobení chrámu. Nedochovalo se však, kdo tento „odboj“ vedl. Židé jsou pro Piláta v porovnání s Římany právní subjekt druhé kategorie. Mohlo jej docela překvapit, jak jsou si právně soběstační. Běžné spory

řeší malý sanhedrin, pokud je třeba hrdelních trestů, rozhodnout může tetrarcha a Pilát vůbec nemusí zasahovat.

Pilát má jako prefekt hrdelní pravomoc a v hierarchii moci je určitě výše než tetrarcha Herodes Antipas. Paradoxně však nemá tolik příležitostí tuto moc "vychutnat". Pokud k tomu dojde, chová se poněkud arogantním způsobem, což je důsledek jeho ignorace k místním kulturním a náboženským poměrům. Kromě použití chrámového pokladu na stavbu akvaduktu se stane nechvalně známým pořádáním veřejných poprav velmi krutým způsobem - ukřižováním.

Období, ve kterém se odehrává Ježíšův příběh, jistě nepatří k těm, kdy bylo židovství v rozkvětu. Judea je již za Heroda Velkého desítky let římským protektorátem. Herodes není z rodu Davidova a původ jedné z jeho manželek dodává jeho královskému titulu jen slabou legitimitu. Po něm přijdou k moci jeho synové a římský protektorát se stane ještě více zjevným. Samotní tetrarchové nerespektují tradiční zákon národa, jemuž panují, synedrium kolaborantsky mlčí a Jan Křtitel je za otevřený „odboj“ uvězněn. Jeho život má pro Heroda Antipu tak malou cenu, že jej nechá popravit kvůli rozmaru. Herodovo svědomí ale nemlčí, ví, že za bezprávi na proroku může čekat trest.

V této situaci chodí Ježíš, učí, káže, nevyvrací tradice, naopak na ně navazuje. Vyhazuje směnárníky z chrámu, vede polemiky se zákoníky, uzdravuje i v sobotu. Ježíš se obrací na prosté lidi a dokonce i na celníky a jiné hříšníky. Ti mu naslouchají a mnozí jej následují. Ačkoli koná zázraky, snaží se brzdit šíření pověstí o sobě. Chce, aby co nejvíce lidí slyšelo jeho učení, nechce však charismatické hnutí, které následuje svého guru. Jan Křtitel, který je ještě ve vězení, posílá učedníky s dotazem: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ (Mt 11:3). Možná by si přál, aby se ho Ježíš zastal, možná mu přijde Ježíšův program málo politický. Ježíš ale nekritizuje konkrétní potentáty své doby pro jejich přestoupení, dokonce ani když Jana Křtitele popraví, tak neudělá nic, co by evangelistům stálo za zmínku. Žádné sjednocování lidu proti římské nadvládě, žádné nacionální nebo náboženské burcování. Hledí si zkrátka svého království, které, jak říká „není z tohoto světa“.

Herodes se o Ježíšovi dozvídá a obává se, zda to nevstal z mrtvých Jan Křtitel. Očekává další problémy a zřejmě by rád zjistil, co je ten Ježíš zač. Ježíšovo počínání je solí v očích především rabínům v synedriu. S jeho příchodem upadá jejich autorita. Synedrium střeží poslední skutečnou baštu soudní moci v rukou židů nad židovským obyvatelstvem. Rabíni mohou lehce propadnout domnění, že oni jsou vlastně těmi, kdo uchovávají židovství jako takové proti Římu a „pseudokráli“. Ježíš je pro synedrium z počátku dalším „lžimesiášem“, kterého je třeba odhalit a odsoudit. Postupně však rabíni zjistí, že Ježíš zákon zná tak dobře, jako by jej sám napsal, že jej dokonce vykládá takovým způsobem, který

nemohou vyvrátit. Ježíš se obhájí proti žalobám, odhaluje léčky a čelí jim. Je pro synedrium jako tikající bomba.

Co by se asi tak mohlo stát, kdyby Ježíš své učení o lásce nahradil nějakým politickým programem? Co by se stalo, kdyby se označil za Mesiáše a podpořil to několika zázraky? Vedlo by to nutně k nepokojům a otevřenému odporu proti tetrarchovi, což by Řím netoleroval. Z takových nepokojů by se muselo zodpovídat i synedrium a kdoví, jak by to celé skončilo. Synedrium nevěří, že Ježíš je Mesiáš. Nahlíží na něj a soudí jej „podle sebe“, protože jim k odsouzení Zákon nestačí. Ježíše se potřebují zbavit, ale nestačí na to sami. Potřebují zrádce, který jim jej vydá, a někoho, kdo má pravomoc jej popravít. Nyní se ocitá synedrium na dně morální bídy. Podplácí zrádce, velebně se radí se svým předchůdcem, tajně, v noci a ještě ve svátek Ježíše vyslychají. Je to vůbec možné, aby tolik rabinů udělalo tolik procesních chyb proti vlastnímu jednacímu řádu? Někteří skeptici tomu nevěří, nicméně možné to je. Ježíš jim byl nečekaně vydán a bylo třeba co nejrychleji jednat. Konečně vstupuje do děje Pilát Pontský. Ten Pilát, kterého Mojžíšův zákon vůbec nezajímá. Tedy přesněji řečeno, zajímá jej pouze jako konkurenční zákon k římskému právu. Synedrium, které si do té doby suverénně zabývalo samosprávou, najednou potřebuje Piláta kvůli jeho hrdelní pravomoci. Přivádějí Ježíše a v podstatě Pilátovi sdělují svoji žalobu jako hotový rozsudek. I tato okolnost svědčí o tom, v jak emotivně vypjaté situaci se členové synedria nacházejí. Pokud by si zachovali alespoň trochu nadhledu, jednali by diplomatictější. Nemohou přece čekat, že Pilát přijme beze všeho jejich rozsudek a vydá Ježíše k popravě. Tím by sám sebe degradoval z prefekta na kata. Ve své obžalobě chvíli mluví o „rouhání“, když to nezabere, žalují z velezrady.

Pilát zřejmě aramejsky neuměl, rozhodně ne natolik, aby mohl sám rozumět tomu, co vykřikují jednotliví rabíni a ostatní lidé ve shromáždění. Někdo mu to tedy musel přeložit a hlavně vysvětlit, o co vlastně těm rozvášněným Židům jde. Je logické, že následuje výslech před Pilátem. Pilát si chce udělat vlastní úsudek o tom, zda Ježíš představuje riziko pro zájmy Říma. Kdo tedy stojí před Pilátem? Před prefektem, který je zvyklý na všelijaké povstalce, nepřizpůsobivé živly a radikály? Ježíš. Ten, který učí tisíce lidí svému učení o lásce a odpírání zlu. Syn člověka, který je zvyklý mluvit k lidem a svým osobním charismatem si získat a udržet jejich pozornost. Současně ale také Syn boží, který nemůže zapřít Otce, nemůže se hájit lží. Mluví stručně, diplomaticky, ale pravdivě. Zbytečně Piláta nepopouzí. Ví dobře, že jeho pozemská cesta se chýlí ke konci a je s tím smířen. Je spíše klidný.

Pilát musí poznat, že se ocitá tváří v tvář neobyčejné osobnosti, jejíž charakter je sice zásadový, ale ne vzpurný a násilný. Jistě je schopen rozeznat vůdčí schopnosti Ježíše, avšak i to, že nepředstavuje vojenskou hrozbu. Řekl bych, že kouzlo Ježíšovy osobnosti musí být zcela zjevné.

Postřehla je i Pilátova manželka, které se o Ježíšovi zdálo. Prý si Pilát s tím spravedlivým „nemá nic začínat“. Pilát je vícenásobně varován. Ani jeho rozum, ani jeho smysly, ba dokonce ani jeho manželka na Ježíšovi neshledává nic závadného. Nehodlá se stát loutkou v rukou synedria, nemůže je však ani ignorovat. Jakmile zjistí, že Ježíš pochází z Galileje, využije toho a odešle jej Herodu Antipovi, který je ve svátek přítomen v Jeruzalémě. Tetrarcha je Pilátovým gestem jistě polichocen. Vykládá si jej zřejmě tak, že sám římský prefekt uznává jeho přednost soudit, dle regionální příslušnosti souzeného. Je psáno že „Toho dne se Herodes a Pilát stali přáteli; předtím totiž bylo mezi nimi nepřátelství“ (Luk 23:12). Jistě se již dříve chtěl přesvědčit, zdali to přece jen není obživlý Jan Křtitel. Čeká od Ježíše nějaké zázraky, o kterých už dříve slyšel. Těžko říci, zda chtěl nějak uzdravit nebo očekával magický zážitek. Zábava se však nekonala a Antipas byl zklamán. Z toho, že se Antipas Ježíši dokonce vysmál (Luk 23:11), můžeme soudit, že se jím rozhodně necítil ohrožen.

Sporné označení za „krále židů“ tedy zcela jistě nebral jako pokus o velezradu. Vzkazem k Pilátovi je roucho, do kterého jej nechal obléci (kraličtí o něm mluví jako o bílém a ekumenický překlad jako o slavnostním). Bílé roucho v sobě skutečně skrývá mnoho symboliky. Předně je v souvislosti se soudy znakem nevinnosti. V souvislosti se svátkem, který probíhal, je "kittel" opravdu rouchem slavnostním, protože jej obléká kněz při části obřadu a také otec při slavnostní obřadní večeři. Vzhledem k tomu, že Ježíšovo obvinění u Piláta a Antipy znělo „prohlásil se za krále židů“, je toto roucho ironickým posměšným gestem. Jako by chtěl říci: „Tady už byli jiní, kteří nás chtěli připravit o moc. Ty jsi neškodný blázen, který nás nějakým učením nemůže ohrozit.“ Otázkou zůstává, proč Antipas Ježíše rovnou neosvobodil. Možná oplácel zdvořilost Pilátovi a chtěl mu dát možnost vyřknout finální rozsudek. Z Ježíše se tedy stává „horký brambor“. Ti, kteří mají hrdelní pravomoc, neshledávají, že by jí měli využít. Z různých důvodů by se nejráději zřekli odpovědnosti. Samospráva však naléhá a hrozí nepokoji ve svátek, kdy jsou v Jeruzalémě shromážděny tisíce Židů. Nastává zvláštní scéna, kdy se Pilát ptá shromážděného davu, zda má propustit Ježíše nebo Barabáše. Osobně bych tuto scénu nerad komentoval, protože nerozumím kontrastu zdánlivé přímočarosti s vnitřní složitostí, která ukazuje někam ke slovním hříčkám, nepřesnostem překladů a vede k dohadům o autentičnosti. Máme zde totiž rázem dva Ježíše. Barabáš se podle řeckých pramenů měl jmenovat také Ježíš. Navíc „Bar-Abba“ znamená v aramejštině „syn otce“ a tak o sobě mluvil i Ježíš Nazaretský. O Barabášovi se tvrdí, že byl bandita, nicméně na rozdíl od jiných banditů o něm historické prameny mlčí. Pokud tedy lidé v davu volali, že chtějí propustit Bar-Abbase, je otázkou, koho vlastně mysleli ... důležitý je výsledek. V souladu s žalobou synedria je Ježíš vydán k ukřižování.

Proč vlastně dával Pilát davu na vybranou? Zřejmě se chtěl ujistit, že Židé vnímají Ježíše tak, jak mu to podalo synedrium. Současně je to poslední šance na Ježíšovo osvobození. Lidská spravedlnost je opět v koncích a osud Syna člověka se ocitá v rukou zfanatizovaného davu. Pilát si zbytečně myl ruce a dav nemusel křičet „krev jeho na nás a naše děti“, každý nese svůj díl viny.

Poté, co se Pilát ujistil, že dav opravdu žádá Ježíšovu smrt, nastává v jeho jednání zásadní zvrat. Z obhájce se stává katem. Přemýšlel jsem o tom, zda je to ona mechanika moci, kterou nalézáme u populistických politiků v celé lidské historii. Takový hřích by snad mohl být odpuštěn. Jenže je v tom zřejmě něco víc, můj názor na Piláta se náhle diametrálně změnil. Pilát hledá způsob, jak situaci vnitřně uchopit, když už se mu nepodařilo vysmeknout se z běhu událostí. Dobře ví, že Ježíš není nějaký nábožensky poblouzněný prostředek. Může si myslet, že Ježíš je prorok nebo že by skutečně mohl být „králem Židů“ v nějakém náboženském smyslu. Tohoto krále mu sami Židé vydávají, aniž si toho jsou vědomi. Pilát v této situaci nachází příležitost k odplatě za všechny ústupky, které Židům musel dělat, za všechna "extra", která jim musel tolerovat. Místo aby trval na Ježíšově nevině, trvá na nápisu na jeho kříži: „Ježíš Nazaretský, král židovský.“ (Jan 19:19). Chce, aby z něj bylo jasné jeho poselství: „Židé, sami jste si ukřižovali svého krále a možná i Mesiáše, na kterého čekáte!“ V této zvrácenosti vidí svůj definitivní triumf nad svěhlavým židovstvem. Hřeší tak proti Duchu svatému, protože vědomě koná zlo a vyvrací víru. Trestem je mu neslavný zbytek života, smrt a zatracení po tisíce let. To je dosvědčováno miliony křesťanů, kterým se dostal do kréda. Hranice mezi svatostí a zatracením může být velmi úzká, měli by to vědět hlavně ti, kdo se chápou moci. Nemyjte si ruce nad Pilátem!

Kryštof Sýkora

Zdroje: wikipedia.org (hesla: Pilatus, Herodes, Antipas, Barabbas, Kittel), evangelia. Pro hledání v textech byl použit počítačový program DAVAR 3 (www.davar3.net), včetně dostupných biblí a Biblického slovníku A. Novotného.

Za sestrou Svatoňovou (1915 - 2011)

I řekl mu jeho pán: To dobře služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, nad mnohým tebe ustanovím. Vějdi v radost svého pána (Mt 25,21).

Ona což mohla, to učinila (Mk 14,8).

Sestra Hana Svatoňová byla dcerou řídicího učitele. Studovala na učitelském ústavu v Krabčicích a pak několik semestrů na filosofické fakultě v Praze, dokud Němci nezavřeli vysoké školy. Sestra Svatoňová si vzala za muže faráře v r. 1939. A to do značné míry určilo její život. Dříve to chodilo tak, že paní farářová

automaticky stála po boku svého manžela a sloužila ve sboru a v církvi bez nároků na nějakou odměnu. Paní farářové velmi často neměly žádné zaměstnání a ten, kdo do toho nevidí, by si mohl povědět, že tedy vlastně nic nedělaly, měly pohodlný život. Opak je pravdou. Paní farářové často celý svůj život obětovaly službě církvi, jaksi dobrovolniccky. Tiše sloužily - a byla to služba náročná a celoživotní. A většinou jim za jejich službu nikdo nepoděkoval. Když na sboru něco pokazil farář, mohla to napravit paní farářová, ale když na sboru něco pokazila paní farářová, pak nebylo pomoci. Bratr farář Svatoň ovšem nepůsobil na sboru. Byl tajemníkem na synodní radě. Byl redaktorem Českého bratra, měl na starosti sbírku kázání, také archiv, ale předně církevní středisko v Herlíkovicích. Nejdůležitější etapa života sestry Svatoňové by se dala pojmenovat – Herlíkovice. Od 50. let do 80. let byly Herlíkovice druhým nebo možná prvním domovem Svatoňových. Br. farář přijal jako své poslání organizovat a vést pobyty v Herlíkovicích, různé brigády a setkání evangelíků z Česka i zahraničí. Do Herlíkovic Svatoňovi jezdili každou volnou chvíli. Společně budovali Herlíkovice. Bratr farář organizoval život a práci a sestra farářová s ním – co mohla, to činila. Kde jí bylo potřebí, tam pomáhala.

Pak přišel důchodový věk. V důchodu Svatoňovi bydleli stále v tomto domě v dnešním farářském bytě. A po smrti bratra faráře rodina vyměnila rodinu byt za menší, hned vedle, na stejném poschodí. Sestra Svatoňová chodila do Sokola, četla, zajímala se o dění doma i ve světě, měla ráda rodinu, chodila na biblické a bohoslužby, dokud jí to zdravotní stav dovolil. Jezdila do Chotěboře na církevní rekreace pro seniory. Udržovala korespondenci s mnoha přáteli ze zahraničí, s nimiž se Svatoňovi seznámili v době, kdy byl br. Svatoň tajemníkem na SR. Byla to taková hezká milá paní. Tichá, ostýchavá. Přišla do kostela, mile se usmívala, podala ruku, prohodila pár slov a vytratila se. Měl jsem dojem, že ráda přijde mezi lidi, ale radši je sama a už vůbec nechce být středem pozornosti.

Dobře její život vystihuje verš z Nového zákona, vybraný na smuteční oznámení. Co mohla, to učinila. Každý z nás dostává od Pána Boha poslání. Sestra Svatoňová, co mohla, učinila, tiše sloužila rodičům, s manželem a rodinou církvi, rodině. Smutek překrývá vděčnost za dar jejího života.

A co dál? Je to závěr, úplný konec. Je smrt poslední tečkou za životem? Po pravdě, to nikdo z nás neví. Ale věříme, a sestra Svatoňová také věřila, v Boha. Že on život dává a on nad ním bude mít poslední slovo. Že nejdeme do prázdna, ale do nebeského domova. Věříme, že nebeský domov je cíl našeho putování. Jaké to bude? Nevíme. Ale apoštol píše, že to bude příjemné překvapení. Co oko nevidalo a ucho neslychalo a na mysl lidskou nevstoupilo, to připravil Bůh, pro ty kdo ho milují, v nebesích. Smrt je hranice, která odhaluje omezenost lidských sil. Naděje je však v Bohu, jehož moc je neomezená. Do jeho rukou nakonec odevzdáváme život se vším, s radostmi i trápením, s tím, co jsme udělali i

neudělali. S důvěrou, že za tou hranicí uslyšíme slovo Boží: Služebníku dobrý a věrný nad málem jsi byl věrný, nad mnohým tebe ustanovím, vejdi v radost svého Pána.

(Ze smutečního kázání Petra Hudce)

Věra Hajská (1927 - 2011)

Vzpomínka na babičku, jak zazněla z úst vnoučat při rozloučení v Křížlicích 6.

3. 2011 (zkráceno)

Naše babička byla ženou řádu. Chtěla přesně vědět, kdy, co a jak. To pro ni bylo charakteristické. Všechno si zapisovala do diáře. Třeba kolik jsme nasbírali hub, kdy napadl první sníh, kolik litrů malinové šťávy udělala... Den měla přesně naplánovaný.

Smysl pro řád a pořádek se projevoval v celém jejím životě. S velkou pečlivostí se jako farářka připravovala na bohoslužby a biblické hodiny, na vedení mládeže a dětí. Byla tak precizní, že si dokonce připravila do počítače podobu svého smutečního oznámení a bohoslužebný pořad při rozloučení s ní. Vybrala písně, zvolila biblické texty. Smuteční oznámení v počítači stále aktualizovala, aby nikdo nechyběl. Tak tam je všech 17 vnoučat a 19 pravnoučat.

Na rodině jí hodně záleželo. Byla to právě rodina, která se kolem ní semkla v dobách nejtěžších (zvláště v době, kdy se jí po 27 letech rozpadlo manželství) a dodala jí odvalu, aby dokončila kdysi započaté studium teologie. Tak se ocitla ve školní lavici po boku svých dvou dcer, ale předběhla je a dostudovala dříve.

Jako paní farářová prožila několik let ve sborech v Děčíně, na Mělníce, 16 let potom ve Svatouchu a 5 let ve Cvikově. Být paní farářovou ovšem pro ni znamenalo nejen stát po boku manžela, ale plně se zapojit do sborové práce a kdykoli manžela zastoupit. Na tomto místě se sluší též připomenout její spolupráci na hebrejsko-českém slovníku a její práci ve staro-zákonní překladatelské skupině. Jako farářka působila v Nymburce, k tomu nějaký čas administrovala Chleby, a když se s manželem Vlastimilem Hajským odstěhovali do Chleb, kde on nastoupil jako farář, celých 10 let (to už mohla být v důchodu) dojížděla a pracovala jako farářka ve Velenicích. Kvůli službě v církvi si téměř v důchodovém věku udělala autoškolu a některým jejím příhodám z jejího ježdění autem jsme se často hodně nasmáli.

Moc pro ni znamenala duchovenská práce v církvi, a proto měla ohromnou radost, když se touto cestou vydal někdo z jejích blízkých. Jedno její přání už zůstane nesplněno: aby se všichni faráři a farářky z rodiny vyfotili spolu s ní v taláru. Mohlo by nás i s ní být z té nejužší rodiny 10, vystudovaných teologií pak mnohem víc. Služba v církvi byla pro ni vždycky moc důležitá. Když ji

nedávno její zeť Petr vyzval, aby sepsala, co je obsahem její víry, poslechla a my jsme v počítači našli tato slova: *Když o tom tak přemýšlím, vzpomněla jsem si na svůj život od narození, že spíš než o své víře, musím psát o Boží věrnosti, která mě právě už od narození provázela. Mým kmotrem u křtu byl Josef Kaštánek, který u tatínka byl zaměstnán jako pekař. Ten mi daroval ke křtu bibli, do které vepsal toto věnování: Budiž věrný až do smrti a dámt' korunu života. (Zj 2,10). A dál pokračuje básní: Budiž věrná, Pán ti velí, v jeho kráčeji šlépěji, Jemu zasvěť život celý, těš se blahou nadějí. – To jsou slova pravá, jistá, Pán tvůj sedě na trůnu, pro tebe již v nebi chystá slávy věčné korunu. Tato slova mě provázela snad celý život, ale moje věrnost byla jen a jen pod dohledem Boží věrnosti.* A dále babička píše o Boží věrnosti zakoušené docela hmatatelně skrze lidi, kteří jí byli na blízku, ať už v rodině, ve sboru, v církvi, a pomohli jí v životě zvláště v těžkých chvílích. K těm nejtěžším patří i úmrtí jejího nejmladšího tříletého syna Jonatana.

Její závěť o ní prozradí mnohé. Není to v pravém slova smyslu závěť, z níž byste se dozvěděli něco o dělení majetku. Ale je tam přání, abychom si především vzájemně pomáhali, rozkaz - na pohřbu žádné slzy. *Když babička v závěti píše: žádný smutek a slzy, rozumíme jejímu přání, ale není to tak jednoduché je splnit. A navíc slzy nejsou jen projevem smutku, ale také projevem vděčnosti Pánu Bohu za její život.*

AH

Pocta Albertu Schweitzerovi (pozdání na koncert nejen Našich pěvců)

Albert Schweitzer, filozof, teolog, světově uznávaný varhanní virtuóz. Když jako třicetiletý odeslal z Paříže svým příbuzným a přátelům dopisy, že začne studovat medicínu, aby mohl pomáhat vlastníma rukama těm nejobožejším, pokládali ho v lepším případě za blázna. Většinou se však setkal s totálním nepochopením, s výčitkami, že zahrabává své hřivny. Rozhodnutí ale nebylo náhlé, ve Schweitzerovi zrálo dlouhé roky. Už jako osmnáctiletý došel k tomu, že kdo je ušetřen vlastního utrpení, má se snažit mírnit utrpení jiných.

V pondělí 18. dubna v 19:30 v evangelickém kostele u Salvátora chceme komponovaným koncertem složit poctu tomuto neobyčejnému člověku. Životem a myšlenkami Alberta Schweitzera nás provede herec Alfred Strejček, jeho varhanním uměním Lucie Nováková (po dlouhodobé rekonstrukci rozezvučí velký salvátorský královský nástroj), evropský svět zastupuje sbor Naši pěvci (Mendelssohn, Brahms, Bach) a Afriku skupina Nsango malamau.

Kalendář na duben 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 4. s VP (Laetare) 10. 4. pro malé a velké (Judica) 17. 4. Květná (Palmarum) 22. 4. Velký pátek s VP (18:30) 24. 4. Hod Boží velikonoční, VP 1. 5.	P. Hudec A. Hudcová M. Prudký A. Hudcová / P. Hudec A. Hudcová / P. Hudec A. Hudcová
Biblická hodina	úterý 18:00 - Základní biblické příběhy dle dějepravy (SZ)	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:30 (ZŠ Suchdol)
Mládež a dorost	úterý v 19:00	
X-cátníci	čtvrtek 21. 4. v 18:30 - Čtení pašijí	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30 pondělí 18. 4. v 19:30 u Salvátora - koncert "Pocta A. Schweitzerovi"	
Křesťanská služba	neděle 3. 4. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 27. 4. ve 14:00 - manželé Boškovi: Izrael	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 4. 4. a 18. 4. v 15:00	
Debatní klub seniorů	pondělí 11. 4. v 15:00 - Ježíšovo evangelium a co v něm není	
Setkání s hostem	čt 28. 4. v 16:00 - setkání s 35 hosty z Německa (sbor Eberbach am Neckar) v 19:30 - Indie slovem i obrazem (čerstvé zážitky Věry a Pavla Benešových)	
Staršovstvo	čtvrtek 14. 4. v 19:30	
Konfirmandi	čtvrtek v 17:00 – pokračování až v září	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Nové tváře (7): Klára Tomková
- ✓ Kolikátý žalm budeš letos číst?
(*Abigail Hudcová*)
- ✓ Noc kostelů (*Hana Volná*)
- ✓ Z četby (*Drago Fišer*)
- ✓ Kalendář na květen 2011

Jaké to bylo v Křížlicích?

Na Nový rok, když jsme se s mládeží vraceli ze silvestrovského pobytu v Daňkovicích, každý z nás

přemýšlel, kam bychom mohli jet příště. Postupně padlo několik návrhů od těch sportovně orientovaných až po vyložení odpočinkové varianty. Na místě jsme se však shodli všichni hned - stará škola v Křížlicích. Nakonec se někdo zeptal, proč se nepojede také někdy s dětmi?

(dokončení uvnitř čísla)

Zleva: J. Sobotka, náhodný spolucestující, S. Žůrková, M. Sobotková, D. Javornický, J. Javornický, M. Härtelová, A. Růžková, M. Vilímová, A. Jílková, E. Janotová, K. Härtel, K. Härtelová, M. Heller, J. Machovec, A. Homuta / *foto Marek Tichý*

Z jednání staršovstva 14. 4. 2011

(zkráceno)

Sborový život

- Společný víkend s dětmi, mládeží a konfirmandy v Křížlicích (25.-27. 3.): účast 41, hodně náročné, ale podle odezvy vydařené i vzdor počasí; vydatná pomoc některých účastníků z řad mládeže
- Bohoslužby dle Souterrainu: Květná neděle – M. Prudký (a oslava životního jubilea J. Jindrové). Velikonoční shromáždění: Zelený čtvrtek – čtení pašijí v 18:30, Velký pátek – bohoslužby s VP v 18:30, Hod Boží velikonoční v 9:30 s VP a křtem Davida Jiřího Doležala
- 8. 5. bohoslužby s P. Brodským a pořadem o našich sborech v zahraničí
- 15. 5. křest Štěpánky Vojtkové
- 22. 5. křest Victorie Camidge (maminka Kristýna Camidge, rozená Široká)

Středisko Diakonie Stodůlky

- Informace o Bienále: domluven jako hlavní koncert Jablkoně (v jednání termín a místo konání koncertu)

Finanční zpráva

- Zahájení sbírky darů na Jeronymovu jednotu (JJ); sbírka na Hlavní dar lásky (nutno odevzdat do konce dubna); výtěžek sbírky na Japonsko 27.715,- Kč (zatím odesláno, stav ke konci března 2011)
- Schválena sbírka 2.000,- Kč na letní tábor pro děti z Ukrajiny
- Sbírka na JJ: zatím vybráno cca 21.000 Kč – začne veřejně ohlášená sbírka

Hospodářské záležitosti

- Stavba, nápis (informace podala M. Uhlířová): zatím osloveny 2 firmy, dosud nedodaly nabídku
- Staršovstvo žádá o realizaci nápisu nad vchodem a zajištění souhlasu majitele domu, resp. F. Straky
- Napsána žádost na synodní radu (SR) ohledně využívání sborových prostor a nájmu za ně – dosud bez odpovědi
- Zaslána žádost ohledně vnějších oken sborových prostor: vnější okna se pouze opravují, k výměně nedojde; zaslata žádost ohledně sdělení termínů opravy oken sborových prostor, zabezpečení vitráží v době oprav (sestra farářka Hudcová)

Z došlé pošty

- Svolání 1. zasedání 33. synodu (19.- 22. 5. v Emauzích)
- Ze SR souhlas se studijním volnem P. Hudce

Různé

- Vývoj jednání ohledně ocenění manželů Duškových státním vyznamenáním za zásluhy: informace o schůzce s panem Bratským, podklady předány k vyhodnocení a požádáno o dobrozdání NM, NG a UPM
- 15. 4. 2011 návštěva zástupců členů sboru u sestry Duškové u příležitosti 101. narozenin (jedou sestry Hudcová, Petříčková, bratři Prosek a Volný)
- Pan Novotný požádal o možnost využití sborových prostor pro zkoušky komorního souboru a úložný prostor v zabezpečeném prostoru - neodsouhlaseno.

Jaké to bylo v Křížlicích?

(dokončení z titulní strany)

A tak jsme upustili od sportovně zaměřeného víkendu a rozhodli se jet na výlet všichni společně, malí i velcí dohromady. Pak už jen zbývalo vybrat termín, rozdělit organizační povinnosti a mohlo se vyrazit.

Přestože společná cesta vlakem s mnoha přestupy bývá náročná, je to část výletu, na kterou se vždy obzvláště těším. Po dlouhé době vidím nejen některé z mládežníků, ale především děti, které za těch pár měsíců od tábora zase vyrostly a hned se chtějí podělit o nejčerstvější noviny. Pokaždé se najde alespoň jeden dobrák, který připomene vtipný příběh o tom, jak jsme jednou nastoupili do špatného vlaku a poznávali tak krásy naší vlasti. Cesta je pak od samého počátku veselá a za pár hodin, které utečou jako voda, můžeme vystoupit v cíli.

Tentokrát jsme vystoupili ve Vichové nad Jizerou. Tam na nás už čekala auta, která nás postupně odvezla až ke staré křížlické škole. Po připravené večeři jsme společně hráli seznamovací hry, abychom se trochu vzájemně poznali, zpívali za doprovodu kytary a po četbě na dobrou noc šli menší z nás spát. Ti starší ještě připravovali program na druhý den, rozdělili děti do skupinek, ve kterých mezi sebou druhý den soutěžily. Po chvíli jsme i my větší následovali příkladu mladších a šli také nabrat sil na další den.

Celá sobota pak byla prodchnuta vyprávěním o Jeremiášovi, které nejen dětem, ale i nám větším vyložila hned po snídani Abigail. Po něm jsme se rozdělili na tři skupiny. Děti hrály hru, kterou jim část mládeže připravila na dopoledne, konfirmandi měli svou hodinu s Petrem Hudcem a malá skupinka mládeže šla pro děti připravovat odpolední „stopovačku“. Po cestě do nedaleké Roudnice bylo schováno pět otázek, o jejichž skrýši se děti dozvěděly ze zpráv podél cesty. Zprávy byly napsané buď šifrou, zdánlivě nedávaly smysl, nebo umístění otázky popisoval obrázek.

Posilnění obědem jsme se všichni vydali k Roudnici. Už během dopoledních příprav hry začalo sněžit, ale odpoledne se počasí ještě zhoršilo, a tak jsme hru co

nejvíce urychlili a vrátili se domů do tepla.

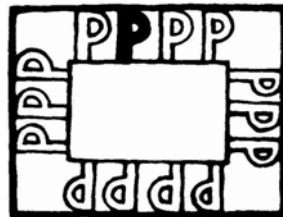
Před večeří měli konfirmandi ještě jednu hodinu na přípravu ke své zkoušce a my ostatní jsme pomohli s přípravou večerního pokrmu. Po večeří bylo na řadě opět několik her. Pro některé děti (nakonec i pro ty starší z nás) byla největším zážitkem hra na sardel. (Cílem hry je po tmě najít sardel, kterou představuje jeden z hráčů. Sardel může být schována v celém domě a její hledání v naprosté tmě je občas trochu problematické. Najde-li některý z hráčů zmiňovanou sardel, přitulí se k ní a stává se také sardelí. Hra končí ve chvíli, kdy sardeliště najdou všichni hráči.)

Při nedělních rodinných bohoslužbách jsme rozšířili řady křížlického sboru, kde děti hbitě odpovídaly na dotazy paní farářky. Je občas hodně překvapivé, jak vnímavé jsou děti ke světu dospělých a jak si všímají křivd a lží!

Po bohoslužbách už zbývalo jen uvařit oběd, zahrát si pár posledních her a po úklidu vyrazit opět domů. Všem nám bylo líto, že jsme nemohli zůstat déle. Víkend utekl tak rychle, a my měli ještě tolik her. Nezbyvá, než si je schovat pro děti na letní tábor a těšit se na srpen, kdy se s dětmi zase uvidíme. A s mládeží – s tou jedeme na velikonoční svátky za Kátou Hejlovou do jižní Francie, abychom ji společně navštívili a také ji podpořili před maturitní zkouškou, která ji tam za pár týdnů čeká.

-m-

Nové tváře (7): Klára Tomková

(lih) Milá Kláro, setkáváme se s tebou v našem dejvickém evangelickém sboru už pomalu rok. Můžeš nám o sobě prozradit trochu víc?

Pocházím z menší obce Veleň, která se nachází na severovýchodním okraji Prahy. Studovala jsem Gymnázium v Brandýse na Labem, na který mám moc hezké vzpomínky. Absolvovala jsem Českou zemědělskou univerzitu v Praze - Suchbátka, Provozně ekonomickou fakultu. Už téměř tři roky jsem zaměstnaná v organizaci Člověk v tísni jako ekonom projektů. V současnosti pracuji v sekci Varianty, která podporuje zavádění interkulturního a globálního rozvojového vzdělávání do českého školství. Jedná se především o poskytování informačních a metodických služeb pedagogům v této oblasti, a to zejména formou různých seminářů, workshopů, akcí na školách a výukových materiálů. Před rokem jsem se přistěhovala do Prahy 6 - Veleslavína, kde bydlím se svým manželem Alešem.

Pocházíš z evangelické rodiny?

Ani jeden z rodičů víru nepraktikoval, v rodině jsem tedy k víře vedena nebyla. Setkávala jsem se s ní však u mých prarodičů. Můj otec pochází ze smíšené věřící rodiny, kde babička byla katolička a dědeček evangelík (člen ČCE). Za prarodiči jsme často jezdili do Jizerských hor, kde celý život bydleli ve skromných podmínkách v klasické roubené chaloupce. Na toto místo velmi ráda vzpomínám.

Co tě přivedlo k nám do sboru?

Má cesta víry byla doposud spíše samostatné hledání. Během tohoto hledání jsem několikrát zvažovala sdílení víry v rámci některé křesťanské církve. Často jsem se však vracela k otázce – jestliže věříme v jediného Boha, sdílíme křesťanské hodnoty - jaká je ta pravá křesťanská církev? Tedy otázka, kterou si člověk z rodiny praktikující a pevně ukotvené v jedné z křesťanských církví obvykle neklade. Zároveň jsem pociťovala obavy a nejistotu učinit první krok.

Jak jsem již zmínila, asi před rokem jsem se přistěhovala do Prahy 6, kde žiju se svým manželem. Náš vztah

vnímám od počátku jako velký dar, který není samozřejmostí a za který děkuji Bohu. Současně jsem v této době začala více vnímat potřebu a smysl sdílení víry. Do velké míry i díky mému manželovi, který je katolík. Společně o otázkách víry přemýšlíme a bavíme se o nich, což nás vzájemně obohacuje. Rozhlédla jsem se tedy po okolí svého bydliště a kontaktovala pana faráře Hudce. Jednalo se spíše o takové pocitové rozhodnutí - s ČCE jsem se před tím setkala prostřednictvím mého dědy a písniček Svatopluka Karáska. Když jsem zjistila, že v rámci dejvického sboru působí pěvecký sbor Naši pěvci, napadlo mě, že bych se ráda ke zpívání přidala a zároveň tak poznala prostředí místního sboru. Na podzim loňského roku jsem začala pravidelně docházet do NP a poté občas (nejprve trochu s obavami) na nedělní bohoslužby do dejvického sboru. Počáteční obavy se postupně rozplynuly. Chvilé strávené s NP a na nedělních bohoslužbách jsou pro mě velmi naplňující, smysluplné a příjemné. Jsem ráda, že má cesta vedla až sem.

Kolikátý žalm budeš letos číst?

(AH) Tak by se dalo docela decentně ptát po věku druhého člověka. V rodině sestry Hermíny Duškové je totiž už po léta zvykem, že se při narozeninách čte příslušný žalm podle věku oslavence. Letos 15. dubna 2011 jsme se sestrou Duškovou spolu s jejím prasynovcem, jeho manželkou a za přítomnosti dalších pěti členů dejvického sboru četli už žalm 101.

Komu se to podaří dosáhnout takového čísla!? Někdy si klademe otázku, zda je to vůbec výhra. Ale sestra Dušková se, pokud si dobře vzpomínám, nikdy touto otázkou netrápila. Žila svůj život vždycky s vděčností za každý nový den, který jí Pán Bůh přidal. Při společném setkání jsme si na přání sestry Duškové zazpívali píseň V sjití tomto pravme sobě (EZ 399), společně se pomodlili, pochutnali si na dobrotách, povyprávěli a pročetli některé gratulace. Náš sbor podal žádost panu prezidentovi na udělení státního vyznamenání manželům Duškovým za jejich zásluhy, a tak jsme sestru Duškovou informovali a seznámili s textem žádosti, aby věděla, nač je třeba být připravena.

*Vážený pane prezidente,
dovolujeme si Vám navrhnout na letošní státní vyznamenání manžele
Bohuslava a Hermínu Duškovy, jejichž velkorysý čin trvale obohatil kulturní
dědictví našeho národa.*

*Bohuslav Dušek (1886 - 1957) shromáždil během svého života rozsáhlé
sbírky uměleckých předmětů – obrazů, grafiky, knih, rukopisů, archiválií,
užitného umění a dalších starožitností. Jeho žena Hermína (*1910) po úmrtí
manžela na jeho přání a po své zralé úvaze darovala tyto sbírky nevyčísitelné
hodnoty předním českým kulturním institucím – Národnímu muzeu,
Uměleckopřímyslovému muzeu v Praze a Národní galerii v Praze. Zasloužila se
tak o to, aby vzácná díla namnoze českých umělců a spisovatelů zůstala
v kulturním dědictví českého národa.*

*Paní Hermína Dušková dosud žije. Je členkou Farního sboru
Českokobratrské církve evangelické v Praze-Dejvicích (odtud její nominace) a
v dubnu letošního roku oslaví své 101. narozeniny. Donedávna byla plně*

soběstačná a skromně žila ve svém malém dejvickém bytě, poslední měsíce vzhledem k proměnlivému zdravotnímu stavu pobývá v Domově odpočinku ve stáří Diakonie ČCE v Krabčicích pod Řípem. S návrhem na státní vyznamenání vyjádřila vděčný souhlas.

Domníváme se, že její zásluhy a též zásluhy jejího manžela jsou obrovským přínosem k zachování kulturního a historického dědictví našeho státu.
(Zkráceno)

Když jsme jeli sestře Duškové popřát, dočetla jsem zrovna knihu Dva životy – rozhovory s Viktorem Fischlem, který oslaví 100 let v příštím roce. Myslím, že i on, stejně jako naše sestra Dušková, patří mezi ty vzácné a moudré, kteří nám stále mají co předat a sdělit. Vyjádřila jsem to v gratulaci:

Praha 14. 4. 2011

Milá sestro Dušková!

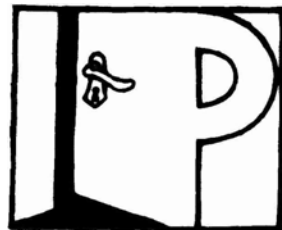
Před lety jsme v našem sboru slavili sté narozeniny bratra Jana Dědiny, na něhož si určitě dobře vzpomínáte. Tehdy jsem mu citovala slova Viktora Fischla z knihy „Svědek téměř stoletý“, která napsal o svém příteli porodníkovi Karlu Steinbachovi. Bylo mu 94 let a pro Viktora Fischla to byl člověk, který „nosí své stáří jako kytku v klopě kabátu“. Tak nám připadal i bratr Dědina. A Vy jste pro nás také takovým člověkem, i když už nejste „svědek téměř stoletý“, nýbrž slavíte už 101 let. Není to samozřejmost, udržet si svěžest a nadhled do takového stáří.

V knize Dva životy téměř stoletý Fischl vyznává: „Jsem sice vděčný za každý den, který mi bylo dáno radovat se ve století jedenadvacátém, ale zdá se mi, že už v něm vystupuji jen tak pohostinsky, jako bych do něj proklouzl nějakým nedopatřením. Cítím se tu jako zapomenutý dešťník z toho století minulého. Stále častěji narážím na věci, kterým už ani za mák nerozumím, a vím, že čas, který mi zbývá, bude stačit sotva víc než na konečné vyúčtování.“ Asi je to úděl stáří, doba se mění a čas rychle ubíhá, nové věci přicházejí se závratnou rychlostí, a když jste si kolikrát povzdechla: „Já už do téhle doby ani nepatřím“, s podivem jsem si uvědomila, že já vlastně někdy také ne. A to jsem o dost mladší. Ale zároveň jsem si uvědomila, že držet krok s dobou se Vám dařilo hodně dlouho. A to je dobře. Jste pro nás příkladem člověka, který nikdy nevzdal život, a dobrým, už více než stoletým svědkem víry. Za to jsme Vám a Pánu Bohu vděční a vážíme si toho, že tu s námi ještě jste a děkujeme za ty chvíle, které ještě spolu můžeme prožívat.

Vaši Abigail a Petr Hudcovi

Adresa sestry Hermíny Duškové: Diakonie ČCE - Domov odpočinku ve stáří, Rovné 58, 411 87 Krabčice. (Kdo byste se u ní třeba cestou na Říp stavoval, najdete ji ve 2. patře hlavní budovy vedle kaple.)

Noc (otevřených) kostelů

*„Připomínám si noc co noc, jak jsem na struny hrával,
v srdci přemítám a duch můj hloubá.“*

Tento verš – sedmý ze 77. žalmu – budeme během května vídat na červeno-žluto-fialových plakátech po celé Praze, ba i celé České republice, na Slovensku a v Rakousku. Mnohé snad tento verš přiměje zahloubat se do Písma za dlouhých jarních večerů. A doufejme, že dost lidí také pozve, aby se zejména v jednu májovou noc vydali na malé putování po duchovní stezce své domoviny.

V pátek 27. května totiž proběhne Noc kostelů. V tento den, ale hlavně večer a noc, se ve třech středoevropských zemích otevřou kostely, modlitebny a další prostory spjaté s křesťanským bohoslužebným životem. Jen v Praze bude poutník moci navštívit na osmdesát takových stánků, v celé zemi pak přes pět set (vyčerpávající přehled s podrobnými programy najdete na stránkách www.nockostelu.cz).

Náš sbor se do letošní, teprve druhé celorepublikové Noci kostelů z rozhodnutí staršovstva rovněž zapojil. A dokonce se nám podařilo dohodnout vzájemně návazné programy s římskokatolickou farností u sv. Vojtěcha (v Thákurově ulici) a se sborem Církve československé husitské ve Wuchterlově ulici. Kdo tedy odolá volání barokních kostelů z historického jádra Prahy, může věnovat celý večer ekumenickému putování v Dejvicích a Bubenči. Naše sborové prostory obstarají podvečerní předehru, od 17 do 20 hodin. Vrcholem našeho programu bude „obnovená premiéra“ divadelního ztvárnění příběhu O. Wilda Šťastný princ v podání naší mládeže (od 18 hodin). Kdo jste představení viděli v adventu, jistě si je rádi připomenete, komu tehdy uniklo, má se na co těšit. Hlavně návštěvníkům odjinud také představíme náš sborový život a poslání Střediska Diakonie ve Stodůlkách, jehož jsme patronem – a upozorníme na chystaný III. ročník Bienále pro Diakonii.

Tomu, kdo chce od nás putovat dál do otevřené noci, poskytneme malé občerstvení (nejen duchovní). Doporučujeme pak zavítat ke sv. Vojtěchu, kde se nabízí od 19 hodin promítání, zpěv a duchovní zamyšlení nad legendou o svatém Vojtěchovi – obdobný program se bude opakovat ještě od 20 do 21 hodin. Malé dejvické putování lze pak zakončit varhanním koncertem „u husitů“ ve Wuchterlově ulici od 22 hodin, v duchovním hloubání tam lze pokračovat až do jedné hodiny s půlnoci. Ve sřešovickém sboru ČCE, který je od nás také snadno dostupný, bude program od 20 do 23 hod. (včetně zpěvů z Taizé od 21 hod.).

Kdo by chtěl vyrazit s dětmi již odpoledne, může v našem okolí zavítat od 16 hodin do malebného kostelíku sv. Gotharda na okraji Stromovky – nebo zajet na půl pátou do kostela sv. Antonína na Strossmayerově náměstí.

Noc kostelů se od roku 2005 postupně rozšířila z Vídně přes celé Rakousko, dále do Brna a Plzně a odtud do celé České republiky i na Slovensko. Letos případně ještě do doby velikonoční - očekávání Letnic. Jak příhodná doba „v srdci přemítat a v duchu hloubat“, noci putovat a připomínat si – či nově poznávat, kde jsou a jak působí více či méně odvěká duchovní útočiště Kristova lidu.

Hana Volná

U NÁS SJ VYBERE KAŽDÝ

Srdečně zveme na

PRODEJ ŠAJSTVA VŠEHO DRUHU

Z NĚMECKA (second hand),

který se koná v prostorách naší modlitebny
od 17. 5. (úterý) do 20. 5. (pátek), vždy od 14 do 19 hodin.

V sobotu 21. 5. pak od 9 do 14 hodin.

Ceny velmi nízké.

Výtěžek jde na potřeby sboru

Ekumenická bohoslužba za krajinu

se letos bude konat v **sobotu 4. června od 15 hod** na Sedleckých skalách. Kázat bude **Josef Cepl**, kazatel Církve adventistů sedmého dne. K následné besedě je pozván **Ing. Vladimír Buřt**, místostarosta obce Horní Jiřetín a laureát Ceny Josefa Vavrouška za rok 2009. Během odpoledne vystoupí kytarista a zpěvák **Slávek Klecandr**. Na místo bohoslužby lze opět dojít společnou poutí od kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech, sraz v 10 hod. Více informací během května na nástěnce a na www.drahan.chabry.cz

Anna Hejlová

John H. Yoder: Ježíšova politika...

Kniha s dlouhým názvem: *Ježíšova politika. Vicit Agnus Noster - Cesta kříže a její společenský dosah* (Eman 2004), jejímž autorem je **John Howard Yoder**, je pro laika velmi náročná. Omezím se na dvě myšlenky, jež mne nejvíce oslovily: Ježíšovo pověření úkolem a následování jeho příkladu.

Nad známými slovy evangelíí »Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem vyvolil« (Mt 3,17; Mk 1,11; Lk 3,22) uvažuje autor takto: „Nemusíme teď spekulovat o tom, jak výslovně Ježíš - nebo Jan nebo Lukáš - tato slova z nebe chápal jako odkaz na Žalm 2, 7 či Izajáše 42,1b. Je-li opravdu míněn obojí odkaz, jedná se o jasné spojení motivu dosazení na trůn (Ž 2) s motivem trpícího služebníka (Iz 42). Ať už je tomu jakkoliv, máme tu...určitě co dělat se zplnomocněním k dějinnému poslání. »Ty jsi můj Syn« není definice či akreditace nějakého metafyzického synovství, je to povolání k úkolu. Ježíš je pověřen, aby se stal - v dějinách, v Palestině - mesiášským synem a služebníkem, nositelem Boží přízně a zaslíbení. Toto poslání je ještě určitěji definované zkouškou, která bezprostředně následuje. Pokušitelův hypotetický sylogismus »Jsi-li Syn Boží,...« není úsudkem vycházejícím z nějakého pojmu metafyzického synovství, nýbrž z pojmu vladařství. »Syn Boží« nemohl v aramejštině označovat ontologickou soupodstatnost Syna s Otcem, aby pokušitel mohl jako první myslitel chalcedonské provenience náležitě dumat o tom, jak může Ježíš, sdílející božské atributy, být zároveň všemohoucím a zároveň předmětem pokušení, aby jej pak mohl svádět k nenáležitému užití této všemohoucnosti. »Syn Boží« v Žalmu 2,7 je odkazem ke »králi«; pokušitel nestaví před Ježíše nic jiného než alternativní možnost výkonu královské moci.« [str. 33-34]

Jak Ježíš uložený úkol plnil? „Co tedy Ježíš odmítl, nebyl pouze metafyzický status Božího synovství, ale svrchovaný a ničím nespoutaný výkon moci nad lidmi, mezi nimiž mu bylo určeno prodlévat. Jeho sebeponížení, přijetí úkolu služebníka a poslušnost až na smrt vyjadřují přesně toto odřeknutí se vladařství... Bůh však rozhodl prohlásit toto sebezapření a přijetí porážky za vítězství... Toto pojetí účasti na způsobech Božího zápasu se vzpurným světem bylo v raném kvakerském hnutí nazváno »válkou Beránkovou« [223-224]

Logicky se vnučuje otázka: Co znamená vést válku Beránkovou, či prostěji

vyjádřeno: následovat příkladu Pána Ježíše? „Dlouhá historie interpretace a aplikace, kterou bychom mohli nazvat »žebráckou«, se zaměřovala na vnější formu Ježíšova života; jeho odřeknutí se trvalého domova a majetku, jeho celibát, jeho bosonohé putování...“ [129] Tuto cestu Yoder odmítá a zdůrazňuje: „Není žádný *obecný* recept na život podle Ježíše... Je jenom jedna sféra, kde koncept napodobení platí - zato tam platí skutečně pro každý pramínek novozákonní literatury a (co je ještě nápadnější) bez jakýchkoli paralel v jiných oblastech: Tou sférou je konkrétní společenský význam kříže tváří v tvář nepřátelství a moci. Služba nahrazuje ovládnutí a odpuštění pohlcuje nepřátelství. V tom - a jenom v tom - nás novozákonní myšlení zavazuje, abychom »byli jako Ježíš.« [130/131].

Drago Fišer

BIBLICKÉ PŘESMYČKY (STAROZÁKONNÍ POSTAVY)

(Najdi 13 jmen. Velká a malá písmena, čárky, vykřičník či tečka nehrají roli)

- 1/ blána
- 2/ kina
- 3/ humna
- 4/ SMS ano!
- 5/ on najat
- 6/ a jdu!
- 7/ ráno
- 8/ musela
- 9/ maso
- 10/ tur
- 11/ ave!
- 12/ ani led
- 13/ a Emil Z.

Vyluštění posílejte do 15. května 2011 na mail či poštovní adresu redakce uvedenou v tiráži na poslední stránce.

Vylosovaný luštitel obdrží malou odměnu.

Kalendář na květen 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 5. 8. 5. 15. 5. křest Štěpánky Vojtkové 22. 5. křest Almeidy Camidge 29. 5. 5. 6. 12. 6. Svatodušní s VP	A. Hudcová Petr Brodský A. Hudcová A. Hudcová D. Henych MUDr. Z. Susa A. Hudcová
Biblická hodina	úterý 18:00 (10. 5. naposledy v tomto školním roce)	
Děti	nedělní škola: náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:30 v ZŠ Suchdol
Mládež a dorost	úterý v 19:00	
X-cátníci	čtvrtek 19. 5. v 19:30 - J. Cihlová: Kuba	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30	
Křesťanská služba	neděle 1. 5. po bohoslužbách Dobročinný bazar šatstva 17.- 21. 5. (bližší uvnitř čísla)	
Klub poznávání	středa 25. 5. - Botanická zahrada; sraz na konečné busu č. 112 v Troji ve 14:00	
Hodina pohybu pro seniory	ukončena; zahájí činnost po dohodě se zájemci po prázdninách	
Debatní klub seniorů	pondělí 9. 5. v 15:00 - Ježíšovo evangelium a co v něm není	
Setkání s hostem	8. 5. po bohoslužbách vypráví „potulný kazatel“ Petr Brodský o českých sborech v zahraničí	
Staršovstvo	čtvrtek 12. 5. v 19:30	
Konfirmandi	pokračování v září	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebužice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Nové tváře (8): Zuzana Slezáková
- ✓ Svatodušní rozhovor (*D. Heller, P. Prosek a P. Hudec*)
- ✓ V jižní Francii (-m-)
- ✓ Několik pozvání
- ✓ Kalendář na červen 2011

Svatodušní zamyšlení

O letnicích v Jeruzalémě se tehdy – před skoro dvěma tisíci lety – schovávalo několik ustrašených lidí. Byli to bývalí Ježíšovi učedníci. Ještě o Velikonocích věřili svému mistrovi a čekali s ním slavnou budoucnost. Pak jejich mistra zajali a popravili.

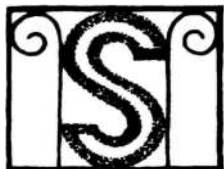

Jim se všechno zhroutilo – všechno, čemu věřili. Někteří sice říkali, že našli prázdný hrob a že se s Ježíšem setkali jako s živým, ale to bylo tak podivné, že tomu nedokázali uvěřit.

Pak se najednou stalo cosi – nevíme přesně co, protože ten zážitek nedokázali plně popsat slovy. Čteme o hukotu jako mohutných vod, čteme o ohnivých jazycích. Ale jistě nešlo o nějaké zvukové nebo světelné efekty. Divem bylo, co se stalo s nimi, s jejich nitrem, jak se vnitřně změnili. Přesvědčili se, že Ježíš, který zemřel, je jakýmsi novým zvláštním způsobem s nimi, že to, co s ním prožili a čemu se od něho naučili, má cenu nad všechno ostatní. A že stojí za to věnovat tomu život. Vnější se nezměnilo nic, byli dál pronásledováni, dál umírali, ale změnil se jejich pohled na věci a s ním všechno. Všechno bylo nadějnější a oni se přestali bát. Tomu rozhodujícímu zážitku začali říkat „vylití Ducha svatého“. Svatodušní svátky jsou toho připomínkou.

Ze zážitku učedníků roste křesťanská víra až podnes. A tím na něm stojí i naše kultura, západní civilizace. I když o tom mnozí nevědí, i když se k tomu nehlásí, i když tomu nevěří. Přece máme pod kůží svatodušní prožitek jako cosi základního: Všechno může být ještě jinak! I když k tomu neukazuje žádná prognóza, i když to neodpovídá zkušenosti ani obvyklým trendům.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 12. 5. 2011

(zkráceno)

Úkoly trvající

Webové stránky. 10. 5. se konalo zacvičení s M. Férem, kterého se zúčastnili Hudcovi a dále bři J. Hlavsa, K. Sýkora a M. Tichý. Důležitou součástí webových stránek je kalendář, který bude obsahovat údaje o akcích sboru i akcích mimosborových, které budou pro sbor zajímavé. Bude potřeba co nejdříve získat lidi pro jednotlivé rubriky. Současným administrátorem stránek byl všemi přítomnými členy staršovstva pověřen Kryštof Sýkora.

Duchovenská činnost

27. 5. Noc kostelů. Náš sbor se zapojí takto: biblické zamyšlení Zd. Susy, mládež zahraje Šťastného prince od O. Wildea, dále bude propagováno středisko Diakonie ČCE ve Stodůlkách. Jsou připraveny zvací letáčky v elektronické podobě.

1. – 5. 6. účast A. Hudcové na Kirchentagu v Drážďanech (5. 6. káže MUDr. Z. Susa).

Středisko Diakonie Stodůlky

Příprava III. Bienále: 30. září 2011 bude koncert Jablkoně ve sboru ČCE na Vinohradech. Vernisáž v Dejvicích bude 2.10. v 19:30, ve Stodůlkách budou při vernisáži 3. října zpívat Naši pěvci.

Finanční zpráva.

Sbírka darů na Jeronymovu jednotu probíhá do konce května, sbírka na Hlavní dar lásky vynesla 5.011 Kč.

Br. Černoهورský konstatoval, že po odeslání sbírky na Japonsko došly ještě další dary na tento účel. Abychom nepůsobili zmatky, budou tyto dary prozatím deponovány na sborovém účtu a poukázány při nejbližší vhodné příležitosti.

Na tábor pro děti ze zahraničních českých sborů bylo odesláno 2000 Kč.

Hospodářské záležitosti.

Stavba, nápis. M. Uhlířová podala informace o současném stavu. Sklepní prostory si přišlo obhlédnout několik firem. K 12. 5. byly zpracovány 2 nabídky. Dnes zde byl ještě pan Novosad, který svou nabídku vypracuje do 16. - 17. 5. 2011. Ve věci nápisu staršovstvo odsouhlasilo, že K. Sýkora se o konkrétním provedení nápisu dohodne s Hanušem Hártelem a zajistí co nejrychlejší zhotovení.

Okna. Nátěry v bytě hotové, od 23. 5. proběhnou nátěry ve sborových prostorách. Nátěry a repase byly již u většiny oken provedeny, do neděle je nutno zajistit očištění židlí, které jsou zaprášené po broušení oken. Vzhledem k tomu, že je

velmi málo času na svolávání brigádníků, dohodli se někteří členové staršovstva, že očištění židlí zajistí během pátku, popř. soboty.

Z došlé pošty

Dopis z Hradu ohledně vyznamenání ses. Duškové: poděkování za podnět a slíb, že se jím budou zabývat.

Dopisem seniorátního výboru jsme žádáni o získávání sponzorů pro potřebná střediska Diakonie, mj. pro ranou péči, která se krácením státních dotací ocitla ve finančních potížích.

Různé

Informace o vícejazyčné publikaci z prostředků EU „Po stopách české reformace“, kterou vydala synodní rada: ses. far. Hudcová vznesla dotaz na SR na cenu výtisku při dotisku, abychom mohli ve sboru učinit průzkum zájmu.

Staršovstvo projednávalo stesky některých pravidelných návštěvníků na vyrušování při bohoslužbách. Připomíná zvláště novým rodičům s malými dětmi možnost odposlechu bohoslužeb v kuchyňce, kde jsou reproduktory a pro děti hračky.

NA DOBROČINNÉM BAZARU V NAŠEM SBORU

i přesto, že oblečení bylo k máni za "ceny mírné", se prodalo šatstvo za 32.730 Kč. Po odečtení nákladů na benzín (obětaví bratři jeli pro zásilku až do Němec) jde na budování sklepních sborových prostor více než 30.000 Kč. Poděkování iniciátorům i všem, kdo se zasloužili o úspěšnost této akce!

Na závěr slova jedné mladé maminky ze sboru, která nakoupila sobě i svým dvěma holčičkám: Jak se pozná, že oblečení je z církevního bazaru? Třeba tak, že tričko pro její devítiletou dcerku neslo (anglický) nápis "Na prvním rande se zásadně nelíbám!"

Svatodušní zamyšlení

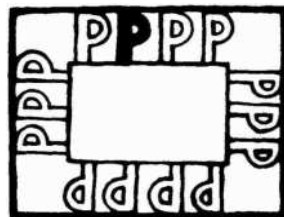
(dokončení z titulní strany)

Přestože stárneme, přestože nás trápí všelijaké neduhy i starosti - o budoucnost světa, naší země i nás samotných - přesto se všechno může podivuhodně změnit. A bude znovu stát za to nově začít.

Stačí otevřít se tomu vanutí, které je pro nás připraveno a mění tvář země tím, že mění naše nitro, naše chápání. V něm je naděje a otevřená budoucnost navzdory úplně všemu.

ZS

Nové tváře (8): Zuzana Slezáková

(lith) Naše modlitebna má jednu nevýhodu: lidé jsou usazeni do "L" a nevidí, kdo sedí za rohem. Tak se stalo, že jsem dlouho nezaregistrovala "novou tvář v našem sboru", Zuzanu Slezákovou. Její odpověď na mou první otázku - zda chodí do Dejvic tak asi rok? - mě vyvedla z omylu:

Nejspíš to opravdu působí tak, že se spolu ve sboru setkáváme teprve krátce, ale ve skutečnosti, myslím, je to již od roku 2007/08. V té době jsem se vrátila po studiích v zahraničí a půlroční stáží u Evropské komise v Bruselu do Čech a usadila se v Praze. Přípravovala jsem se v té době na justiční zkoušky, a tak jsem většinu víkendů trávila na Suchdole a postupně si začala hledat svůj sbor. Záměrně nepíšu evangelický, neboť přestože jsem z evangelické rodiny (dokonce můj děda Zdeněk Jokl byl farářem), tak já jsem v té době měla většinu přátel mezi katolíky a muslimy a svůj sbor jsem hledala i jinde. Islám mi je dodnes velmi blízký a u řady katolických přátel si vážím jejich upřímnosti a opravdovosti, s jakou dodržují svá pravidla, ale přesto, když jsem přišla do Dejvic, tak jsem měla pocit, že jsem Doma. Průběh bohoslužby, který mám v sobě již z dob, kdy nám

kázal pan farář Adrian Mikolášek (pocházím ze sboru ve Dvakačovicích), písničky, které mě učila babička, ale nejvíc ze všeho kázání pana faráře Hudce, která obdivuju za jejich neuvěřitelnou lidskost, to vše je mi blízké, a proto se tedy od té doby - někdy více a někdy méně často - vidáme. Ta menší četnost je do značné míry způsobena tím, že justiční zkoušky jsem složila a od roku 2009 pracuji jako soudce. O víkendech se ale snažím moc nepracovat a pokud je to jen trochu možné, pobývat mimo Prahu a aktivně relaxovat nebo navštěvovat rodinu ve východních Čechách.

Zapojila ses k naší radosti do altové sekce Našich pěvců. Máš už

nějaké předchozí zkušenosti se zpíváním nebo s duchovní hudbou?

Děkuju, i k mojí radosti. Zkušeností se zpíváním mám velmi málo, ale mám ráda životní výzvy. V hudebce jsem byla vždycky za tu, co neumí zpívat, v kostele jsem si pobrukovala někde v hloubkách sama pro sebe, a pak jsem si řekla, že se to naučím. Před 2 roky jsem objevila milou paní učitelku, která zajásala nad mým nezkaženým hlasem, a tak každé pondělí trénujeme. Letos v lednu jsem se odhodlala přijít na zkoušku Našich pěvců a zeptat se, jestli se můžu přidat. A znovu přišel ten pocit, že jsem Doma. Možná je to tak v každém sboru, možná je to tak ve sborech, které mají duchovní základy, možná je to jen konkrétními lidmi v Našich pěvcích, ale byla jsem hned vstřícně přijata a cítím se od začátku součástí ... snad můžu říct "nás pěvečků".

Vraťme se k tomu, o čem jsi hovořila na začátku: o hledání. Čím církev může oslovit hledající?

To je těžká otázka. Každá církev nabízí člověku hlavně Boha - svoji představu o něm, cestu k němu. Ztotožňuji se s tím, co říká Tomáš Halík ve své knížce Prolinání světů, že každé náboženství má svůj kousek pravdy, ale nesmí zapomenout, že jen ten kousek. Pokud tedy půjde o tu část oslovování, kde máme ten svůj kousek pravdy, který se nedá prokázat nějakým přímým důkazem, tak myslím, že tam naše církev může nabídnout bezpečnou a skromnou cestu k Bohu. V dnešní době spousty nových církví, společenství, sekt, ale také různých seberozvojových, sebepoznávacích a prožitkových kurzů a směrů, nabízí evangelická církev cestu, kde se nikdo nemusí bát sektářských praktik, manipulace, zneužití důvěry. To je myslím hodně, ale jednoduché to s tím oslovováním přesto nebude. Církev podle mých zkušeností dobře funguje tam, kde lidé nemají mnoho jiných možností. Je to společenství, kde se lidé pravidelně scházejí, vyměňují si zkušenosti, zážitky, které je spojují, zažívají něco výjimečného, slavnostního, duchovního... Všechny ostatní možnosti vedoucí k témuž (a takových možností je celá řada) od církevních setkání lidí odvádějí a částečně odnímají jejich účel a určitou výlučnost. Také si asi nemůžeme myslet, že počet křesťanských věřících bude stejný dnes, kdy se v České republice praktikují všechna světová náboženství, jako v minulosti, když byla volba pouze mezi církví katolickou a protestantskou. Jako v podstatě nejdůležitější aspekt fungující církve tedy vnímám to, zda je živým společenstvím. Zda sbor je místem, kde se scházejí lidé spojení nejen vyznáním, ale i blízkou životní situací, obdobnými problémy, zkušenostmi a každodenním životem. Pokud je sbor místem, kam lidé přicházejí jako do součásti běžného života, kde řeší aktuální problémy, potom sbor funguje. Zažila jsem takové v rumunských vesnicích, kde neděle byla jediná příležitost, kdy lidé nechali práce na statku a sešli se se sousedy z okolí - popovídali si, poradili si, mladí se mezi sebou seznamovali. Ale

taky na Slovensku, kde všichni z města od dětství chodí do kostela a mají to jako místo, kde se alespoň jednou týdně vidí s kamarády, širší rodinou, sousedy. Často také v arabských zemích, kde lidé chodí do mešit dokonce několikrát denně, takže tam zcela přirozeně vzniká prostor pro rozvíjení sociálních vazeb. Věřím, že pokud budeme živým společenstvím, nebude třeba nikoho oslovovat a kdo hledá, přijde rád sám.

SVATODUŠNÍ ROZHOVOR

Církevi obecně se často vyčítá, že působí jako nějaké ghetto, nějaký elitní zatuchlý spolek, který nedokáže veřejnost oslovit. V čem to podle vás je?

Daniel Heller, presbyter: Kdybych směl odpovědět jenom jedním slovem, řekl bych "nepřipadá". Nemám to vyjádření, že církev je (jako) ghetto, které občas slyším a čítám už po desetiletí, rád a považuji ho za otřepanou frázi a velmi laciné klišé. Připomíná mi to "oblíbené" přehnané sypání si popele na hlavu, které ničemu a nikomu nepomůže. Tak jako má svá úskalí tzv. lidová církev, mají je i církve tzv. vyznavačské. Některé malé denominace a sekty mají někdy asi přirozenou tendenci k uzavřenosti (velí jim to pud sebezáchovy), ale právě naše církev, Českobratrská evangelická, patří v naší zemi nesporně k těm otevřenějším, a to jak svou ekumenickou otevřeností, tak otevřeností vůči současné české společnosti.

A ještě k tomu pojmu ghetto: Encyklopedie praví, že ghetto je část města, kde žijí lidé stejného náboženského, národnostního či rasového původu, a to buď dobrovolně nebo nedobrovolně. Pojem ghetta je tedy dvojsečný. Někdo se možná do ghetta před okolním světem uzavírá, ale mnohem častěji zaháněli určitou skupinu lidí do různých ghatt ti okolo, ať už to byla (či ještě jsou) ghetta židovská, černošská či romská. Nezahání (či neodhání) občas někdo církev, když například říká nepříjemnou pravdu?

Kudy, jakou cestou, by se církev tedy měla ubírat, aby se ghetttem nestala?

Daniel Heller: Církev má být podle Ježíše světlem světa a kvasem v těstě. Ukazovat lidem kolem, že se dá žít i jinak, plout na lodi (zvané Církev) proti (zatuchlému a bahnitému) proudu. Mít odvahu k jinakosti. Nejde o získávání bodů v průzkumech veřejného mínění a o "oslovování veřejnosti". Církev má oslovovat konkrétní lidi, především ty hledající něco víc než plavbu s proudem, ne celou veřejnost. Mám mimochodem velkou důvěru k osobním rozhovorům a hlubokou nedůvěru k misionářům, kteří rádi oslovují plné stadiony.

Církev toho u nás dělá hodně v sociální a kulturní oblasti života společnosti a kdo to chce vidět, tak to vidí. A když vystrčíme nos z našeho malého českého

dvorku, uvidíme leccos z jiné perspektivy. Od toho, že i v sekularizované Francii, kde jsou křesťané menšinou (ale velmi aktivní menšinou - předminulou neděli jsme s manželkou v Paříži nahlédli do několika úplně plných kostelů, jak katolických, tak evangelického), je právě církev organizátorkou mezináboženského dialogu a dialogu různých kultur, až po to, že celosvětově (např. podle OSN) jsou dnes právě křesťané těmi, kdo nejvíce trpí pronásledováním, např. v Nigérii a v dalších afrických zemích.

Ale i když zůstaneme u nás doma, otevřeme oči a uvidíme to obrovské kulturní dědictví kolem, pochopíme, že Evropa by bez křesťanství nebyla Evropou. A jaká by byla jižní Amerika bez křesťanství?

Pavel Prosek, kurátor: Jak je známo, základním posláním církve je zvěstování Kristova evangelia (dobré zprávy). Toto poslání by mělo být podpořeno činy lásky - zájmem o druhého, ochotou mu naslouchat a poskytovat pomoc tam, kde jí je třeba. V poslední době se čím dál více prosazuje vědomí, že by služba církve v sociální oblasti a starost o bližního měla být neodmyslitelnou součástí jejího života. Tato služba bližnímu je vyznáním víry a svědectvím o ní, často "nonverbálním". A tam, kde se takto skutečně koná, tam by se církev tak snadno nemusela dostávat do uzavřenosti vůči okolí. V tomto případě je možno též pocítit i čerstvý závan Ducha svatého.

Co se musí stát, aby v církvi zavanul nový duch?

Petr Hudec, farář: V posledních týdnech jsem na studijním pobytu v Lipsku. Zvykl jsem si každý den číst hesla Jednoty bratrské v němčině. Je to nejen dobré jazykové cvičení, ale především duchovní pokrm. Hesla nabízejí dva biblické verše. Jeden ze SZ a druhý z NZ a ještě biblické čtení na ráno a na večer. A pak v těch německých heslech je ještě kratičká meditace k textům. Buď je to sloka nějaké písně ze zpěvníku, kratičká modlitba nebo tři čtyři věty zamyšlení. Když jste nuceni si číst biblické verše v jazyce, který moc neovládáte, čtete pomaleji, důkladněji a pak cizí slova nabízejí různé překladové možnosti a to je inspirující. Námaha přináší ovoce. Text se vám takto otevírá. Stává se Božím oslovením, sytí, povzbuzuje, napomíná. Vede k meditaci a zase nazpět. Mám pocit, že z toho slova a meditace nějak žiju, že mě to nese v mé práci a k tomu se večer zase vracím, jako domů. Těším se na ty chvílky.

Každou neděli je navíc v heslech JB verš na celý týden. Dnes tam stojí: Je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo. Hle, je tu nové. Blesklo mi hlavou, že jsem minulý týden slyšel něco, co mě opravdu zastavilo, o bytí v Kristu nebo opačně o přebývání Krista v nás. Profesor praktické teologie Peter Zimmerling mluvil o předávání křesťanské víry. Říkal, že se dříve v evangelickém prostředí víra předávala v rodinách skrze rodinné pobožnosti (Lutherovi bylo jasné, že chodit do kostela nestačí). Doma se přečetl kousek

z evangelia (třeba podle těch hesel JB), k tomu krátká meditace a nakonec modlitba a píseň. Například Lutherův „Malý katechismus“ a další jeho krátké texty byly určeny k těmto rodinným pobožnostem. Tímto způsobem se pracovalo k tomu, aby v člověku byl živ Kristus a aby skrze něj působil. Vždyť jak by mohl ve mně žít Kristus, kdybych nenaslouchal jeho slovu, nerozjímal o něm, neprosil o dar oslovení. Dnes to už nefunguje. Škoda. A mnohdy mám dojem, že Ježíšova slova nejenže málo známe, ale že nám vlastně už není jasné, že Ježíš Kristus je základ, na němž stojíme (mluvím samozřejmě o křesťanech). Prostě, že už nevíme, čím jsme.

A tak jsem přesvědčen, že církev ze všeho nejvíce potřebuje návrat. Znovuobjevení základu, na němž byla postavena. Znovuobjevení Krista. Pak zavane v církvi nově objevený (starý dobrý) Duch. „Kdo je v Kristu, je nové stvoření“. Netroufám si předpovědět, zda by takový návrat znamenal příliv nových lidí zvenčí. Nevím, zda by pak byla církev přitažlivější. Asi jen pro jednotlivce. Ale o to, myslím, nejde v první řadě. V první řadě jde o to být Kristovými věrohodnými svědky. „Budete mými svědky“- tohle poslání přece dává Ježíš Kristus církvi, když ji zakládá.

Trochu soukromá otázka: Pociťujete vy osobně někdy závan Ducha svatého, toho Ducha, který "vane, kam chce" a který může církev provětrat?

Daniel Heller: Duch svatý si opravdu vane, kam chce a kdy chce, vždycky nás znovu překvapí. Určitě bych mu nedával za úkol "provětrat církev". Osobně to jeho svobodné vanutí cítím často, čím dál tím víc, což není tím, že by dříve vanul méně a dnes více, ale tím, jak se tomu vanutí otevíráme častěji. Vane napříč našimi aktivitami i naší únavou a zklamáními. I do našeho sboru přivádí nové lidi, kteří přicházejí a zůstávají. Vane i tam, kde by ho věční skeptici určitě nečekali: například na právě skončeném synodu naší církve.

Jaké to bylo v jižní Francii

Na výlet do jižního cípu Francie jsme jako mládež byli pozváni již skoro tři roky. Už tak dlouho nás Káťa Hejlová přemlouvala k výletu do Nimes, malebného městečka ležícího asi 40 km jihozápadně od Avignonu, kde již třetí rok studuje. Na konci silvestrovského pobytu jsme se konečně dohodli na jednom termínu a mohli jsme začít s přípravami na cestu.

Naše putování po Provence začalo na Zelený čtvrtek letem do Lyonu, kde jsme si půjčili mikrobuse. Odtud jsem se vydali na jih. Ještě jsme se nestihli vymotat ze

spleti nově vystavěných ulic kolem letiště, a už jsme se setkali s přívětivostí místních lidí. Bruno, velice milý chlapík, kterého jsme se ptali na cestu z rozestavěného letiště, nám stihl vyložit, jak má rád naši zemi, co umí říct česky a že nejlepší cesta je následovat jeho auto. Tak nás dovedl až na dálnici a my mohli vyrazit k našemu prvnímu cíli, městečku Orange, kde se nachází nejzachovalejší antické divadlo v Evropě.

V Nimes se k nám připojila Kát'a a provedla nás nejen městem, ale i svou školou. Zároveň jsme byli představeni francouzským i českým kamarádům.

Nebudu vám detailně popisovat všechny krásy, co jsme viděli a zažili, protože by se pak tento článek nevešel ani do dvou čísel Souterrainu. Zmíním jen pár míst, která se mi nejvíce vryla do paměti.

Prvním takovým místem byl Pont du Gard, část římského vodovodu, který do Nimes přiváděl vodu z padesát kilometrů vzdáleného městečka Uzes a ještě dnes se majestátně tyčí nad údolím řeky Gardony, posledním významným přítokem Rhony. Druhým místem, které mi utkvělo v paměti, je právě Nimes, ve kterém se nachází nejen nejzachovalejší aréna v Evropě, ale také mnoho dalších památek z doby římského impéria. Dalším zajímavým místem bylo městečko Aigues-Mortes, kde byli v 16. a 17. století vězněni hugenoti. Navštívili jsme věž, kde byla 38 let kvůli svému vyznání vězněna Marie Durand, o které mládež hrála jedno ze svých divadel. Dalšími zajímavými místy bylo středověké městečko Eze, azurové jezero Sainte-Croix v největším kaňonu v Evropě zvaném Les Gorges du Verdon a mnoho dalších měst, jako jsou Arles, Avignon, Marseille a další.

Den jsme vždy začali společnou snídaní, po které jsme sbalili stany a vyrazili na celodenní cestu. Navzdory každodennímu vysílení po náročném dni jsme večer měli krátkou pobožnost. Na Velký pátek jsme četli pašijní příběh a v neděli pak o zvěsti vzkříšení.

Poslední den, když jsme až v nočních hodinách dorazili na letiště v Lyonu, jsme si oddychli, že se celý výlet nadmíru vydařil. Byli jsme rádi, že nám počasí přálo, vždy jsme měli kde spát a že těch 1600 kilometrů, které jsme po tom krásném kraji najezdili, se obešlo bez nehody či jiných komplikací.

Z celého výletu jsme si do dalších dní odvezli spoustu vzpomínek a pozitivních zážitků, které nás budou dlouho provázet při zdolávání každodenních povinností.

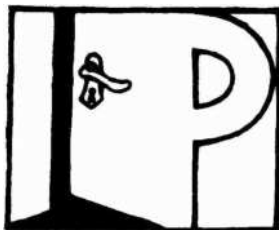
- m -

Biblické přesmyčky (řešení z minulého čísla):

Třináct starozákonních postav: Lában / Kain / Náhum / Samson / Jonatan / Juda / Áron / Samuel / Amos / Rút / Eva / Daniel / Izmael

POZVÁNÍ...

Od středy 1. 6. do neděle 5. 6. jste zváni **do Drážďan na evangelický Kirchentag**, který má motto "... tam bude i tvé srdce" (Mt 6, 21).

V pořadí už čtvrtá **Ekumenická bohoslužba za krajinu** se koná **v sobotu 4. června od 15 hodin na Sedleckých skalách**. Káže Jos. Cepl, kazatel Církve adventistů sedmého dne, poté je beseda s Ing. Vl. Buřtem, místostarostou obce Horní Jiřetín a laureátem Ceny Josefa Vavrouška za r. 2009. Během odpoledne vystoupí kytarista a zpěvák Slávek Klecandr. Na místo bohoslužby lze dojíti společnou poutí od kostela Stěti sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech, sraz v 10h.

Naši pěvci zvou o druhém červnovém víkendu na dvě setkání. **V sobotu 11. 6. ve 20 hodin do chrámu sv. Víta**, kde budou zpívat v rámci ekumenických svatodušních bohoslužeb (návštěvu u Víta lze spojit např. s Pražskou muzejní nocí, jež se koná od 19 hodin a končí v jednu hodinu po půlnoci). Druhý den, **v neděli 12. 6., v 19 hodin v evangelickém kostele v Libčicích n/Vlt.** mají pěvci svatodušní koncert. (Libčický sbor zve všechny také na tzv. Otevřenou zahradu, odpolední program na farní zahradě pro malé i velké - bude např. kouzlit MUDr Zd. Susa. Vlakové spojení do Libčic z Masarykova nádraží ve 14:40, 15:40, 16:40, 17:40 - zastávkový vlak staví v Holešovicích, Bubenči, Sedleci, Roztokách, majitelé tramvajenky si kupují lístek až ze Sedlece - zpáteční spoj z Libčic ve 20:48.)

Pozvání na manželská setkání

Tak jsem dostala úkol. No, vlastně - vzala jsem si úkol. Sdílet své zkušenosti s Manželskými setkáními a z Manželských setkání. Dělán to ráda – před 17 lety nám změnil život – osobní i manželský.

Naše manželství po hluboké krizi fungovalo. Jako když spravíte nefunkční televizor a najednou vám jede zvuk i obraz a vy z toho máte velkou radost. Mysleli jsme si, že jsme dosáhli maxima toho, co jde. Sice to všechno nebylo až tak skvělé – ale co chtít více.

Ale přišly Manželáky a s nimi neuvěřitelné změny: kvalita zvuku i obrazu se jednoznačně zlepšila, ubylo poruch a co bylo největším benefitem – zjistili jsme, že náš televizor je barevný! Samozřejmě, že ani pak, ani nyní není vše stále v barvách duhy, ale nebýt Manželáků, nevím, kde bychom byli. Bezpečné, přijímající, důvěrné a otevřené společenství, předávání zkušeností i informací, setkání v čase kairos, Boží ruka zřetelně působící... partnerský dialog otevírající

srdce, slzy i smích, úleva i krok k odpovědnosti – to jsou Manželská setkání. Stojí to za to – pojed'te taky.

Takto „lákáme“ manželské motýly na květinu našich Manželáků my:

„Investice... Investovat můžete do cenných papírů, nemovitostí, auta, střechy na celý život... Ne vždy se Vám ale vrátí, co jste vložili. Plody investice vložené do manželství budete sklízet nejenom Vy, ale i Vaše děti a děti Vašich dětí...“

A je to tak. Tak neváhejte a investujte co nejdříve. Ještě letos. Vyberte si, které Manželáky chcete: Protože mě oslovila Lída V. z „pražského“ kurzu, tak nejdříve tyto: 12. - 20. srpna v Liberci. Kurz je pořádán sdružením YMCA Familia, převážně katolickými sourozenci, a je velmi otevřený, přátelský, plný Ducha svatého – jako doma se v něm cítí i mnozí nekatolíci.

A kdybyste, přece jenom, chtěli volit kurz pořádaný nekatolíky, pak můžete jet do Vysokého Mýta 2. - 7. 7. Kurz je obvykle široce ekumenicky rozprostřen, doprovázen evangelickým farářem; komornějšího charakteru.

Tak přátelé, tu či onde, těšíme se na setkání!

B. Horská, Brno (Bližší informace na www.setkani.org)

Pozn. red.: Zakladatelem Manželských setkání je finský protestantský pastor Kari Törmä s manželkou. V Čechách mají MS více než dvacetiletou tradici.

10. červen 1942

Přemýšlím, kolik z nás by bez většího přemýšlení vědělo, co se 10. června 1942 stalo významného, aby stálo za to si tuto událost připomenout i po 69 letech? Musím se přiznat, že i mě by tato otázka zaskočila.

Nedávno jsem neplánovaně podnikl výlet do Lidic, vesnice, která byla právě onoho 10. června 1942 na příkaz ambiciózního státního tajemníka úřadu říšského protektora K. H. Franka srovnána se zemí jako akt pomsty za atentát na Heydricha.

Nebyl jsem tam několik let a byl jsem zvědavý, jestli se památník za tu dobu výrazně změnil. Expozice, kterou návštěvník prochází, začíná desetiminutovým autentickým filmem o likvidaci Lidic a pokračuje velice citlivě uspořádanou výstavou fotografií, reportážních záznamů o událostech předcházejících tragédii a čtení dopisů lidických dětí, které je psaly z koncentračních táborů svým blízkým. Expozice je ukončena vzpomínáním těch, kteří jako děti vyhlazení přežili.

Byl jsem moc rád, že jsem se před návštěvou z ciziny nemusel stydět za stav lidického památníků, kterému je v současné době věnována péče, jakou si zaslouží.

A budete-li přemýšlet, jak naložit třeba s nedělním odpolednem, vezměte své děti nebo vnoučata a jed'te do Lidic. Není to veselý zážitek, ale rozhodně to stojí za to!

-m-

Kalendář na červen 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 6. 12. 6. svatodušní s VP 19. 6. na závěr školního roku 27. 6. 3. 7. s VP	MUDr. Z.Susa A. Hudcová A. Hudcová Ing. Petr Kraus Josef Bartošek, seniorátní farář
Biblická hodina	Po prázdninách	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 ZŠ Suchdol – po prázdninách
Mládež a dorost	úterý v 19:00	
X-cátníci	16. 6. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30 sobota 11. 6. ve 20:00 - zpívání na svatodušních ekumenických bohoslužbách v katedrále sv. Víta; neděle 12. 6. v 19:00 - svatodušní koncert v Libčicích	
Křesťanská služba	neděle 19. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	Po prázdninách	
Hodina pohybu pro seniory	Ukončena, zahájí činnost po dohodě se zájemci po prázdninách	
Debatní klub seniorů	Po prázdninách	
Setkání s hostem	Po prázdninách	
Staršovstvo	čtvrtek 9. 6. v 19:30	
Konfirmandi	Pokračování v září	
Mimořádné	čtvrtek 16. 6. v 18:00 - seniorátní shromáždění Jeronymovy jednoty v Dejvicích	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Přijďte se podívat (*Anna Hejlová*)
- ✓ Rozhovor s Janem Zátorským (*líh*)
- ✓ Velmi subjektivní pohled (*Marta Študentová*)
- ✓ Kde je moje místo? (*dh*)
- ✓ Kalendář na prázdniny

Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce

(Mt 6, 21)

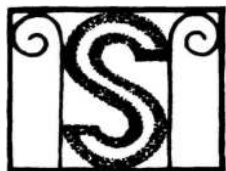
Tento výrok Pána Ježíše z Kázání na hoře se stal logem již 33. evangelického Kirchentagu, který se letos konal v saské metropoli, v Drážďanech. Co je vlastně Kirchentag? Možná to nejlépe vysvětlím příkladem. Poslední víkend v květnu jsem byl na bohoslužbách na severu Německa ve městě Lohna. Po bohoslužbách jsme u kafe povídali s paní farářovou. „Jedete na Kirchentag?“ ptal jsem se jí. „Celý sbor nejede, je to moc daleko, ale pojedou tři rodiny auty“, odpověděla. A dále vysvětlila: „Víte, chci dopřát dětem ze sboru, aby zažily, že nejsou ve své víře tak osamocené.“ A opravdu tento zážitek získá každý

účastník. Kirchentag je setkání křesťanů z celé Evropy – předně ze zemí, kde zakotvila reformace.

Na letošním Kirchentagu bylo 120 000 přihlášených a myslím, že díky pěknému počasí přijelo do Drážďan ještě více lidí. Zahajovací bohoslužby se konaly venku na břehu Labe a odhaduji, že účastníků bylo na půl milionu. Každý měl zelenou šálu s logem „...tam bude i tvé srdce“. Kázal zemský biskup Jochen Bohl, shromáždění pozdravil spolkový prezident Christian Wulff a samozřejmě nejvyšší představitelé Saska. Takže na Kirchentagu si dávají dostaveníčko evangelíci z celé Evropy a účastníci, zvláště Ti, kteří přicházejí z malých sborů, silně prožívají, že nejsou sami, že církev tu ještě je a že má vážnost a respekt i u představitelů státu.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 15. 6. 2011

(zkráceno)

Úkoly trvající:

Webové stránky. Kryštof Sýkora se minulý týden ujal administrátorství, vyčistil stránky a vytvořil účet pro kroniku a další aktivity. Vložil tam již i video z nedělního vystoupení Našich pěvců v Libčicích. Od bratra Féra obdržel 1. díl rukověti pro vytváření webových stránek. Až bude tento manuál kompletní, rozešle ho zájemcům.

Označení na domě. Martin Volný vyhotovil formy písmen a formu na reliéf. Celý štít by měl být z epoxidu, povrchově upraveného do vzhledu kamene.

Duchovenská činnost:

Všechny ohlášené křty byly vykonány. - Bazar byl opět úspěšný, staršovstvo děkuje sestřím Kohoutové a Boškové i dalším organizátorkám akce. - Synod: bylo to první zasedání nového synodu. Předsedou byl zvolen farář Jiří Gruber z Brna. Prostředí Emauzského kláštera bylo velmi vhodné a duchovní. Překvapivě nebyl zvolen studentský farář. Dle referujícího D. Hellera synod rozhodoval velmi moudře. - Noc kostelů: proti minulým ročníkům posun v tom, že se o akci předem celostátně informovalo. Hra mládeže s úvodním slovem i zakončením br. Z. Susy byla výborná. Celková účast byla cca 60 lidí. Spolu s H. Volnou a A. Hudcovou se Z. Susa zúčastnil zakončení v Arcibiskupském paláci, které mělo být zároveň příležitostí ke sdílení zkušeností z jiných sborů a farností. Promítaly se fotografie z jednotlivých míst. - Kirchentag: letos byl 33. ročník, konal se v Drážďanech a přihlášeno bylo 120 tisíc lidí. Je to akce třídní, v úvodu oficiálně pozdravená představiteli státu i města. Nabídka programu je obrovská (program měl 640 stran!) – diskuse, koncerty, různé sekce. Organizačně perfektně zvládnuto. Na úvodních bohoslužbách bylo půl milionu lidí po obou březích Labe, přenášeno na velká plátna. *(Více uvnitř čísla v článku Petra Hudce.)* - Setkání s Janem Fišerem ml. se účastnilo asi 25 lidí. - Mimořádný konvent se konal 9. 6. v Libni, byl svolán kvůli rozhodnutí o koupi farářského bytu v Berouně. Senior Mazur měl vše dobře připraveno včetně prezentace přehledu financí a po velmi obsáhlé diskusi o všech aspektech problému přítomní konventuálové výraznou většinou hlasů odsouhlasili koupi vytipovaného bytu. -

Naši pěvci: vystoupení u sv.Víta 11.6. a v Libčicích 12.6. – obzvláště zde se koncert velmi vydařil.

Co bude: První akcí je zájezd do Rakouska, je to už kompletně připraveno a zorganizováno, jede 64 lidí. Další akcí je letní tábor dětí v Rovečném. Děti je přihlášeno asi 25, mládež pojede v počtu asi 8. Mládež letos na vodu nejede, ale připravuje si pochod po Valašsku. - 16. července v 11 hodin budou mít u Klimenta svatbu Bára Prudká a Václav Bártík. - V září nastoupí v našem sboru na roční vikariát Petr Tomášek.

Středisko Diakonie Stodůlky

Informace o Bienále: jako mediální tvář byl získán herec Martin Myšička, který hraje v Dejvickém divadle a bydlí ve Stodůlkách..

Ses. far. Hudcová byla na školské radě ve Stodůlkách velmi příjemně překvapená tím, že loni škola skončila s přebytkem 19.000 Kč. Stále něco vylepšují a rekonstruují, spolupráce se střediskem DČCE je také velmi dobrá.

Finanční zpráva.

Sbírka darů na Jeronymovu jednotu: vybráno přibližně 41.000 Kč, odesláno 45.000 Kč (jako vloni).

Hospodářské záležitosti.

Stavba: vybrána firma Pavel Beneš, rozpočet cca 500.000 Kč), práce započaly pod dozorem H. Härtela a br. Puymana. - Nátěr oken v sále je dokončen, ještě má být do oken vpraveno těsnění.

Z došlé pošty.

Přišel dopis z Parlamentu ČR od paní V. Parkanové ohledně vyznamenání ses. Duškové. Věcí se zabývá podvýbor pro tyto záležitosti.- K 85. narozeninám známého evangelického malíře Miroslava Rady se bude konat výstava jeho děl. Vernisáž bude 29. 6. v 18:30 v galerii Lapidarium, Rámová ul. 6, Praha 1 - Staré Město.

Zastupování Hudcových o prázdninách

2. 7. - 9. 7. Rakousko, Niederthai – společný pobyt se členy sboru:

Zastupuje Josef Bartošek, tel. 604 914 582, e-mail josef.bartosek@seznam.cz

18. 7. - 29. 7. dovolená

18. - 22. 7. zastupuje Pavel Pokorný, Praha 6 – Střešovice, 731 314 689, e-mail pavel.pokorny@evangnet.cz

23. - 29. 7. zastupuje Lenka Ridzoňová, mobil: 605 081 279, e-mail lenka.ridzonova@email.cz

30. 7. – 5. 8. pobyt s dětmi v Rovečném (A. Hudcová s mládeží)

16. 8. – 31. 8. dovolená

Zastupuje Josef Bartošek, tel. 604 914 582, e-mail: josef.bartosek@seznam.cz

Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce

(Mt 6, 21)

Kirchentag je také příležitost k setkání. Je to sice neuvěřitelné, ale i v takovém množství se potkáte s mnoha známými a poznáte nové lidi. Setkali jsme se s lidmi z Česka, které jsme už dávno neviděli. Potkali jsme se s manželským párem z Míšně, který byl s námi v lednu v Turecku. Potkal jsem se i s paní farářovou z Lohny. Potkali jsme se při přecházení ulice. Měla sebou tři děti, byla usměvavá a mávala na mě. Nepotkali jsme se jen s jednou přítelkyní z Drážďan. Každý den totiž hrála na jiném místě v různých dechových orchestrech. Chtěli jsme ji pozdravit po jedné zkoušce orchestru. Jenomže když jsme přišli na stadion, kde orchestr zkoušel, zjistili jsme, že tam troubí 5 000 lidí. Nebyla šance se potkat. Nevadí, setkáme se jindy.

Překvapilo nás, že mezi účastníky Kirchentagu bylo velké množství různých handicapovaných lidí a na každém rohu visela nabídka, že jsou k dispozici dobrovolní asistenti, kteří se o ně postarají po celou dobu Kirchentagu.

Kirchentag také nabízí velmi pestrý a bohatý program. Bohoslužby, koncerty, diskuze na různá témata, biblickou práci atd. Program Kirchentagu je kniha o 640 stranách. Na nejlepší koncerty do Frauenkirche a Kreuzkirche se člověk nedostal, ale všechny programy (nepřeberné množství) byly na velmi vysoké úrovni.

V neděli 5. 6. byl 33. evangelický Kirchentag zakončen společnými bohoslužbami opět na břehu Labe. A od této chvíle se začal připravovat další Kirchentag, který bude za dva roky v Hamburku. Pokud budete poblíž, zastavte se, stojí to za to.

Petr Hudec

Kirchentag v Drážďanech, foto Abigail Hudcová

Přijed'te se k nám podívat ...

Průběh letošní již čtvrté Ekumenické bohoslužby za krajinu na Sedleckých skalách lze shrnout do několika málo řádek: Bohoslužbu vedl Jiří Kusý, kněz římskokatolické farnosti v Praze - Nuslích. Místo kazatele Josefa Cepla, který byl uveden na pozvánkách, kázal Milan Horák, kněz Obce křesťanů v Praze Na Špejchaře a také zástupce pořádající Ekologické sekce České křesťanské akademie. Konečně Jiřího Nečase, který se pro nemoc nemohl zúčastnit, zastoupila Dana Rotkovská, farářka českobratrského evangelického sboru v Libčicích.

Společný zpěv doprovodil Slávek Klecandr, zpěvák a kytarista, také autor řady textů a kapelník skupiny Oboroh. Po bohoslužbě jsme vyslechli v jeho podání několik žalmů.

Hostem následné besedy pak byl ing. Vladimír Buřta, místostarosta obce Horní Jiřetín, laureát Ceny Josefa Vavrouška za rok 2009 za vytrvalou obhajobu udržitelného rozvoje obcí proti soukromým zájmům těžebních firem, za aktivní upozorňování na chyby v horním zákoně a za snahu zabránit likvidaci obce v důsledku prolomení těžebních limitů.

Za touto zprávou je řada zkušeností a dojmů, o některé z nich se tu chci podělit. Především to je vděčnost, že se shromáždění mohlo konat. Poděkování patří manželům Fetrovým ze Suchdola, kteří nás opět přijali jako hosty na své zahradě, tzv. „poli nad Vltavou“, dále všem kazatelům, pořadatelům a dalším, kteří nějakým způsobem přispěli k přípravě a průběhu bohoslužby i besedy.

Jedním z pořadatelů bohoslužby je Ekologická sekce České křesťanské akademie, na jejíž činnosti se podílejí lidé různých křesťanských vyznání. Její akce jsou vždy nesené v ekumenickém duchu. Kněze Jiřího Kusého jsme poznali až několik týdnů před bohoslužbou díky pozvání našich přátel. Jeho účast je pěkným příkladem ekumeny zdola, která vychází ze setkávání v kostelích všech církví při nejrůznějších příležitostech (křtech nebo svatbách) a kdy se o nějaké ekumeně příliš nepřemýšlí, ale zato se přímo žije.

Také letos dorazila na bohoslužbu skupina poutníků, kteří svou pouť začali od kostela Stěti sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech, který pro ně již od rána otevřela paní Snížková. Šli opět v doprovodu chaberských Sův, klubu Mladých ochránců přírody, kteří této trase přizpůsobili svou klubovou výpravu. Symbolicky tak byly spojeny oba břehy Vltavy.

Nejsilnější dojem z letošní bohoslužby je spojen s vystoupením pana Vladimíra Buřty z Horního Jiřetína. Hovořil s přehledem o situaci lidí na Litvínovsku, o nebezpečí sesunu svahů Krušných hor do děr hnědouhelných dolů, také o jiných neuvěřitelných černých děrách, v nichž mizejí prostředky určené na rekultivaci vydrancované krajiny. Také o stromech, které v tom kraji rostou a tak těžko se kácí. O lidech, kteří se již se zkázou svého kraje smířili, i o těch, kteří nadále usilují o zachování svých domovů a obcí. Program skončil, sbalili jsme stany a naložili lavice, ale v rozhovoru se pokračovalo dál, stále bylo na co se ptát i cestou ze zahrady a ještě chvíli u Benešů v obýváku. Je dobré si uvědomit, jak dobře se vlastně máme, když jen porovnáme okolí svých domů s mosteckou uhelnou pánví. Když jsme se ptali, jak můžeme pomoci, odpověď byla jednoznačná: „Přijďte se k nám podívat.“ Tlumočím toto pozvání dál, na začátku prázdnin a dovolených. Udělejme si výlet na zámek Jezeří a dopřejme si z jeho teras pohled na těžní jámy. Jeďme se tam podívat. Třeba nás při tom napadne, co se s tím dá dělat.

Anna Hejlová

aneb čtení na prázdniny

ROZHOVOR S JANEM ZÁTORSKÝM

Skoro každou neděli sedává při bohoslužbách na svém místě. Mluví spisovně; i po čtvrtstoletí, co bydlí v Praze, poznáte, že pochází z Moravy. Vlastně moc toho nenamluví, zato za něj mluví jeho fotografie, s nimiž se setkáváme na stránkách novin a časopisů i na výstavách. Jan Zátorský.

Honzo, jednou ses sám charakterizoval větou "valašský evangelík, konzervativní". Jak je to s těmi tvými kořeny a geny?

Valašský evangelík jsem rodově z obou stran snad až do předtoleranční doby. Všichni předkové žili na Bystřičce, Velké Lhotě a v blízkém okolí. A konzervativní? Pokud je jedním ze znaků snaha o dodržování pevného řádu a tradice, tak asi ano. Když ale sebe porovnávám s konzervativismem předků, tak vlastně vypadám jako liberál. Třeba můj dědeček z otcovy strany dostal od hrubolhoteckého faráře Jana Karafiáta zlatku za to, že jako předškolní dítě uměl všechny žalmy nazpaměť. Sám bych teď dal dohromady snad jen pár základních a s jistotou jenom 1., 23. a část 103. a jenom v kralické verzi. Ve skutečnosti jsem ale po prapředcích s velkou pravděpodobností polský katolík, což by mně, abych pravdu řekl, také nevadilo ..

Jsi člověk málem devatera řemesel. Pracoval jsi jako inženýr specializovaný na optoelektroniku, náměstek policejního prezidenta, organizační ředitel Českomoravského fotbalového svazu, nakonec pak jako fotograf časopisů Týden a Instinkt a deníku Lidové noviny. Tvé fotografie sklízí jednu cenu za druhou. Na mě děláš dojem jako člověk, který v životě nic neláme přes koleno, nikam se nedere, ale přesto dostává různé profesní nabídky. A ty přijímá se zvědavostí jako zajímavé výzvy. A o tobě se říká, že ti jde všechno, na co sáhneš....

To je asi trest za to, že nemám rád náhlé změny :). Moje generace se ale narodila do velmi turbulentní doby a byla přinucena, nebo chtěla dělat věci, které jsou v zavedených demokraciích takřka nemyslitelné. A s tím, že bych se nedral,

by se dalo také polemizovat. Bez jisté míry dravosti nemůžete některá povolání delší dobu dělat. Jde spíš o to vycítit správnou míru. Opravdu si ale myslím, že “tlačení na pilu” se solidního výsledku dosáhnout nedá.

A co se fotografických cen týká... co nadělám, jsem soutěživý typ. Ale vážně. Zpětně si uvědomuju, jak důležité je mít “natrénováno”. Mít co nejširší a také pokud možno co nejdůkladnější všeobecné vzdělání. Sám bych se nepřinutil, ale měl jsem štěstí na drsné trenéry. Třeba moje angličtinářka a zároveň správcová školní knihovny na gymnasiu mě přinutila přečíst tři knížky týdně. Ne podle toho, co bych sám chtěl, ale podle jejího výběru a v pátek o velké přestávce mě z nich zkoušela.

Slyšela jsem od tebe, že se v životě řídíš spíš než rozumem svými pocity, že najednou víš: toto je to pravé / ten pravý / ta pravá. Myslím si, že by naše čtenáře zajímalo, jak to bylo s tebou a tvou ženou Lenkou.....

Je pravda, že všechna důležitá životní rozhodnutí jsem udělal velmi rychle. Prostě o něčem přemýšlíte a najednou cítíte “to je ono!”, aniž byste to měli nějak zevrubně rozumově podložené. Myslím, že to každý ze svého života zná, jenom tu metodu rozhodování třeba neuplatňuje tak často.

A když se ptáš na Lenku... to jsme asi měli takové “osvícení” v jeden okamžik oba ... Brali jsme se po desetidenní známosti. Dodnes nechápu, jak klidně, vstřícně a samozřejmě to naši rodiče na obou stranách přijali.

Já vím, že o tom sami od sebe nemluvíte, ale můžu prozradit trochu víc? Zvědavě jsem se vyptávala, jak to celé bylo. Mně na tom vašem příběhu fascinuje ta spontánnost: V sobotu vidí Honza Lenku ve frontě v menze, ale neosloví ji. V neděli se rozhodne, že tu dívku musí najít. Ví, že bydlí na koleji, ale neví, na kterém pokoji. Bere to od nejvyššího, sedmého patra směrem dolů. Ťuká na každý pokoj a předstírá omyl. Až skoro v přízemí otevře dveře ta dívka z menzy. A už ve čtvrtek nato jedou oba do svých domovů říct rodičům, že se budou brát....

Vaše manželství trvá už přes třicet let, máte dva dospělé syny. Ten starší, Honzík, reportér MF Dnes, kráčí ve tvých stopách. (Kvůli němu sis změnil původní příjmení s čárkami na krásné lašské Zatorsky, aby si vás, dva stejnojmenné fotografy, lidé nepletli?). Hodně oba cestujete po světě. Dostali jste se někdy do situace, že vám bylo úzko?

Vždy na otázku, které země jsem navštívil, v nadsázce odpovídám, že všechny kromě Čadu. I v těch nejexotičtějších zemích zjistíte, že to tam funguje stejně jako u nás nebo ještě lépe. Že míra nebezpečí není vůbec vysoká, pokud se chováte rozumně, jíte jídla, jejichž přípravu na vlastní oči vidíte, pijete balenou vodu a neděláte bíleho machra.

Co se úzkosti týká, třeba naše první společná cesta s Honzou byla čirá rodičovská nerozváženost. Na jednom ostrovu jihozápadně od Sumatry jsme si vzájemně zachránili život. Dodnes z toho mám noční děsy a výčitky svědomí.

Dnes už častěji se ženou trneme z domova. Třeba když byl teď Honza v Egyptě nebo Libyi. Víím, že to tam není zdaleka tak nebezpečné, jak to v televizi vypadá, ale naslepo vypálený minometný granát... to není nebezpečí, ale pravděpodobnost a statistika.

Co tě čeká v nejbližší budoucnosti?

Doufám, že nic převratného.

Příprava kuřecích řízků v Indii, Jan Zatorský

Velmi subjektivní, emotivní a žádným sociologickým výzkumem nepodložený pohled

Před deseti lety jsem se rozhodla udělat si průvodcovské zkoušky na Prahu. Ale co je Praha bez židů? Proto jsem si ještě udělala licenci pro Židovské muzeum v Praze. A tím to asi začalo. Po získání licence jsem zjistila, že skoro nic nevím.

Začala jsem navštěvovat programy pořádané vzdělávacím centrem ŽM, vzdělávací pořady pro pracovníky židovských obcí organizované Nadačním fondem obětí holocaustu (díky nakladatelství Susa) a samozřejmě další vzdělávání pořádané Pražskou informační službou.

Nebudu tu psát to, co si může každý najít na internetu – jaká společenství v Praze fungují. Chci se s vámi podělit o své osobní pocity.

Víme, že za druhé světové války zahynula valná většina českých Židů. Mnozí z nich až do norimberských zákonů ani nevěděli, že jsou Židé (pro pořádek - žid je ten, kdo se narodí židovské matce). O to to pro ně bylo horší. Ti, co přežili a vrátili se domů sami na pokraji fyzických a psychických sil, často nenašli nikoho z rodiny, ani z přátel. Rodinný majetek mnohdy objevili v domácnostech svých sousedů, kteří je nijak srdečně nevíтали. Mnozí proto raději emigrovali, mnozí hledali jistoty jinde – třeba v KSČ.

Není to přeci tak dávno. My jsme při povodni přišli o rodinná alba, ale jim se přetrhla celá tradice. Vzpomeňme si, co vše nám vyprávěli naši rodiče a prarodiče, jak i v dospělém věku jsme s nimi často diskutovali souhlasně i nesouhlasně. Tady nebylo nic. Není divu, že valná většina se snažila vytěsnit hrůzné zážitky a začít nové životy. Ale právě to vytěsnění přinášelo neporozumění mezi rodiči a dětmi. Děti nerozuměly chování rodičů a často to v nich vyvolávalo pocit viny. Říká se tomu syndrom druhé generace.

V poslední době vypukl boom ve vydávání svědectví přeživších, filmy, besedy, knihy... ano, jejich řady rychle řídnou. Chvála Pánu za to, že žijeme v době, která to umožňuje. Ale ani o tom psát nechci.

Na řadu přichází generace třetí.

Víte, jak je těžké žít správný židovský život, když jste v tradici nevyrostli? Setkávám se s nádhernými mladými židovskými rodinami, které s obrovským nadšením, odvahou, pracovitostí a zodpovědností ke generaci svých malých dětí prostě, srdcem i myslí, studují Tóru, obnovují své tradiční instituce, třeba Chevra kadiša – pohřební bratrstvo, které se jednak stará o umírající, jejich příbuzné, o rituální očistu a pohřeb, ale i o lidi v nouzi - a hlavně se snaží žít podle micvot, příkazů. Nebojí se klást si otázky. Např. občas navštěvuji diskusní večery v Maislovce (na židovské radnici). Jako hosta třeba pozvali potomka palestinských vyhnanců násilně vyhnaných z nyní izraelského území.

Není to vůbec snadné, ale oni se snaží stavět k životu čelem. A žít v souladu se svým náboženským přesvědčením. A umějí se při tom nádherně radovat!

Jsem šťastná, že při provádění objekty Židovského muzea v Praze mohu říct, že máme muzeum, ale důležité je, že vedle nás, ale i s námi žije krásná rozvíjející se židovská obec.

Marta Študentová

Kde je moje místo?

Při mořském přílivu se stává, že moře vynáší na pobřeží všelijaké tvory a věci. Někdy to jsou živí krabi a medúzy, jindy láhve a kelímky z umělé hmoty, které házejí do moře bezohlední lidé. Nejčastěji však moře vyplavuje drobné mušličky. Při přílivu jich bývají po písku rozsety tisíce. Některé dvojice lastur jsou ještě spojeny dohromady a mezi nimi je schováno živé zvířátko, připomínající trochu slimáčka. Většina skořepin je však už prázdná.

Mezi mušličkami a lasturkami bývají některé neobyčejně krásné. Jsou zbarveny bíle, modře, růžově, fialově a žlutě, některé jsou navíc půvabně proužkované. A mnoho jich má na sobě nádherné vroubkování, takže se zdá, že byly vyrobeny tím nejdovednějším řemeslníkem či umělcem.

Kterého dne vyneslo moře na pevninu maličkou mušli. Nebyla ničím nápadná, ba naopak byste si jí asi vůbec nevšimli. Byla celá hnědá a mezi ostatními se docela ztrácela. Den co den přicházeli na pobřeží dospělí nebo děti a volali s údivem: „Podívejte se na tu krásu!“ A vybírali si z pláže nejkrásnější mušličky. Jen hnědou mušličku nikdo neobdivoval a nezvedl. Jak by byla ráda, kdyby si i jí povšimlo některé dítě a přivezlo si ji od moře na památku domů!

Přece se však dočkala. Na pláži se objevil muž, který měl zvláštní zaměstnání: ze sádry a mušliček vytvářel nádherně zdobené slepence –

hrady a lodě, které prodával rekreantům. Tentokrát se však rozhodl vytvořit mozaiku. Co je to mozaika? Mozaika je takový zvláštní obraz, který není namalován ani tužkou ani barvami, ale je slepen z kousků skla nebo kamínek. „Bude to obrovská pohádková ryba s rozevlátými ploutvemi, jak proplouvá třpytivými skalisky a vodními rostlinami,“ umínil si muž. „Na to si musím vybrat ty nejkrásnější kousky.“ A tak začal sbírat na písčité vhodné mušle a lastury. Měl jich už plný plátěný sáček, ale pořád mu ještě něco scházelo. Potřeboval něco, co by mu posloužilo jako rybí oko. Až konečně uviděl hnědou mušličku. „To je ono!“ zaradoval se a zvedl ji z písku.

Za nějakou dobu mohli lidé, kteří šli kolem umělcova stánku, obdivovat krásný obraz, který ležel na pultu: Mezi vodními travinami se proplétala ryba. Její tělo bylo pokryto šupinami z mušliček nejjemnějších odstínů. Nejnápadnější však bylo tmavé oko, vsazené do rybí hlavy. A to byla právě hnědá mušlička. Dočkala se. Štěstí, že zůstala na pláži do chvíle, kdy ji výtvarník potřeboval!

Jako sklíčka na mozaice
různí lidé tady jsou.

I ten střípek nepatrný
může v ní být okrasou.

A co o tom říká bible? – „Mnozí první budou poslední, a poslední první.“ (Mt 19, 30)

dh

Kalendář na červenec a srpen 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 7. s VP 10. 7. 17. 7. 24. 7. 31. 7. 7. 8. s VP 14. 8. 21. 8. 28. 8. 4. 9. s VP	J. Bartošek P. Hudec A. Hudcová M. Prudký P. Hudec P. Hudec A. Hudcová G. Reininghaus Z. Susa P. Hudec
Biblická hodina	Po prázdninách	
Děti	Nedělní škola: po prázdninách Náboženství: po prázdninách Pobyt v Rovečném 30. 7. – 5. 8.	
Mládež a dorost	8.-13. 8. pobyt na Valašsku další prázdninové akce ve fázi příprav	
X-cátníci	Po prázdninách (15. 9.)	
Sbor Naši pěvci	st 20. 7. v 18:30 - prázdninové zpívání	
Křesťanská služba	Po prázdninách (4. 9. po bohoslužbách)	
Klub poznávání	Po prázdninách	
Hodina pohybu pro seniory	Ukončena, zahájí činnost po dohodě se zájemci po prázdninách	
Debatní klub seniorů	Po prázdninách	
Setkání s hostem	Po prázdninách (22. 9.: manželé Schmidtovi z Konga)	
Staršovstvo	Po prázdninách	
Konfirmandi	Pokračování v září	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Pastýřská péče ve sboru (*P. Hudec*)
- ✓ Prochor, Nikánor, Timon, Parmen (*A. Hudcová*)
- ✓ Kraków (*m*)
- ✓ Valašsko (*FHH*)
- ✓ Hezké hory (*Leontýnka Sýkorová*)
- ✓ Osmisměrka pro děti (*líh*)
- ✓ III. Bienále pro Diakonii
- ✓ Křížovka o knihu (*líh*)
- ✓ Kalendář na září

Co si děti pamatují

Do Niederthai v rakouských Alpách jsme přijeli s dětmi, ale máme je už tak velké, že jsme se o ně prakticky nemuseli starat. O to víc času jsme mohli trávit pozorováním dětí ostatních, ráno a navečer se jimi jídelna jen hemžila. Napadlo mě přitom nejednou, co si tyhle děti z týdne v Alpách asi nejlépe zapamatují.

Překrásné horské scenérie ty nejmenší většinou prospaly ve svých krosničkách nebo kočárcích, které nosili a tlačili jejich zdatní rodiče.

Těm trochu starším se horská krajina mohla líbit už proto, že viděly, jak se líbí rodičům. Ale spíš v nich zůstane vzpomínka na to, jak bolely nohy nebo že se cestou do kopce vedly za ruku nejen s mámou, ale s jiným dospělákem, který si s nimi cestou povídal. A ti ještě větší už vyrazili na horské túry s potěšením sami.

Jeden večer se promítal film o Přemyslu Pittrovi, vzpomínali v něm staří pamětníci na setkání s ním a Olgou Fierzovou v době, kdy byli malými dětmi. Bylo úžasné sledovat, jak přesně a živě si ti stařečci a stařenky z té doby vybavovali zařízení pokojů, písničky, kamarády, nejrůznější příhody. Současně vyznávali, jak velice je tyto zážitky a setkání v dětství ovlivnily a formovaly po celý život. Naším dětem se nevede zle, jako se vedlo těm ve filmu za války a těsně po ní.

(pokračování uvnitř čísla)

Co si děti pamatují

(pokračování z titulní strany)

Ale chovají se v mnohém až překvapivě úplně stejně a bezpochyby si i stejně pamatují. A tak děkuji milým přátelům, kteří se zvláště postarali o to, aby si děti týden v Niederthai pamatovaly jako týden veliké legrace: třeba při nacvičování dětského sborečku v úžasné zpěvohře o dvou vdovách nebo s veverkou při

předávání dárků Hudcovým. Odjízďdli jsme všichni naplnění dojmy z krásné přírody a milého přátelského společenství. A navíc s radostí, že jsme ty dny trávili s dětmi, které si jistě budou pamatovat i naše společné modlitby a zpívání k Boží chvále.

Anna Hejlová

Pastýřská péče ve sboru

Nejmłodším oborem bohosloveckého studia je praktická teologie. Tento obor založil před 200 lety německý teolog Adolf Harnack. Praktická teologie se dělí na další části: homiletika – jak kázat, katechetika – jak vyučovat, liturgika – jak konat bohoslužby, pastýřská péče – jak pečovat o každého jednotlivce, zvláště o ty, kteří se ocitli v tísní. V posledních měsících mě zajímal ten poslední podobor praktické teologie – pastýřská péče. Biblickým východiskem pro teologické promýšlení, jak ve sboru konat pastýřskou péči, je verš z první epištoly Tesalonickým 5, 11: „**Proto se navzájem povzbuzujte a buďte druhému oporou, jak to již činíte**“. Otázkou, kterou praktičtí teologové promýšleli a promýšlejí, bylo a je, co to konkrétně znamená: povzbuzovat se navzájem a být si oporou. V luterské církvi se tomu rozumělo tak, že ono povzbuzování má dvě roviny. Jednak je křesťan povzbuzován kázáním evangelia a vysluhováním večere

Páně. Tak k němu přichází Boží milost, která je pevnou oporou v životě. To je práce faráře. Ale je tu ještě druhá rovina povzbuzování, řekl bych všední. Každý potřebuje někoho, komu by mohl povědět, co prožívá, s kým by se mohl poradit, každý potřebuje čas od času potěšit nebo napomenout. Každý z nás má spoustu všedních starostí a trápení, s nimiž se potřebuje sdílet. A také sem směřuje Pavlovo slovo: **povzbuzujte se a buďte si oporou**. V řeckém originále je na tomto místě slůvko parakalein, což znamená potěšovat, napomínat, vzdělávat i budovat. Český ekumenický překlad celý ten bohatý obsah shrnuje slovem povzbuzovat. Tuto rovinu pastýřské péče ve sboru obstarávali především laici. A myslím, že tak to má být. Jak povzbuzovat? Na to neexistuje jedna správná odpověď, záleží vždy na situaci. Připojuji k tomu tři konkrétní poznámky. Mám moc rád jeden verš z epištoly Efezským: „ **Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo** (na tomto místě je v originále také parakalein – potěšit, napomínat, vzdělávat, budovat), **kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost**“. Často se k tomu verši vracím a s lítostí si uvědomuji, že tak někdy nečiním, a mrzí mě to. Zdá se mi, že tento verš je zásadní. Kdybychom se jím řídili, žilo by se nám moc dobře. A vlastně se po nás tak mnoho nežadá, to není žádný nadlidský úkol. Možná by stálo za to si ten verš každé ráno připomenout. Druhá poznámka směřuje k tomu, že existuje i neverbální komunikace a je stejně důležitá, ba někdy důležitější, než ta verbální. Jakou sílu má „jen“to, když se na někoho usmějete. Takový milý úsměv velmi povzbudí. Když mám špatnou náladu, tak se mračím na celý svět a je to k ničemu, škodím tím druhým i sám sobě. Řeč očí i tváře je důležitá, povzbuzuje nebo sráží. A konečně poslední poznámka. K povzbuzování patří i modlitba. Mohu se modlit za druhé. Večer, než jdu spát, si vybavím své bližní, poděkovat za ně a předložit jejich bolesti Pánu Bohu. A mohu se modlit i s druhými, což je ovšem těžké, moc těžké. Aby taková modlitba povzbudila, musí být autentická. Pokud na to nejsem připraven, pak je lépe mlčet nebo se pomodlit modlitbu Páně.

Smysl a cíl vzájemného povzbuzování je vždy otevření naděje. Povzbuzuji s tím cílem, abych pomohl bližnímu znovu najít naději. A proto v pozadí každého povzbuzování má být odkaz k Pánu Bohu. Nejde jen o to chlácholit druhého planými slovy typu: a všechno bude dobré (i když vím, že to dobré nebude), ty to všechno hravě zvládneš, a je to super atd.“, ale odkázat k Bohu, ke Kristu, od jehož lásky nás nic neodloučí.

Apoštol Pavel dodává v závěru – **jak to již činíte**. Křesťané v Tesalonice to již činí a Pavel z toho má radost. Musím také konstatovat s radostí, že i vy, v dejvickém sboru, tak činíte, to je skvělé, ale není na škodu si tyto verše stále připomínat.

Petr Hudec

Prochor, Nikánor, Timon, Parmen ...

... a ještě další tři muži byli zvoleni za diakony první církve. Ti měli již celkem obvyklá jména: Štěpán, Filip, Mikuláš. První čtyři neobvyklá jména si vylosovala jednotlivá družstva dětí na letošním táboře v Rovečném. Stejně tak tomu bylo s barvou a jedním z křesťanských symbolů. Tak např. družstvo Prochor mělo barvu modrou, ve znaku rybu a pokřik, který si vždy družstvo samo vymyslelo:

Prochor je modrá a modrá je dobrá!

Timon měl ve znaku kohouta a barvu zelenou:

My jsme kokrhácci a jsme dobří soupeřičci.

Další dvě družstva (kříž a žlutá barva, kalich a červená barva):

Ničeho se nebojíme, ostatním to osolíme.

Zdrhá před náma i ten Nor, my jsme prostě Nikanor!!!

Všichni si to užijeme, překážkama proplujeme.

My jsme prostě Parmen, se soupeři amen.

Po celý týden jsme šli cestami prvních apoštolů, sledovali začátky prvních sborů a šíření evangelia do světa, vše podle Skutků apoštolských. Byla to spousta příběhů, některé z nich jsme si zopakovali formou pantomimy, divadla či muzikálu při večerní rekapitulaci. Obzvlášť velký úspěch měl muzikál o apoštolu Pavlovi a musel být zopakován, aby mohl být natočen a příležitostně promítnut ve sboru. Mládež připravila pro děti hry a soutěže, mnohé se vážaly k jednotlivým vyprávěním. Třeba diakoni měli zakusit na vlastní kůži, co to znamená pomoci lidem. Družstva se rozběhla po vesnici a nabízela pomoc. Kdo ji přijal, napsal do tabulky, jaká práce byla vykonána a hodnocení. A tak se některému družstvu podařilo nasbírat 9 bodů, jinému třeba jen dva. Co děti dělaly? Sbíraly větve, rovnaly minerálky v obchodě, loupaly kukuřici, plnily sudy vodou, pomohly s taškami s nákupem, vyvenčily psa, vozily kočárek, odvezly kolečko s odpadem, plely záhon... Na základě získaných bodů v celotýdenní táborové hře si družstva losovala každý den jednotlivé díly mapy, na níž se postupně odhalovalo, kde všude apoštol Pavel byl, kde založil sbory, kde působil, kudy projel.

Svémi úsměvy, dobrou náladou a radostným jástem nás po celý týden oblažovala nejmladší účastnice Maruška, osmiměsíční dcera Kristýny. Při výletě do nedalekého lesa exceloval zvláště Jáchym, který si 36 metrů vysokou rozhlednu vyběhl 4x za sebou - a kdybychom jej nezarazili, možná by běhal nahoru a dolů dodnes (bylo to asi 200 schodů). A těch hub i při druhém výletě k přehradě Vír! Bedlamí byla poseta celá louka a děti se jenom předháněly, kdo je utrhne dřív a donese jich víc.

Při noční stezce odvahy se moc dětí nebálo, neboť samy šly jen čtyři, ostatní na sebe vždycky nějak „náhodou“ narazily a došly spolu buď ve dvojicích, někdy i v šesti. Za to „dům hrůzy“, který nám dospělým na oplátku děti připravily ve škole,

se velmi vydařil. Úleků, výkřiků, překvapení s pohybující se kostrou bylo až dost. Líbilo se nám toho moc, od společného zpívání a živého doprovodu na kytaru a piáno, přes táborovou hru, individuální soutěže, vyrábění sádrových masek až po výlety. A málem bych zapoměla na koupání v požární nádrži s neuvěřitelně čistou vodou bez chemikálií. Dozvěděli jsme se, že to je pramenitá pitná voda, již je nádrž napájena, vhodná pro kojence. Počasí bylo pestré, takže jsme si užili všeho, i deště i sluníčka a koupání.

Za pěkně prožitý společný týden patří dík sboru v Rovečném, že jsme směli pobývat v jeho prostorách na faře, dík také škole, v jejíchž třídách byla velká většina účastníků ubytována, a dík patří všem, kdo se podíleli na přípravě a organizaci celého týdne. Celkem nás bylo i s Maruškou 32, nejen ze sboru z Dejvic, ale také z Kladna, z Kláštera nad Dědinou a z Daňkovic a další jednotlivci odjinud. Bylo to pestré společenství, a přece jsme žádné rozdíly nepocíťovali, až jsme se sami divili. Možná i to byl jeden z charakteristických znaků první církve, který se sem podařilo také vnést.

A. Hudcová

Kraków

Jestli chcete navštívit přátelské město s velkým historickým centrem a mnoha pamětihodnostmi, kde se domluvíte česky, navštivte polský Kraków. My jsme to s mládeží udělali a všem to doporučujeme.

Bydleli jsme šťastně přímo v židovské čtvrti Kaziměři. Drtivá většina domů pamatovala sto let. A celková atmosféra bývalého ghetta se také nezměnila.

Krása Krakówa vůbec spočívá z velké části v jeho zachovalé architektuře pocházející ze všech slohových období. Hlavnímu "ryнку" vévodí velká renesanční Sukeniece s tržnicí v podloubí. Na kopci nad řekou se tyčí středověký hrad Wawel s gotickou katedrálou. Pokud ovšem budete chtít shlédnout další z mnoha světoznámých atrakcí města - da Vinciho Dámu s hranostajem - počkejte s návštěvou na příští rok; muzeum, kde je umístěna, se renovuje. Dalším návštěvním cílem jsou jistě muzea židovské historie a kultury, od synagog přístupných veřejnosti s expozicemi liturgického náčiní apod., po nová muzea, jako jsou např. muzeum galicijských židů nebo úchvatná expozice v bývalé Schindlerově továrně známé ze Spielbergova filmu Schindlerův seznam.

A je toho mnohem a mnohem víc. Krátce, přesvědčte se sami, neprohloupíte.

m

Valašsko 7. - 13. srpna

Milý deníčku,

musím zase vstávat brzy – nepříjemné, snad i nekřesťanské (na konfirmačním jsme to neřešili, tak nevím). Nicméně jede se s mládeží do Velké Lhoty v Beskydech, tak by se to mělo vyplatit.

Tam už nás vítá farář Jan Krupa. Nemusím ti tedy vysvětlovat, že budeme bydlet faře (ne, nevadí, že nejsi pokřtěný a asi se na to nikdo ptát nebude). Ale už asi nevíš, že jsme na památném místě, protože někdy před sto lety, když se to tu ještě jmenovalo Hrubá Lhota, tady působil Jan Karafiát (takže si někdy konečně přečti Broučky!), kázal v dřevěném kostelíku hned tady vlevo za stromy. V původním tolerančním kostele z konce osmnáctého století, umíš si to představit?

Naše společné výlety po horách jsou nádherné, vid', pestrá krajina, zalesněná, domečky, kravičky, čistý vzduch, prší minimálně, člověk i papír v tvrdých deskách se tu úplně rozplývá. Nechci se s tebou hádat, ale sám za sebe bych vyzdvihl výlet do Rožnova pod Radhoštěm. Uznej, kde jinde najdeš muzeum, ve kterém bys měl celou starou valašskou vesnici postavenou v přírodě? A o kus níž

i výstavnější stavby jako velký kostel, fojtův dům nebo vodní stavby jako mlýn, pila, hamr, kde ti průvodci ukazují, jak to tehdá fungovalo - a ono se to před tebou opravdu točí, šoupe a vůbec, že jo?

Co se týče atmosféry, mně přijde velmi dobrá, přátelská, programu jsme si tentokrát připravili opravdu hodně. Různé hry, zpěv s kytarou nebo jenom prostě povídání – a nezapomeň na ranní pobožnosti a večerní úvahy, i když ses jich nezúčastnil.

No a samozřejmě nácvik čtyřhlasého zpěvu na bohoslužby ve Valmezu s požeňáním manželství Annie a Dana Bartoňových. Možná jsem ti to neřekl, ale svatbu měli už dva týdny před tím v Anglii; to jenom pro pořádek, abys mi pak nevyčítal, že nejsi informovaný. Po všech stránkách krásný a silný zážitek. Souhlasím s tebou, že to byla nádherná tečka za celým týdnem a že bez ní by byl tak trochu neúplný.

Tož zatím, ogare!

Tvůj

FHH

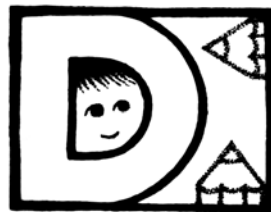
P.S.: Aby ses nenudil, hádej, co znamenají tahle slova: 1) *kyčera* 2) *fojt* 3) *frgálovica*

Hezké hory

Na hory jsme vyrazili ráno autem. Cesta byla dlouhá, ale já jsem vůbec nespala, takže jsem ke konci viděla, jak se ty krásné hory přibližují a zvětšují. Na konci cesty jsme měli zahrnout u kříže, ale těch křížů tam bylo nějak moc. Tak jsme ten správný kříž chvíli hledali. Když jsme ho našli, viděli jsme, jak na té kamenité cestě před námi uvízlo jedno auto. Nakonec to dobře dopadlo a podařilo se nám vyjet k tomu domu, kde jsme pak bydleli.

Ten dům byl vesele barevnější a z údolí byl dobře vidět. Byl uvnitř takové zašmudlanější a museli jsme si ho uklidit. Moc se mi líbily ty vchodové dveře. Byly fialové a vypadaly jako dveře do nějakého obchodu.

Blízko našeho domu byla květinová louka, na které se pásly krávy. Protože ta louka byla na vysokém svahu, byl z ní krásný výhled na hory a vesnici pod námi. O kousek dál byl hustý les. V tom lese rostly houby a s kamarádem Šimonem jsme tam stavěli domečky pro skřítky.

Když jsme si náš dům uklidili, vypadal už hezky, měl velkou kuchyň a jídelnu a vařili jsme tam výborná jídla. Nejvíc mi chutnala gulášová polívka. Ještě než jsem ji dostala, šla z kuchyně lahodná vůně přes celou jídelnu.

Na horách se mi nejvíc líbily právě ty hory. Dělalí jsme každý den výlety a našli jsme na nich zajímavé kameny, houby a hlavně jahody.

Měla jsem tam dobré kamarády, jednou večer jsme společně hráli divadlo. Táta v něm hrál „Smrtku“ a Ája - „Mora“. Se všema kamarádkama jsme dělaly na tom divadle družičky a zpívaly jsme. Markétka, Josefinka a Johanka měly sukně a já jsem měla krásné šaty. Divadlo se nám moc líbilo a někoho z nás pak napadlo, že bychom tu scénku se Smrtkou a Morem mohli nacvičit jako překvapení. Šimon hrál Smrtku a my všechny holky jsme tancovaly a hrály Mory. S tím nacvičováním nám pak pomohl táta s Lydkou, která pro nás připravila hostinu s kofolou a bonbóny. Když jsme to naše divadlo předvedli, tak bylo trochu legrační. Všichni se smáli a tleskali. Tak jsme s Johankou ještě předvedly „Jdou vojáci jdou...“ - takovou písničku s pochodováním, kterou jsme zkoušely a teď se nám hodila.

Další den jsme zabalili všechny věci a odjeli domů. Moc se mi tam líbilo a nejradši bych tam zůstala. Pozdravuju všechny, děti i dospělé, a hlavně Gudrun.

Leontýnka Sýkorová (5 let)

OSMISMĚRKA PRO DĚTI (BIBLICKÝ KRÁL)

J O N Á Š Š L N Š
U N A D I Á A Á L
D D J A M E K H L
A Ř A E O D A U O
M E CH V N A R M L
L J O A I T Ě Š U
L E I N A D A M N

Vyškrtej biblická jména: *Adam, Áda, Daniel, David, Eva, Jan, Jonáš, Juda, Lámech, Lea, Lot, Lukáš, Náhum, Ondřej, Rut, Šét, Šimon, Tadeáš*

Řešení pošli poštou nebo mailem do 15. září na adresu redakce (v tiráži na zadní straně) nebo prostřednictvím SMS na číslo 776 240 028. Jeden vylosovaný luštitel dostane čokoládu.

III. Bienále pro Diakonii

Výstava:

2. - 8. října 2011

**Modlitebna Farního sboru Českobratrské
církve evangelické**

Praha - Bubeneč, Dr. Z. Wintra 15, Praha 6

Neděle 17 – 20 hodin

Pondělí – pátek 14 – 20 hodin

Sobota 10 – 13 hodin

3. – 10. října 2011

Radnice MČ Praha 13

Sluneční náměstí 13, Praha 5 – Nové Butovice
(metro B, stanice Hůrka)

Pondělí - středa 8 – 18 hodin

Úterý, čtvrtek, pátek 8 – 13 hodin

Doprovodný program:

pátek 30. září 2011

Kostel ČCE Praha 2 Vinohrady, Korunní 60

[19:00] Úvodní koncert skupiny Jablkoň

[21:00] Dobročinná aukce

neděle 2. října 2011

Evangelická modlitebna FS ČCE Praha - Dejvice, Dr. Z. Wintra 15, Praha 6
[18:00] Vernisáž III. Bienále pro Diakonii
Zahraje soubor příčných fléten Syrinx.

pondělí 3. října 2011

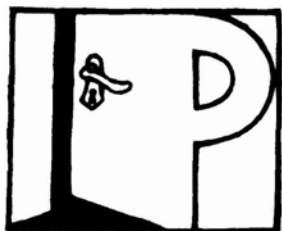
Radnice MČ Praha 13, Sluneční náměstí 13, Nové Butovice
[18:00] Vernisáž III. Bienále pro Diakonii
Zazpívá smíšený pěvecký sbor Naši pěvci (Scarlatti, Bach, Schweitzer, Fryklůf aj.)

úterý 4. října 2011

Evangelická modlitebna FS ČCE Praha - Dejvice, Dr. Z. Wintra 15, Praha 6
[18:30] Koncert souboru TRIGONUM MUSICUM
(David Prosek - hoboj, Lydie Härtelová – harfa, Jan Keller - violoncello)
Program: Bach, Loiellet, Haydn, Debussy a další

čtvrtek 6. října 2011

Evangelická modlitebna FS ČCE Praha - Dejvice, Dr. Z. Wintra 15, Praha 6
[18:30] Povídání o srdci a hudba mezi obrazy

11. 9. po bohoslužbách na zahájení školního roku plánujeme pro děti a další zájemce společnou vycházku Jelením příkopem s výkladem Martiny Študentové. Je nutno si vzít dobrou (turistickou) obuv a svačinu - v případě pěkného počasí budeme jít venku, v případě špatného počasí ve sboru, kde bude připraven též náhradní program.

Pozvání od přátel na **18. 9.** ►

KŘÍŽOVKA O KNIHU

G. E. Lessing: *I ten nejpomalejší, když neztrácí cíl z očí* (dokončení v tajence)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
A													
B													
C													
D													
E													
F													
G													
H													
I													

Vodorovně: A. batoh s rámem; vojenská barva; sibiřský veletok - B. dusá; bůžek lásky; udeří nohou - C. chem. zn. kyslíku; **1. díl tajenky**; označení čsl. letadel; předložka - D. matematika; muž. jméno; franc. pytel - E. iniciály čes. herce (představitel F. L. Věka); chem. zn. sodíku; odvozy státu; obchodní - F. španělsky zlato; překáží; krmí svým mlékem; španělský urč. člen - G. části oběda; kov; nemá zájem či chuť - H. zabírající; předložka; část dolní končetiny - I. **2. díl tajenky**

Svisle: 1. **3. díl tajenky**; jeden ze sedmi jáhnů (Sk 6) - 2. citoslovce prasknutí; koňská žrádla - 3. východočeské město; neviditelná bytost - 4. skladby; MPZ Polska - 5. domácky Natálie; Perseova matka - 6. VŠ uměleckého směru; odborník na rozladěný klavír; zn. pro jednotku energie - 7. druh pěšího bojovníka; archaická spojka - 8. drsně; lůno - 9. tón, podle něhož ladí orchestr; zkr. Kostnické jednoty; čidlo zraku; "kapitán" biblické archy - 10. SPZ Kolína; iniciály herečky Režnarové; předložka; vztažné zájmeno - 11. MPZ Itálie; **4. díl tajenky**; zkr. pro 1000 kg - 12. zájmeno osobní; divočák; egypt. bůh slunce - 13. **5. díl tajenky**; SPZ Trenčína

(Nápověda: el, oro, sac)

Řešení pošlete do 15. září na poštovní či mailovou adresu redakce uvedenou na poslední stránce Souterrainu v tiráži nebo jako SMS na mobil 776 240 028. Uveďte své jméno a kontakt na vás.

Kalendář na září 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	4. 9. s VP, křest Lucie Troupové 11. 9. na zahájení šk. roku 18. 9. 25. 9. 2. 10. křest Daniela Koblice 9. 10. s VP (Díkčinění)	P. Hudec / A. Hudcová A. Hudcová P. Hudec A. Hudcová P. Hudec P. Hudec / A. Hudcová
Biblická hodina	úterý 18:00 od 13. 9.	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 ve sboru (od 16. 9.) pátek 13:30 v ZŠ Suchdol (od 7.10.)
Mládež a dorost	úterý 19:15 (od 13. 9.)	
x-cátníci	čtvrtek 15. 9. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa 18:30 (od 7. 9.)	
Křesťanská služba	4. 9. po bohoslužbách	
Klub poznávání	až od října	
Debatní klub seniorů	po dohodě	
Setkání s hostem	čtvrtek 22. 9. v 19:30 - Lenka a Wolfgang Schmidtovi: Školní projekt v Kongu	
Staršovstvo	čtvrtek 8. 9. v 19:30	
Konfirmandi	čtvrtek 17:00 od 15. 9.	
Zpívání ve Stodůlkách	v jednání	
Bienále		

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Oświęcim (*m*)
- ✓ Čítanka... *Drago Fišer*
- ✓ Příkladná veverka... *DH*
- ✓ ESB... *Jana Jindrová*
- ✓ III. Bienále pro Diakonii
- ✓ Kalendář na říjen

Tak se nám rozbíhá už III. Bienále pro Diakonii ve Stodůlkách...

... a všichni doufáme, že bude požehnané.

Včera (neděle 18. září) byl takový smutný deštivý den, první, který připomněl, že podzim se nezadržitelně blíží. Psi by nevyhnal. Ale mně to nedalo a večer jsem se vypravila na charitativní koncert k Salvátoru, jehož výtěžek byl věnován skupině Dobroduš – služby následné péče pro osoby s chronickým duševním onemocněním, také pod Diakonii ČCE. Říkala jsem si – chceš-li, aby jiní podpořili nás, podpoř ty je.

Bylo to nádherné, skvělá hudba, vřelá atmosféra, i když lavice zdaleka nebyly zaplněny. Zalil mne pocit vděčnosti, že v rámci Diakonie funguje tolik různých zařízení, o kterých se nám před lety ani nesnilo. A kdybych třeba někdy já sama nebo někdo z mých blízkých potřeboval...

Věřím, že i ta naše „trocha do mlýna“ přinese spoustu radosti, tak otevřme svá srdce a nechme vstoupit...

Marta Študentová

Mediální tvář III. Bienále pro Diakonii

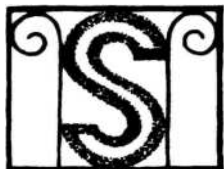
Rozhovor s hercem
Martinem Myšičkou

Co ovlivnilo Vaše rozhodnutí pro podporu Bienále pro Diakonii? Máte k tomu tématu nějaký osobní vztah?

Je pravda, že se ta žádost o podporu ke mně dostala v divadle. Jelikož jsme malé divadlo, vím, jaké to je shánět sponzory a žádat na různých místech o podporu.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 8. 9. 2011

(zkráceno)

Úkoly trvajících:

Webové stránky (K. Sýkora): probíhá jejich naplňování, fungují, nutno provést spuštění ostré verze s upozorněním, že některé stránky jsou doposud ve zkušebním provozu.

Označení na domě (K. Sýkora a M. Volný): tři čtvrtiny díla jsou hotovy.

Státní vyznamenání pro sestru Duškovou. Zdravotní stav sestry Duškové se zlepšuje, s největší pravděpodobností se ale nebude moci slavnosti zúčastnit.

Duchovenská činnost

Co bylo: Ohlédnutí za prázdninami (pobyt v Alpách, tábor s dětmi v Rovečném, akce mládeže), účast farářů na postgraduálním semináři v Daňkovicích.

Co bude: Od poloviny září všechna pravidelná společná setkání (mj. 11. 9. bohoslužby pro malé a velké s vycházkou Jelením příkopem, 22. 9. Setkání s hostem – Lenka a Wolfgang Schmidtovi: Školní projekt v Kongu, 2.10. křest Daniela Koblice, 9.10. křest Vincenta Holuba a bohoslužby Díkčinění - po nich zpěvohra Dvě vdovy).

Nástup vikáře Petra Tomáška do vikariátu.

Středisko Diakonie Stodůlky : Informace o přípravách Bienále pro Diakonii.

22. 9. slavnost u příležitosti dokončení zahradních úprav ve Stodůlkách.

Finanční zpráva

Od 5. 11. není funkční program Xaverius, již objednána oprava (nová instalace programu i s platbou za tyto úkony).

Provedena platba zálohy a za projekt, celkem cca 300.000 Kč na stavbu v suterénu). Rozpočet je dodržován podle plánu.

Pravidelné sborové platby jsou řádně hrazeny (nemáme aktuální dluhy ani pohledávky).

Příspěvek na Kongo byl odeslán ve výši 70.000 Kč.

Sborová sbírka pro hladovějící v Africe (do konce září).

Kontrola, zda byl odeslán příspěvek na fond solidarity cca 2.500 Kč (červen 2011), pokud ne, urychleně odeslat.

Hospodářské záležitosti: Dokončení stavby v suterénu: Stavba téměř hotova. Je třeba zažádat neprodleně o kolaudaci. Výměna dveří aj. (zapojení elektrického sporáku v kuchyňce místo plynového).

Kopírka v kanceláři má špatný válec; doporučujeme zakoupit novou v cenové relaci cca 15.000 Kč.

Z došlé pošty: Odsouhlasena žádost ze seniorátu o možnost konání pastorálék farářů v období od února do května 2012, zpravidla vždy 2. úterý v měsíci (9-13).

Bude třeba zajistit pohoštění pro účastníky.

Různé: Vyčištění varhan – provede T. Černohorský.

Žádost Tomáše Trusiny – upozornění na vydání nové knihy Pavla Rejcherta – prezentace ve sboru odložena na říjen

Podzimní bazárek je plánován na 23.10.

Provést přišroubování noh u stolů v Komenského sále.

Podnět Petra Hejla, aby se sbor angažoval v rozšiřování dokumentu o Přemyslu Pitterovi, byl přijat.

Oświęcim - továrna na smrt

Auschwitz-Birkenau, nebo také Oświęcim-Brzezinka. Tato dvě jména naháněla ke konci druhé světové války hrůzu tisícům židů. Ještě dnes, když někoho slyšíme jen zmínit toto místo, nám před očima naskakují záběry hrůzných činů, které si kdysi natočili samotní viníci odsouzení za zločiny proti lidskosti. Záběry vyhublých nemocných lidí umístěných do koncentračních táborů. Hned si každý vzpomene na dokumentární filmy dokládající zvěrstva, která se opravdu stala.

A přece sledování filmů není takové, jako když se tam zajedete podívat osobně. Já jsem tam byl se skupinkou mládeže, když jsme se o prázdninách vypravili do polského Krakova. I sledování sebehrůznějšiho filmu z tepla pokoje má daleko k vyslechnutí vyprávění u desítek děr v betonové desce. Děr vzdálených ani ne 15 centimetrů od sebe. A k tomuto pohledu slyšíte, jakým způsobem zde museli věznění lidé vykonávat svou potřebu. Příslušník SS se samopalem v ruce počítal do deseti, kdy se všichni museli zvednout a vystřídali je další. Bez jakékoli možnosti hygieny, muži a ženy dohromady.

Co také v televizi nedokážete pochytit, jsou gigantické rozměry zmiňovaných táborů. Letadlo ve filmu přeletí přes rozlehlé tábory ve chvílce, ale obejít tábor pěšky zabere víc jak dvě hodiny.

Nejvíc mne ale vystrašila vysoká organizovanost celého toho smrtícího kolosu. Sofistikované způsoby, jak jedince zbavit lidské důstojnosti, jak omezit jeho samostatné myšlení a co hůř, jak si zabíjení tisíců co nejvíc ulehčit.

Ani tento výlet, stejně jako ten do Lidic, se nestal extra veselým zážitkem. Přesto jsem ale rád, že jsme se do Osvětimi vydali. Udělalo mi radost, že i navzdory velmi deštivému počasí bylo v muzeu osvětimského tábora velké množství návštěvníků připomínajících si nedávnou historii i naší země.

-m-

Čítanka židovsko-křesťanského dialogu

Čítanka židovsko-křesťanského dialogu (Kalich / Vyšehrad, 2003) je zvláštní kniha. Její pořadatelka **Helen P. Fryová** vybrala z několika desítek knih, článků či dialogů židovských i křesťanských autorů zajímavé pasáže, které tématicky uspořádala do jedenácti kapitol, například Antisemitismus, Holokaust, Misie, Židovský Ježíš, Spása. Chci upozornit na tři otázky, tři problémy:

Prvním problémem je misie křesťanů mezi Židy. Zdá se mi důležité, abychom pochopili stanovisko, které Emil Fackenheim, židovský teolog, který přežil holokaust, vyjádřil slovy: „Židovský národ nesmí Hitlerovi dopřát posmrtné vítězství.“ Židovství má tradičně 613 přikázání. Nyní jich je 614: tím posledním je přikázání přežít. Víra v Boha Izraele musí přetrvat, ať je jakkoli těžká [str.56].

Jak to souvisí s křesťanskou misí? Židovská teoložka Susannah Heschelová ji vidí tak, že Hitler se snažil vyhladit všechny Židy a zdá se, že křesťanští misionáři usilují o totéž. Píše: „Vyvíjet po holokaustu tlak na Žida, aby konvertoval ke křesťanství, to je vražda duše... Jak nápadnou slepotu projevují ty církve, které nevidí vzácnost židovské existence“ [93].

S pochopením tohoto postoje reaguje katolický teolog Gregory Baum: „Církve si uvědomují, že žádat po Židech, aby přijali křesťanství, znamená usilovat o jejich duchovní vyhlazení a tak i potvrzení holokaustu... Nejvýznamnější církve se odhodlaly odmítnout misii mezi Židy, i když toto rozhodnutí uspokojivě teologicky nevysvětlily. Je to typický příklad, často zaznamenaný v církevní historii, kdy praktické rozhodnutí církví jakožto reakce na nějakou významnou událost předchází dogmatické reflexi a udává tak směr budoucímu vývoji učení“ [99].

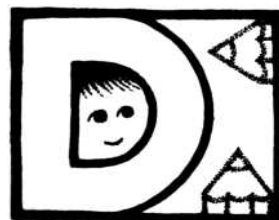
Druhý problém představuje křesťanská exkluzivní soteriologie. Helen Fryová píše: „Mám zato, že potíž nespočívá ani tak v nesouladu ohledně osoby Ježíše, jako spíš v tradičním chápání spásy. Teoreticky církev po celá staletí hájila názor, že bez vědomého přijetí Krista nemůže být spásy... Tento exkluzivismus nutně vedl k aktivní misii za účelem obrácení Židů na křesťanskou víru... Toto spojení mezi spásou a degradací bylo zvláště zřejmé v životě Martina Luthera... Svůj život naplnil tím, že vykládal ospravedlnění pouhou vírou v Krista, aby nakonec zjistil, že ani po tomto výkladu Židé nekonvertovali. Po dvaceti letech se jeho postoj k Židům velice změnil. Najednou byl vůči nim nezvykle drsný a nepřátelský... Právě obhajoba exkluzivistického pojetí spásy ho přivedla k naprosté demonizaci a degradaci Židů...“ [42]

Jako třetí chci zmínit vstřícnou christologii některých tolerantních Židů. Helen Fryová na jiném místě knihy pokračuje v citované úvaze: „...tvrdila jsem, že kořenem křesťanského antijudaismu není christologie, ale soteriologie. Vytvořit absolutní christologii, která by se vzdala tradiční exkluzivity spásy, je možné. Jak naznačil Lewis Eron, Bůh může být přítomen pro Židy v Tóře a pro křesťany v osobě Krista... christologie v křesťansko-židovském dialogu se může zaměřit na to, že boží přirozenost byla plně zjevena v Kristu... křesťané mohou chápat Krista jako ústřední postavu křesťanské víry a zároveň poskytnout prostor židovství jako živé a spásné tradici. Kristus má funkci spíše revelační než soteriologickou. Kristus může být přijat jako vyčerpávající zjevení Boha, ale toto uznání není pro spásu nijak zásadní. Spása přichází tak, že se člověk odkloní od sebestřednosti k Boho-střednosti. Nebylo právě toto podstatou Ježíšova učení, jež ve své době hlásal Židům?“ [279+276-277]

*Podobně vstřícný postoj v Čítance vyjádřilo více židovských autorů, jmenovitě **Pinchas Lapide**, vstupující opakovaně do dialogu s křesťanskými teology.*

Drago Fišer

Příčinnivá veverka a vykutálený plch

Koncem září potkal plch zrzavou veverku: „Sousedko, není to zbytečné, že bydlíme každý v jiném pelíšku? Co kdybych se nastěhoval k vám? Vidím, že jste celá upachtěná. Já bych vám ve všem pomáhal a bylo by nám spolu dobře.“ Veverka nebyla na takový návrh připravená, a proto si vymínila týden na rozmyšlenou.

Když přišla domů, začala uvažovat: Plch je docela pohledný pán. Chodí v pěkném kožichu a ten černý pruh kolem očí mu moc sluší. Kromě toho má podobné zájmy jako veverky. Také sbírá semena, bobule a ořechy. Asi bychom se dobře shodli. Raději se však půjdu ještě poradit s tetičkou – černou veverkou.

Tetička spráskla tlapy: „Jen abys, holka, nenaletěla! Co je to za nápad, aby veverka bydlela pohromadě s plchem? Brzy bys na to doplatila!“ Zrzavá veverka si však nedala domluvit a když uviděla příště plcha, řekla mu: „Jestli to tedy myslíte se mnou vážně, mohl byste se ke mně nastěhovat třeba hned. Doufám, že si budeme spolu rozumět.“ Ukázalo se, že plch kromě kožichu toho moc na

stěhování nemá, a tak ještě téhož dne opustil dutinu ve starém kaštanu a nastěhoval se k veverce.

Byl říjen a ten byl pro veverku mimořádně důležitý. Byl to měsíc, kdy si začala dělat zásoby na zimu. Příčinnivá veverka od rána do večera sháněla lískové oříšky, bukvice, šřavnatá semínka limby a jiné trvanlivé potraviny a nosila je do své zásobárny. Plch první dny veverce ochotně pomáhal, ale pak si začal stěžovat: „Nevím, co se to se mnou děje, ale píchá mne v zádech a bolí mě strašně nohy.“ Veverka se velice polekala, že by se plch mohl její vinou rozstonat. Asi se moc namáhá! Proto ho přiměla, aby si pohodlně lehl na postel v koutě světničky, a na noční stolek mu dala talířek s nejlepší podzimní houbou, kterou našla. Pak se teprve rozběhla za prací.

Veverka doufala, že se s ní plch brzy opět vydá do lesa a bude pomáhat. Jenže plch z postele nevstával, ale proležel v ní celé týdny. „Ach, ach, stále nejsem ve své kůži,“ naříkal, když mu veverka pomáhala do bačkor, aby mohl dojít alespoň k otvoru do hnízda. Veverka se utěšovala, že plchovi dobře chutná. Opravdu, pod kožichem mu narostlo pěkné sádelnaté bříško. „Však já nás uživím oba dva,“ říkala si veverka, když večer ukládala do komory to, co nasbírala a pečlivě oloupala.

Jenže po nějaké době se začalo veverce zdát, že nasbíraných semen a oříšků nepřibývá, ale naopak ubývá. Že by vlezl do jejího bytčku nějaký zloděj? Ale to přece není možné! Vždyť přece tady celé dny leží plch a zloděje by musel zahlédnout. Dobrák veverka se podívala na spícího plcha: Asi mu nedávám dost jídla, a proto si musí chuděra občas tajně přilepšit. Nu což, snad tu zimu nějak přečkáme.“

Brzy začalo mrznout a tlustá vrstva čerstvého sněhu se usadila na zemi i na stromech. Někdy veverka nemohla ani ven. A plch ležel v posteli a spal a spal. Zřejmě se rozhodl, že prospí celou zimu. A zima byla dlouhá! Když se zásoby začaly tenčit, nezbylo veverce nic jiného, než se vydat ven a pátrat, zda sežene aspoň semínka ze smrkových šišek. A když pak hladová usínala, často si vzpomněla na to, co jí říkala tetička.

*Jestliže se snadno necháš
cizí řeči okouzlit,
nediv se, když zanedlouho
vzdušné zámky se ti zřítí!*

A co o tom říká bible? - „Prostoduchý kdečemu důvěřuje, kdežto chytrý promýšlí své kroky.“ /Př 14,15/

DH

ESBU - Ekumenické setkání s Biblií a uměním se sešlo po devatenácté

Více než polovina účastníků jsou „vytrvalci“ kteří pamatují první setkání v Bechyni. Před devatenácti lety patřili ke střední generaci, proto letošní téma žalmu 92,15 „Ještě i v šedinách ovoce ponosou“ se zabývalo uměním stárnout. Z našeho sboru se zúčastnilo 7 sester a 1 bratr.

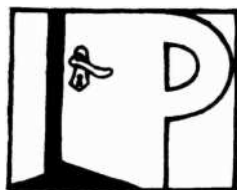
Tradičními přednášejícími byli Dr. Jan Sokol a Jiřina Šiklová. Velice nás zaujal Dr. Zdeněk Kalvach, který zdůraznil, že naprostá většina lidí se dožije stáří a prožije ve stáří dlouhý věk. Proto je třeba pečovat o dobrý zdravotní i psychický stav a neztrácet v důchodovém věku smysl života, zájmy a zodpovědnost za svůj život. Hrozbou pro seniory je „spolehnout se na sociální náruč státu“.

Podle reklam potřebují mladí oblečení, zábavu a rekreaci, zatím co staří léky, pampersky a lepidlo na zubní protézy. Účastníci ESBU mají rozhodně dostatek aktivit a nepatří k obrazu stáří, jaký se takto prezentuje. Prožili pestrý, i když náročný týden se zajímavými přednáškami, koncertem Radka Kvapila, výstavou Jarmily Janůjové a několika podnětnými filmy. Při tradiční gardenparty předvedli, jak vtipně a dobře se umějí sami bavit.

K pružnému průběhu ESBU dovedně přispěl nově zvolený předseda výboru Michael Otřisal, který je nadějí pro omládnutí účastníků v dalších letech.

Přijměte naše pozvání na 20. setkání ESBU v příštím roce, protože - jak pravil Seneca - „Není málo času, který máme, ale mnoho času, který nevyužijeme“.

Jana Jindrová

III. Bienále pro Diakonii 30. 9. – 8. 10. 2011, více: www.bienaleprodiakonii.cz

Dvě vdovy, to je "zpěvohra se smutným začátkem a dobrým koncem" na biblický námět. Vlastně ten název je jen pracovní, jmenuje se to jinak, ale to bychom všechno prozradili. Premiéra se konala v červenci na sborovém pobytu v rakouském Niederthai, pražská premiéra pak bude **v našem sboru v neděli 9. října po bohoslužbách Díkčinění**. V hlavních rolích vystoupí přední dejvickí dramatičtí a baletní umělci, zpívá Příležitostný muzikálový sbor a Dejvický dětský sbor.

Podzimní bazárek nás čeká **v neděli 23. října po bohoslužbách**.

Modlitba za domov – Říp **28. 10. 2011** více na www.modlitbazadomov.cz

Mediální tvář III. Bienále pro Diakonii

Rozhovor s hercem Martinem Myšičkou

(pokračování z titulní strany)

Současně si ale uvědomuji, že se stáváme jako divadlo známějšími a díky tomu, že „je na nás vidět“, můžeme pomoci někomu se zviditelnit. Já mám k tomuto projektu, jak bych tak řekl, „laický“ vztah. Prostě vidím, že je to dobrá věc a když jsem se podíval na to, jak vypadá ten stacionář Diakonie a na jaký účel půjdou ty peníze, tak to jedinečně podporuji.

Dozvěděli jsme se, že na Lužinách, blízko Střediska Diakonie Stodůlky bydlíte. Jak se Vám tam bydlí?

První, co mě v téhle souvislosti napadne, je, že tam vznikl centrální park a to kvitují, to je moc dobrá věc. Na druhou stranu je fakt, že se všude staví. Na reklamách čteme „stavíme byty u parku“, ale park se tím leda zmenšuje. Staví tam silné developerské firmy, ale když se člověk na ty domy pak podívá, tak mu přijde, že o ty byty není až takový zájem. Co se týká třeba dětských hřišť, vybavenosti - jako obchody, doktor, metro - tak je fakt, že to funguje. No, nevím, jestli se mám zrovna o těchto tématech rozprávět 😊

Vy jste mi říkal, že se Vám líbila studie dostavby Střediska...

To určitě, ta se mi líbila moc. Nemusí se nikde nic přistavovat do strany, zvýšením budovy vznikne z vnitřních dvorků atrium a prosvětlenou střechou se ten prostor také ochrání.

To atrium mi přijde opravdu jako dobrý nápad, protože se tam lidé mohou potkávat za každého počasí. Je to příjemný prostor, kde ale každý může mít své soukromí.

Co říkáte na propojení výtvarného umění jako benefice ve prospěch tohoto projektu?

Tahle forma je mi opravdu sympatická, je dobré, když se to takto propojí. Já osobně výtvarné umění posuzuji podle toho, zda se mi líbí nebo nelíbí. Je to hrozně zjednodušeně řečeno, zkrátka neznám ty různé techniky a podobně. Někdy žasnu, co vše je považováno za umění, ale třeba na některé obrazy člověk vidí poprvé, podruhé, podesáté a pořád žasne. Něco v nich prostě je. Občas potkám někoho, kdo tomu rozumí a tak u něj vyzvídám, protože mě to zajímá. Nejsem ale žádný odborník.

Tak trochu oklikou se dostáváme k Vaší práci. Čeho si z dosavadních úspěchů nejvíce ceníte?

Určitě si nejvíc vážím divadelní práce. Je to každodenní živý kontakt s lidmi a také těch pár filmů, co jsem dělal. Třeba Občanský průkaz, Protektor, Bratři Karamazovi, to jsou asi ty tři hlavní. Poslední dobou jsem měl štěstí na velmi pěknou práci v rozhlasu. Musím říct, že rozhlas je velmi zajímavé médium. Slyšel jsem, jak jej někdo nazval, tuším, „veřejná samota“. Jde o to, že jej lidé dnes většinou poslouchají sami, ačkoli je rozhlas dostupný pro všechny. Posлуhač tedy

vnímá sdělení daleko intimněji a může jej víc prožít. Mluvím teď hlavně o literárních pořadech nebo rozhlasových hrách. Nedávno jsem načítal korespondenci Franze Kafky, což bylo dvacet krátkých dělů v rámci programu „Rok německého jazyka“. Na tomhle programu jsem spolupracoval s paní Kofránkovou a byla to moc pěkná zkušenost. No a pak jsem také u nás v divadle režíroval.

Na to jsme se Vás právě chtěli zeptat. Prý jste si z technických důvodů zahrál i jednu z hlavních rolí. Jak se vám to stalo?

Právě nedávno proběhla derniéra, hra se jmenovala „Krajina se zbraní“. Autorem je Joe Penhall, současný britský docela úspěšný dramatik. Dokonce se tu byl podívat a provedení se mu líbilo. Dali jsme té hře podtitul „hra o lidech, kteří perfektně dělají svoji práci“. Jsou tam čtyři postavy: geniální vynálezce, dentista, ředitelka obchodního oddělení vojenské továrny a tajný agent. V různých situacích, které nastanou, má každý tu svojí pravdu a je na divákovi, ke komu se momentálně přikloní. Je to o tom, jak je důležité být v míru sám se sebou a nemuset si něco nalhávat.

Zatím jste ve výčtu rolí opominul roli Eliáše v nekonečném televizním seriálu Ulice. Dokonce jsem slyšel, že se ta Vaše postava pěkně „vybarví“.

Tak to je pravda, postava, kterou hraji, se v tomhle seriálu již několikrát objevila a zase zmizela. Je to dáno tím, že příběhy postav se různě proplétají a my herci jsme tam chvílemi třeba na zkoušku. Tomu se trochu podřizuje i scénář, který odráží aktuální témata, s kterými tým autorů hodlá diváka oslovit. Tak se moje postava ocitá znovu na scéně a stávám se pachatelem domácího násilí. Když jsem se to ze scénáře dozvěděl, trochu mě to samotného vyděsilo. Když jsem se o téhle problematice dozvěděl více v centru....., přišlo mi, že by to řešení seriálových problémů mohlo někomu pomoci najít řešení v jeho reálném životě.

Nezbývá než popřát mnoho úspěchů v životě a práci a pozvat příznivce Bienále na vernisáž do prostor našeho sboru v neděli 2. 10. 2011 v 18.30, při níž se mohou s Martinem Myšičkou potkat, a dále zveme na podvečerní program Bienále v pátek 7. 10. 2011 tamtéž v 18.30. Při tomto programu zazní úryvky z Komenského Labyrintu světa a ráje srdce právě v podání Martina Myšičky. Děkujeme za rozhovor.

Ptal se Kryštof Sýkora

[obrazy – grafika – fotografie – keramika – sochy...]

Aubrechtová • Boudníková-Špánová • Fischerová • Gebauer • Gemrot • Grus • Härtel • Hilbert • Hodonský • HOLEKA • Horáková • Janůvová • Jentsch • Jiříčková • Kolínský • Kulhánek • Kühne • Macek • Málková • Nesnídalová • Noble • Payne Pazdera • Pivoňková • Pošvic • Rada Miroslav • Rada Ondřej • Radová Šárka • Rejchrt • Samohelová • Skálová • Sokol • Sommernitzová • Springer • Strážek • Šerych • Šetlíková • Štorková • Svábová • Švuger • Tichý • Vávrová • Veselá • Volný • Zátorský • Zejfart • Zlatohlávková

PROGRAM

30. 9. kostel Českobratrské církve evangelické

v Praze 2, Korunní 60

[19.00] Koncert skupiny Jablkoň

[21.00] Dobročinná aukce děl domácích i zahraničních výtvarníků a výrobků klientů ergoterapeutické dílny

2. 10. – 8. 10. 2011 Modlitebna Farního sboru ČCE v Praze-Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, Praha 6

Prostory jsou otevřeny v neděli 2. 10. od 17 h. do 20 h.

Pondělí až pátek 14 – 20 h., sobota 8. 10. 10 – 13 h.

2. 10. [18.30]

vermisáž III. Bienále pro Diakonii, ve sboru ČCE Dejvice, hraje soubor přírodních fléten Syrinx, promluví synodní seníor Joel Ruml, herec Dejvického divadla Martin Mýšička, farář Petr Hudec

3. 10. – 10. 10. 2011 Atrium radnice Úřadu MČ Praha 13, Sluneční náměstí 13, Nové Butovice

Výstava otevřena v pondělí a ve středu 8 – 18 h., v úterý, čtvrtek a pátek 8 – 13 h.

3. 10. [18.30]

vermisáž III. Bienále pro Diakonii zpívá smíšený pěvecký sbor Naši pěvci, promluví starosta D. Vodrážka, ředitel Diakonie D. Sourek a ředitel střediska J. Suchel

Modlitebna Farního sboru ČCE v Praze-Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, Praha 6

4. 10. [18.30]

MUDr. Zdeněk Susa – O srdci, hraje soubor TRIGONUM MUSICUM (David Prosek - hoboje, Lydie Hartelová - harfa a Jan Keller - violoncello) na programu: Bach, Loeillet, Haydn, Debussy a další

6. 10. [18.30]

ThD. Jan Roskovec – „Dejte nám místo...“ (2 Kor 7,2) na piano hraje Matouš Hejřl

7. 10. [18.30]

plisnickový večer s doprovodem na středověké hudební nástroje – hraje a zpívá Tomáš Najbirt, herec Martin Mýšička čte úryvky z Komenského Labyrintu světa a ráje srdce

8. 10. [10.00 – 13.00] Dermisáž III. Bienále pro Diakonii

Změna programu vyhrazena!

Kalendář na říjen 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 10. křest Daniela Koblice 9. 10. s VP (Díkčíněni), křest Vincenta Holuba 16. 10. 23. 10. 30. 10. 6. 11. s VP	P. Hudec P. Hudec/A. Hudcová A. Hudcová P. Hudec P. Tomášek - vikář P. Hudec / A.Hudcová
Biblická hodina	úterý 18:00	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:30 v ZŠ Suchdol (od 7.10.)
Mládež a dorost	úterý 19:15	
x-cátníci	čtvrtek 20. 10. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa 18:30; pondělí 3. 10. zpívání na vernisáži Bienále ve Stodůlkách (18:30)	
Křest'an. služba	30. 10. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 26. 10. ve 14:00 vycházka po Praze (místo bude upřesněno)	
Debatní klub seniorů	pondělí 10. 10. v 15:00 - rozhovor k předchozímu tématu: Ježíšovo evangelium a co v něm není	
Setkání s hostem	čtvrtek 27. 10. v 19:30 - Jong Sil Lee, farář ČCE v Kobyliších, kde vede korejskou část sboru, současně pracuje jako místopředseda ve Středoevrop. centru misijních studií	
Staršovstvo	čtvrtek 13. 10. v 19:30	
Konfirmandi	čtvrtek 17:00	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek 9:30	
Bienále		

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

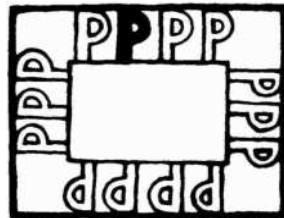
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ A jaké bylo bienále? (*A. Hudcová*)
- ✓ Služebník dobrý a věrný (*P. Prosek*)
- ✓ Nápis na domě
(*A. Hudcová, M. Volný*)
- ✓ Webové stránky (*K. Sýkora*)
- ✓ Vsedě se stárne rychleji
(*J. Prosková*)
- ✓ Židovská svatba (*M. Študentová*)
- ✓ Kalendář na listopad

Nové tváře (9):

Petr Tomášek

Milý Petře, jsi náš nový vikář, budeš s námi v Dejvicích po celý školní rok 2011/2012. Mohl bys nám o sobě něco povědět?

To je vždycky asi těžké se sám sebe nějak trefně a stručně charakterizovat, člověk žije ve spoustě různých kontextů, ale pokusím se vybrat jen pár základních věcí: je mi 35, svobodný, ale zadaný; baví mě cizí jazyky, dalo by se říct, že jsem muzikant - amatér (i když v posledních letech nebyl příliš čas). Církevně nejsem vyhraněný ani kalvínsky ani luthersky, spíš bych se hlásil k určitému liberalismu - v tom smyslu, že vidím křesťanskou víru hlavně jako hledání Boha, které lze formulovat hodně různými způsoby. Jsem přesvědčen, že spektrum toho, co do církve patří, je hodně široké - od letničních po feministickou teologii a možná i dál; a všichni mají co říct. Zdá se mi, že zásadní je, jak se člověk popere s detaily a zapeklitými věcmi, a ne ke kterému proudu se přidá.

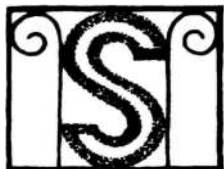
(pokračování uvnitř čísla)

Dušičky

Počasi bývá nestálé, večer je už brzy tma. O to více vynikne každá svíčka na hrobě. Často je mlhavo, vlhko a tak nějak smutno. A v takovém čase se nejvíc lidí vydává k hrobům svých blízkých. Někdy možná jenom v tomto čase.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 13. 10. 2011

(zkráceno)

- Br. farář Hudec navrhl pro úvodní pobožnosti společné čtení a výklad epištoly Jakubovy podle knihy J. Mrázka.

- Konaly se dva křty, byla provedena zpěvohra Dvě vdovy od br. f. Henycha, po rodinných bohoslužbách se konala procházka Jelením příkopem - účast cca 30 dospělých s dětmi, krásné počasí.

- Webové stránky fungují, je třeba je stále aktualizovat.

- Setkání s hostem: Lenka a Wolfgang Schmidtovi – Projekt v Kongu. Tomáš Černohorský byl požádán, aby zjistil výši přebytku na účtu na školné dětem v Kongu, přebytek by se dal použít na podporu projektu manželů Schmidtových, záleží na vyjádření dárců (za tím účelem bude svolána schůzka).

- Označení na domě zhotoveno a instalováno (M. Volný, K. Sýkora, návrh H. Härtel) – poděkování za vytvoření a instalaci díla.

- Slavnost dokončení úprav zahrady ve Stodůlkách (zúčastnil se P. Hudec).

- 10.10. byla vernisáž výstavy fotografií ve Stodůlkách s prohlídkou nově zařízených prostor; ze sboru se zúčastnili Volní, P. Prosek, V. Tichá, D. Caldová, představili se řediteli školy.

- Zhodnocení Bienále. Br. Prosek položil otázku, zda je úměrné nasazení organizátorů vzhledem k výsledku (dosud se vybralo 335.000 Kč). Sestra Študentová akci hodnotila pozitivně, bratr farář též. Br. Mašek upozornil na skutečnost, že akce byla úspěšná a z pohledu společenství nesmírně důležitá; br. Sýkora poukázal na nové akce, které se uskutečnily, pozitivně vidí podporu mediální, záštitu mediálně známých osobností, br. Volný navrhuje více zapojit do této činnosti ředitele Diakonie ve Stodůlkách.

- Nástup vikáře Petra Tomáška do vikariátu: vikář bude mít povinnosti pracovat ve sboru, ale též bude mít semináře (asi 4x po týdně či 10 dnech).

- Lisztovo oratorium Kristus v chrámu sv. Víta bude 22. 10. V neděli 23.10. podzimní bazárek po bohoslužbách (připravují sestry Kohoutová a Bošková). 28. 10. očekáváme vyznamenání manželů Duškových, ale zatím nemáme informace. Setkání na Řípu bude 28. 10.

- Byla podána žádost na úřad MČ o příspěvek na opravu vedení topení (40.000 Kč), očekáváme její vyřízení.

- Konvent bude 12.11. ve Střešovicích (konventuálové: Petr Hudec - farář, Jan Mašek, Pavel Prosek – kurátor, náhradníci: Věra Tichá, Zdeněk Susa).

- Starš. projednalo návrh na změnu Církev. zřízení – doporučilo změnu přijmout.

- Ses. f. Hudcová podala informace o schůzkách s dětmi (zde a v Suchdole): nová paní ředitelka vyhověla žádosti o propůjčení třídy k výuce v ZŠ Suchdol, účastní se 5 hochů a 1 dívka; náboženství dětí ve sboru: 3 dívky (2 Proskovy, D.

Růžková) a Vít Cihla.

- Informace o konfirmandech podal br. f. Hudec: konfirmandi jsou tři (Benjamin Hejl, Kryštof Knapp, Matouš Heller), konfirmace bude 1. adventní neděli, mládež pojede s konfirmandy poslední říjnový víkend do Daňkovic.

- Na příští setkání staršovstva úkol pro presbytery: promyslet, co by se dalo udělat pro to, aby se zvýšila účast dětí na náboženství ve sboru.

- Návrh na proplacení účastnického poplatku při semináři pro učitele NŠ byl odsouhlasen.

- Začal opět Debatní klub a Klub poznávání, obnovena bude Hodina pohybu.

- Sbírka na hladomor v Africe 7.780 Kč.

- Sbírka na fond charitativní a sociální pomoci (9.10.) 2.865 Kč.

- Sbírka na Křesťanskou službu 2.071 Kč.

- Sbírka na Jubilejní toleranční dar bude 30. 10.

- Br. Černohorský provede revizi placení úhrad za bankovní operace při vedení běžného účtu a navrhne úspornější řešení.

- Kolaudace sklepních prostor proběhne 20. 10. v 9 hodin.

- Nutná oprava vedení topení pod kotlem – pan Hofman (asi za měsíc; cca 10 tis.)

- Nutno provést další úpravy ve sklepech – nátěry, vymalování předsíně, úklid sklepů atd.

- Nabídka kalendářů ČCE na příští rok: zájemci si mohou kalendář objednat.

- Nabídka Rolničky - viz nástěnka.

- Možnost bazaru zimního oblečení v listopadu - ses. Kohoutová. Staršovstvo souhlasí.

- Celocírkevní telefonní síť – společný postup uživatelů ohledně reklamace.

A jaké bylo bienále?

Na aktuálnost této otázky jsme se těšili už během září. Zvláště ti z nás, kteří jsme celé září prožívali ve znamení intenzivních příprav bienále. Tak to bývá, že se člověk těší, až bude něco náročného a vyčerpávajícího za ním a bude moci s úlevou vydechnout. A teď, když se máme ohlížet zpět, je nám líto, že už je to za námi.

Asi to tak má být. Říká se: „V nejlepším přestat“ a my jsme skutečně přestali v tom nejlepším. Kdo nebyl při posledním doprovodném programu, který byl vlastně světovou premiérou, tak o hodně přišel. Při čtení herce Martina Myšíčky z Labyritnu světa a ráje srdce (kratší a delší pasáže vybrala Hana Volná a moc se jí to podařilo) byste slyšeli spadnout na zem špendlík, taková byla mezi posluchači pozornost. Martin Myšíčka to nejen četl, ale byl „v tom“, celým

srdcem a celou duší. A bylo to poznat. Na to je sluch nás evangelíků velmi citlivý. Dokáže rozpoznat, co je póza a co ne. Nu a středověké písničky v podání Tomáše Najbrta a jeho doprovod na rozmanité středověké hudební nástroje, to bylo také nezapomenutelné. Vypadalo to, jako by ten program spolu měli již léta zažitý. A ona to vlastně byla generálka i premiéra zároveň. „Měli byste to opakovat, hrát po republice, to nesmí zapadnout“, takový byl názor mnohých přítomných.

Ale byla bych nespravedlivá, kdybych vyzdvihla pouze tento závěrečný pořad. Celé bienále začalo již koncertem skupiny Jablkoň, a i když termín nebyl zrovna šťastně zvolen – mnoho škol mělo volno a Pražané samozřejmě odjeli na venkov – přesto vinohradský kostel zaplnilo asi 200 lidí. A atmosféra koncertu byla dle mnohých jedinečná. Účinkující přirození, vtipní a jejich um ocenili i mnozí milovníci klasické hudby. Při aukci se opět ukázalo, jak rádi soutěžíme a předháníme se. Opravdu upřímně jsme fandili a tleskali každému, kdo získal dílo samozřejmě za co nejvyšší cenu, ať už po něm toužil - anebo prostě jen tak z hecu. Pak následovaly dvě vernisáže; na tu dejvickou přijel synodní senior sice se zpožděním, ale co řekl, pamatuji si dodnes. „Komenský v Labyrintu světa a ráji srdce říká: Když chceš ve svém srdci udělat místo pro něco pořádného, musíš vyházet to harampádí a nepořádek. Tak to udělejme.“ V podobném duchu mluvil i ve Stodůlkách ředitel Diakonie David Šourek. A na obou místech jsme slyšeli pěkný hudební doprovod, ať už hrál soubor příčných fléten Syrix anebo to byl zpěv léta již osvědčených Našich pěvců. A zbývá zmínit ještě dva doprovodné programy: každý byl jiný a každý opět velmi hodnotný. V úterý nám MUDr. Zdeněk Susa vtipně popsal, co to je srdce nejen z lékařského hlediska. A opět jsme tu měli premiéru - hudební vystoupení tria Trigonum musicum nás vesměs vzalo u srdce. A ve čtvrtek si přišli na své milovníci rozboru biblického textu; br. Jan Roskovec nám poodkryl pozadí Pavlových slov: „Dejte nám místo ve svém srdci“ (2 Kor 7,2), která byla vybrána jako motto celého letošního bienále. Matouš Hejl po delším pobytu v USA zahrál na piano na domácí půdě a na příčnou flétnu jej doprovodila jeho sestra Kateřina. Každý program byl ojedinělý a každý velmi vydařený. A my, kteří jsme bienále připravovali, jsme si také přišli na své a zvláště doprovodné programy pro nás byly velkým obdarováním a užili jsme si je.

Asi namítnete, proč nemluvíme o tom nejpodstatnějším, totiž o výtěžku bienále. Nevím, jestli to bylo to nejpodstatnější. Nešli jsme do toho s tím, že musíme vydělat kdoví jaké statisíce. Řekli jsme si, že do toho jdeme proto, že chceme. Chceme uspořádat výstavu děl, chceme připravit hodnotný program, a když se vydělá pro Stodůlky nějakých sto tisíc, budeme vděční (mimořádně doposud jsme získali cca 340 tisíc Kč). Nevím, jestli mluvím za všechny, kteří nesli tíhu a břímě bienále nejvíce, ale sama za sebe jsem přesvědčená, že to bylo požehnané. Zase jinak. Požehnaní se přeci nemusí projevit bohatstvím měřeným hmotnými

statky, jak tomu kdysi rozuměli starozákonní svědkové víry. Ježíš nás odkazuje k jinému projevu pozhánání. V celém letošním bienále vanul zvláštní duch: duch sounáležitosti, duch vzájemné podpory, duch pracovitosti a velkého nasazení pro dobrou věc, duch solidárnosti. Ta se projevila třeba už jenom v tom, že většinu děl opět zakoupili členové našeho sboru. Tak projevili solidárnost se střediskem a dali najevo náklonnost k němu. A jednou za dva roky takto intenzivně moci pomoci, to člověka samotného obohacuje a přináší mu to potěšení a radost.

Možná by se na závěr slušelo poděkovat všem, kteří se o bienále zasadili a přispěli nejruznějším způsobem k jeho průběhu. Ale nebudu to dělat a jmenovitě už vůbec ne, protože bych na někoho určitě zapomněla. „Smočilo“ se v tom totiž cca 50 členů našeho sboru, a když připočtu Naše pěvce, tak číslo vzroste ještě více. Předchozí věty jsou již výrazem vděčnosti, ale především Pánu Bohu za to, že tu má stále lidi, kteří chtějí něco dobrého dělat a prospět dobré věci a dokáží pro to ukrojit ze svého času, energie i z peněz. Díky Bohu za letošní bienále!

A. Hudcová

Nové tváře (9): Petr Tomášek

(dokončení článku z titulní strany)

Odkud pocházíš?

Původem su Moravák, narodil jsem se v Olomouci a i když jsme se s rodiči těsně po revoluci přestěhovali do nedalekého Šternberka, ještě i gymnázium jsem vychodil ve svém rodném městě. Ale kdyby se mě někdo zeptal, za koho se opravdu považuji, asi bych pořádně odpovědět nedověděl. Při posledním sčítání lidu jsem jako národnost uvedl dvě: „Evropan“ a „světoobčan“, asi proto, že mi tato kategorie čím dál víc připadá jenom jako umělá škatulka. Sám jsem za studií žil v Praze a párkrát vyjel i do ciziny a všude jsem se dokázal cítit jako doma.

Studoval jsi také rok v Jeruzalémě?

To je pravda a myslím, že mi ten rok hodně dal a otevřel pohled do vcelku odlišné kultury a jiného světa.

Vystudoval jsi ETF, nyní ještě ve studiu pokračuješ?

Magisterské studium mám už za sebou nějakou tu chvíli, ale po něm jsem pokračoval doktorátem na katedře Starého zákona ETF a v tuto chvíli mi k odevzdání dizertace chybí jen pár posledních korektur a dodělávek; pokud vše půjde dobře, měl bych mít obhajobu z kraje příštího roku.

Zajímalo by nás, nad čím bádáš. Dá se to nějak jednoduše a stručně vysvětlit i laikům?

Pokusím se :-). Moje práce se týká hebrejského textu Bible. V hebrejštině se původně psaly jenom souhlásky a teprve až ke konci prvního tisíciletí našeho letopočtu k nim určitá skupina židovských učenců, nazývaná jako masoreti, přidala různé tečky jako značky pro samohlásky. Pro nás evangelíky je to zajímavé v tom, že reformace pod heslem „zpět k pramenům“ sáhla po židovském Starém zákoně právě i se všemi jeho masoretskými „puntíky“. Lutherská ortodoxie pak dokonce zašla tak daleko, že tvrdila, že i ta poslední tečka je Bohem inspirovaná. V 19. století zase naopak liberálové tyto tečky úplně zavrhli (někdy vyložené s antisemitským podtextem).

Takže mojí hlavní otázkou bylo, nakolik se v těch masorety přidaných samohláskách odráží nějaká interpretace těchto židovských učenců. Jenže jsem postupem času přicházel na to, že moje otázka byla dost naivní, protože předpokládala, že ty tečky si masoreti sami vymysleli. Ono se spíš ukazuje, že se Židé dlouhou dobu biblický text učili nazpaměť a po paměti ho i studovali, komentovali a překládali do jiných jazyků, kterými sami mluvili v běžném životě. K tomu samozřejmě uměli využít různé techniky a figle, které už se dávno zapomenuly. Důvodem k takovému memorování byl fakt, že psaní bylo dlouho velmi drahé a pokud by se text Písma předával jenom v písemné podobě, pak by se nedostal k širokým vrstvám, ale zůstal v rukou několika málo spíše bohatých vzdělanců, co uměli psát a měli k tomu prostředky. Teprve, když bylo psaní levnější a dostupnější, byla taky zapsána takto ústně tradovaná Bible právě v podobně masoretských puntíků.

Co mě na tom fascinuje, je, že když se člověk naučí nazpaměť text, jakým je Bible, že pak s ním pracuje úplně jinak, než když ho má jen v psané podobě; daleko víc ho to formuje. Taky je zajímavé, jak tyto technologické změny ovlivňují vztah k Písmu a jeho učení. Koneckonců, nebyl to jen přechod od ústní tradice ke gramotnosti, ale později i vynález knihtisku, který určitě hodně přispěl k německé reformaci. A tady si uvědomuji, že žijeme v době další takové revoluce, nástupu internetu, a je zajímavé zamýšlet se nad tím, jak se tato změna promítá do naší víry a vztahu k Bibli.

Podle všech informací jsi spíše vědec a přece přicházíš do vikariátu. Co to

znamená? Láká Tě více práce pastýře na sboru než vědecká kariéra?

Asi bych v tom neviděl až takový příkrý protiklad. Věnovat se starým textům mě velmi baví, to nepopírám, ale hodně je mi i blízká práce s lidmi, vlastně mi připadá často smysluplnější. Na farářském povolání mě fascinuje, jak ještě pořád spojuje spoustu různých disciplín - v době, kdy se v dnešním světě všechno drobí na velmi vyhraněné specializace. Farář ale musí být tak trochu učitelem, filosofem, jazykozpytcem, psychoterapeutem, řečníkem, hrobařem, možná i manažerem. Ale přitom na rozdíl od pohřebního řečníka si nemůže dovolit jen tak plácnout nějaké sladké řeči, když ví, co si onen člověk za svého života musel prožít. Vlastně se všechny tyto role doplňují. A možná jsou v práci na sboru některé věci i „intelektuálně“ náročnější, než ve vědě: třeba nutnost vyjádřit věci jednoduše a srozumitelně, ale přitom je nerozpliznout do nicneřikajících frází, to chce od člověka dost fantazie a úsilí.

Děkujeme za rozhovor a těšíme se na Tebe.

Ptal se Petr Hudec (foto z archivu P. Tomáška)

Služebník dobrý a věrný...

Přichází pravidelně každou neděli na bohoslužby nejméně o hodinu dřív a pomáhá presbyteru, konajícimu službu, ve vyvěšování čísel písní a rád se zapojí všude tam, kde může aspoň trochu pomoci. Je to malá služba, která není tak vidět. Ale kdo z nás ví, co je malá služba? A kolik sester a bratří v našich sborech vykonává právě takové služby, často aniž se o tom ví.. Na tomto místě myslíme na dlouholetého člena dejvického sboru bratra *Konstantina Václava Evžena Androchoviče*, kterého známe pod jménem Kost'a.

Bratr Kost'a neměl život lehký. Narodil se v Praze, v roce 1927, avšak do pěti let žil v tehdejším Sovětském svazu v Leningradě. Jeho otec, pocházející z Haliče, obdržel totiž sovětské občanství a nikdy mu nebylo umožněno vrátit se do Čech, skončil ve vyhnanství. Kost'a s maminkou byli vypovězeni ze Svazu a společně žili trvale v Praze. Spolu

s matkou mohl jako malý svého otce navštívit pouze jednou a od té doby se s ním neviděl. Maminka, s kterou pravidelně docházel na naše bohoslužby, zemřela v roce 1981. Vystudoval fakultu stavebního inženýrství a mnoho let pracoval v nesnadné a odpovědné funkci jako stavbyvedoucí. V současné době žije sám, občas navštěvován svou dcerou. Má rád náš sbor, který pro něho stále mnoho znamená. Žije v něm od svých mládežnických let. Byl náruživým sběratelem známek a fotografem; jeho snímky dřívějšího sborového života, jsou dobrým historickým dokladem tehdejších sborových aktivit. Autor těchto řádků vzpomíná na tichého a obětavého Kost'u, který v době příprav bytu pro naše současné duchovní se ochotně a obětavě přihlásil k naléhavé potřebě vymalovat celý byt, aby se mohla rodina našich duchovních Hudcových včas nastěhovat.

Kost'u nemůžeme nemít rádi, patří do dejvického sborového společenství. Chyběl by nám, kdybychom ho každou neděli nevidali sedět při bohoslužbách na „svém“ místě. Přejeme mu vše dobré, aby ho Pán Bůh opatroval jako dosud a přidával mu potřebné zdraví.

Pavel Prosek (foto J. Hlavsa)

Nápis na domě

„Takový nápis na domě by chtěla mít polovina sborů naší církve“, vykřikl Ondřej Macek, farář z Nosislavi, když spatřil v modlitebně na zemi těsně před instalací nápis, který zhotovil Martin Volný. Po mnoha letech se konečně sbor dočkal toho, že bylo realizováno něco, po čem se dlouhá léta volalo. Totiž, aby dům, v němž sídlíme, byl zvnějšku označen, aby bylo zřejmé, že tu je evangelický sbor. Tak velká událost to je, že jsme se museli Martina Volného zeptat, jak to všechno začalo a z čeho je nápis zhotoven. Měsíc říjen je totiž velmi bohatý na události: nejen že se konalo bienále, ale byl realizován nápis na domě a navíc ještě proběhla kolaudace přestavby sklepních prostor. Až z těch změn jde člověku hlava kolem. A tak hezky popořádku. O bienále jste si už mohli přečíst, nyní tedy otázky na Martina Volného:

Jak to všechno vlastně bylo?

Udělat takový reliéf není jen tak. Nejdřív se o tom musí mluvit, pak o tom přemýšlet a poté kreslit návrhy a pak zase o tom mluvit a přemýšlet, a když už si myslíte, že to máte tak nějak hotové, tak vám to neschválí či celé změní. V našem případě na samém počátku byla práce architekta, našeho bratra v Kristu Hanuše Hártela, který po léta vymýšlel a se staršovstvem probíral, jak sbor zvenku co nejlépe označit. Samozřejmě, že nešlo jen o sestavení písmen a umístění loga; šlo o koncepci, která bude zapadat do celkového kontextu okolní architektury. To je

opravdu plán hodný architekta, ale co realizace?! Je možné celou vizualizaci uskutečnit? Jaké firmě zadat vyhotovení? A vůbec, z jakého materiálu to celé má nebo může být? S tímto nelehkým úkolem si měl poradit další člen našeho sboru, produkční Kryštof Sýkora, který se také skutečně postaral o dovedení celého projektu až do zdárného konce, až do samotného přimontování nápisu na dům. Jak si Kryštof počínal při shánění vhodné firmy, přesně nevím, ale vím, že na staršovstvu předložil postupně dvě varianty vyhotovení, z nichž starší sboru vybrali prostřednictvím hlasování tu druhou. A pak nastala samotná realizace – kdy já jsem hnětl z hlíny model a s Kryštofem i Hanušem jsme nad ním dál hledali, jak ho ještě lépe umělecky vyladit a dotvořit. A pravidelné setkávání a dotváření pokračovalo i v další fázi, kterou byla výroba sádrové formy – a pak až do finále, kdy šlo hlavně o barevné dotvoření reliéfu – a v neposlední řadě o jeho umístění na dům. To je ve stručnosti odpověď na otázku, jak to všechno bylo, nebo alespoň krátký popis okolností, které vedly k tomu, že to je nyní tak, jak to je k vidění při vstupu do domu, kde sídlí náš sbor.

A prozradíš nám tajemství, z čeho je dílo vyhotoveno?

Tajemství, z čeho že reliéf je, nakonec taky prozradím. Stejně jsem si říkal, že „není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno“ (L 12:2). Možná je to patrné, ale možná také ne, celé dílo je odlité. Mou snahou bylo, a to ve shodě s přáním architekta a produkčního, aby ona plastika měla jakoby kamennou patinu. A z čeho že je to odlité? Hlavní substancí je dvousložkový

polyester a tkanina ze skelných vláken. Povrch je polychromován základní dvousložkovou polyesterovou barvou a pigmenty. Je to tedy v pravém smyslu plastika, nikoli skulptura, ačkoli je pravda, že celé dílo je laděno do podoby skulptury. Spolu s Kryštofem a Hanušem doufám, že reliéf nejen na domě dlouho vydrží, ale že také pomůže k nám navigovat další návštěvníky.

Ptala se A. Hudcová (foto Volní)

Nové sborové webové stránky

Možná jste také zachytili od léta šířící se zvěsti, že se „připravují nové webové stránky“, že „webové stránky jsou ve zkušebním provozu“ a podobně. Dovolte mi tedy krátkou informaci o tom, proč jsme se do inovace webu pustili, jaké jsou jeho funkce, možnosti a současný stav.

Naším cílem při návrhu a realizaci nového webu bylo, aby se tento stal odrazem skutečného života ve sboru. Jelikož se toho v našem sboru děje požehnaně, museli jsme potrápiti sebe i programátora, abychom tyto aktivity byli schopni postihnout.

První věc, která by vás měla upoutat, je nová grafika webu. Za ni děkujeme Martině Študentové, fotografie interiéru jsem nafotil já, fotografie z akcí br. Hlavsa. Dalším nepřehlédnutelným prvkem webu je kalendář všech akcí, které budou probíhat v blízké či vzdálenější budoucnosti. Rozkliknutím jednotlivých položek se dostanete k detailnějším informacím. Zajímavá je také rubrika „Život sboru“, kde najdete stručnou charakteristiku stálých aktivit a programů ve sboru. U nich se vám rovněž objeví výťah z kalendáře, abyste věděli, kdy se koná nejbližší akce. Asi nejnavštěvovanější se stane sekce „Galerie, audio, video“. Zde totiž najdete všechny audiovizuální materiály, které sem vystavil br. Hlavsa, videa a fotografie z akcí sboru a do budoucna také kázání.

Náš nový web pracuje s publikačním systémem, takže každý, kdo zažádá o přístup a zvládne jednoduchou obsluhu, může na web přispívat slovem i obrazem.

Nebudu již více prozrazovat, snad jsem vzbudil vaši zvědavost a půjdete se přesvědčit na starou známou adresu sami: <http://dejvice.evangnet.cz>

Jelikož jsem provedl vstupní analýzu potřeb sboru, projednal ji se staršovstvem, formuloval zadání pro výběrové řízení, asistoval programátorovi při realizaci atd., připadla mi za odměnu či za trest funkce webmastera. Své žádosti a stížnosti ohledně webu směřujte tedy k mým rukám.

Br. faráři Martinu Férovi patří dík za naprogramování webu v publikačním systému Drupal a také za programátorskou podporu, kterou nám přislíbil. Ať nám tedy slouží ku zdaru!

Kryštof Sýkora chriss@volny.cz

Vsedě se stárne rychleji...

Letošní, již 12. ročník Hodiny pohybu jsme začali, oproti všem předchozím létům, o něco později. Až v půlce října.

Když se zamýšlím nad touto skutečností, uvědomuji si, že je nás stále stejná, malá skupinka účastníků, které by jistě prospělo oživení novými členy. V této

souvislosti si kladu několik otázek, proč má tak málo sester a bratří odvahu přijít mezi nás. Zdá se nám snad, že na sborovou půdu hudba, pohyb, radost nepatří? Podceňujeme tolik pohyb proti všemu ostatnímu? Máme ostych přijít a seznámit se s naším málo početným společenstvím, kde se jak bratři, tak sestry snaží rozhýbat své často ztuhlé klouby i tělo? – Výhodou je, že rehabilitační cviky, se kterými se zde seznamujeme, můžeme uplatňovat i doma, u vědomí, že co se nepoužívá, to odchází, a čím jsme starší, tím více toto platí. Vždyť přece chceme být co nejdéle soběstační!

Jana Prosková

Afrika - Adopce na dálku

Zprávy z Konga

Počet dětí přibyl a objevil se mezi nimi i jeden Pygmej

Letos k vašim dětem, kterým pomáháte, přibylo dalších 5, to znamená, že jich je celkem 15. Stalo se tak, aby bylo splněno vaše přání o navýšení jejich počtu.

Novinkou posledního výběru je, že jedno z dětí je Pygmej. Osobně mi to udělalo radost, a proto to zmiňuji. Moje radost je veliká, protože Pygmejové tvoří diskriminovanou menšinu v Kongu a v Africe vůbec. Tato menšina ráda zachovává svůj tradiční způsob života. Škola pro ně nemá velký význam, a tak děti neposílají do školy. V době, kdy jsem chodil na základní i střední školu, stát umožnil Pygmejům studovat bez zaplacení. Díky tomuto opatření vlády několik z nich má střední školu, ale ještě jsme daleko od úspěšného vzdělávání této komunity. Počet Pygmejů, co mají střední školu, je ještě hodně malý. Špatný je i počet vysokoškoláků, není jich ani 5 v celé republice.

Dnes je situace jiná, rodiče musí platit nejen školné, ale i příspěvek na mzdy učitelů. Naděje na zlepšení vzdělávacího stavu u Pygmejů je mizivá, když už teď mají objektivní důvod neposílat děti do školy. Aby tento mladý kluk chodil do školy, museli přesvědčit jeho otce. Jestliže tento mladík, co letos od Vás dostal pomoc, vydrží do konce, bude to velký úspěch.

Jinak, dle posledních zpráv, všechny děti dostaly své příspěvky a chodí do školy. Minulý rok dokončilo úspěšně střední školu jedno dítě, letos ji ukončí další dvě - a to díky Vaší pomoci.

Jacques C. Moliba Bankanza

Židovská svatba

Minulý měsíc na neděli Díkčinění byla provedena pražská premiéra zpěvohry br. faráře Henycha Dvě vdovy. Příběh biblické Noemi, její snachy Rut a Boaze nakonec šťastně završí svatba.

Jak vypadá židovská svatba třeba v Praze dnes? Před časem nám o tom vyprávěli na jednom semináři, tak vám něco ze svých poznámek o tom napíšu.

Předně, má-li být svatba židovská, musí být oba snoubenci Židé. V dřívějších dobách hráli velmi důležitou roli dohazovači, kteří měli přehled o všech nezadaných mužích a dívkách. Při zásnubách se sepíší podmínky – *tnajim* – kde je přesně uvedeno, kdo co zaplatí a o co se kdo postará. Podmínky podepíše otec ženicha a otec nevěsty. Po podpisu se rozbije talíř s nápisem *mazl tov* – hodně štěstí – na znamení, že vše je domluveno a už nebudou žádné rozbroje; ty střepy představují to nejhorší, co už bylo.

Před svatbou je třeba sepsat svatební smlouvu – *ketubu*. Po podpisu se stává majetkem nevěsty!

Tři měsíce před svatbou, nebo minimálně jeden týden, by měli snoubenci zcela přerušit vzájemný kontakt. Žádné e-maily, sms, telefonáty... Je to poslední šance, jak si vše ještě promyslet.

Oblečení nevěsty není nějak přesně definováno, šaty nemusí být bílé, hlavně ale mají být cudné. Takže žádné výstřihy, nýbrž zakryté lokty i kolena. Nevěsta sedm dní před obřadem podstoupí rituální očistu v *mikvi*. Ženich si oblékne *kitl* – pohřební rubáš – je třeba myslet i na konec života a zabezpečit rodinu. Čelo si umaže popelem, neboť i v takových radostných chvílích nelze zapomenout na zkázu jeruzalémského chrámu. Před svatbou se o nevěstu starají ženy, o ženicha muži, hlavně dva svědci. Zakrytí nevěsty závojem provádí ženich. Také díky tomu, co se kdysi přihodilo Jákobovi, kdy místo Rachel dostal její starší sestru Leu. Závoj bývá neprůsvitný a nevěsta tím prokazuje důvěru v ženicha a jeho vedení.

Svatba probíhá pod tzv. *chupou*, takovým stanem na tyčích. Dříve bývaly svatby pod *chupou*, ale venku pod nebem a navečer, aby byly vidět hvězdy (zaslíbení Abrahamovi – kolik hvězd, tolik potomků). Od středověku bývají svatby z bezpečnostních důvodů v synagogách. *Chupa* také připomíná budoucí domov novomanželů. Drží ji svobodní mládenci. Všude jsou světla, protože ženich a nevěsta jsou jako král a královna, potažmo jako celý židovský lid a *chupa*, to je také připomínka *schiny* – Boží přítomnosti. Pro ženy je svatba jednou z mála příležitostí v životě, kdy vstoupí dovnitř synagogy.

Ženicha k *chupě* přivádějí družbové. Potom dívky přivedou nevěstu, která proti směru hodinových ručiček 7x obchází *chupu* – jako kolem Jericha. Tím padnou všechny překážky a nevěsta si stoupne po ženichově pravici. Následuje požehnání

nad vínem. Oba se z poháru napijí, ale ještě se nesmějí dotýkat. Nevěště podá víno manželka svědka a matka jí zvedne závoj na napití.

Zásnubní prsten dostane nevěsta od ženicha. Býval velký, často ve tvaru věže, že je závazek pevný. Dříve se prsten dával již při zásnubách, dnes se to spojuje se svatbou a prsteny bývají jen zlaté kroužky. Prsten se navléká na ukazováček pravé ruky a měl by mít hodnotu minimálně sedm karátů. Muž by se neměl zdobit. Jeho ozdobou budou jeho šediny a děti. Ale naopak má povinnost krásnit manželku – i to je napsáno ve smlouvě.

Pak se čte svatební smlouva - *ketuba*. Text je v aramejštině a také v jazyce, kterému oba rozumí. Ve smlouvě je uvedena i částka, kterou by muž manželce vyplatil v případě rozvodu. Smlouva už je často předem podepsána, aby nedošlo k nějakým potížím, třeba že přestane psát pero... Smlouvu podepíše i svědci. *Ketuba* bývá krásně zdobena a je majetkem manželky. Je to záštit rodiny.

Poté pro novomanžele důležití lidé (otcové, rabíni...) čtou sedm požehnutí. Ženich rozšlape skleničku (musí být křehká, aby se ani přes botu nezranil) – opět připomínka zbořeného chrámu.

V ortodoxním židovství muž a žena, kteří nejsou příbuzní, spolu nesmí být sami v jedné místnosti. Teprve po uzavření sňatku novomanželé mají chvíli pro sebe. Odeberou se do místnosti, která je pak uzavřena a svědci ji hlídají. Svatebčané jdou slavit a novomanželé si konečně mohou vydechnout, často spolu poprvé v klidu jedí, protože před svatbou drželi půst.

Svatebčané mají povinnost bavit nevěstu a ženicha. Svatba je veselá, hodně se tančí, třeba královský tanec – svatebčané vyzvednou ženicha a nevěstu na židlích a tančí s nimi... Ale jinak slaví ženy a muži odděleni, alespoň paravanem. Hostina by měla trvat sedm dní. Ne nepřetržitě, ale lidé se snaží alespoň scházet a sedmý den je opět zakončen požehnáním.

Základní pravidla pro svatbu určuje *halacha* – židovské právo. Pak ale velkou roli hrají místní zvyky a tradice.

Marta Študentová

Dušičky

(dokončení článku z titulní strany)

Svůj obrázek o místě posledního odpočinku si děláme právě ze své zkušenosti. Zpravidla už při prvním pohledu vidíme: tady odpočívá celá rodina, tu pochovali někoho zámožného, tahle rodina se o hrob nápadně stará, ejhle, tady je kalich... Některé hřbitovy mají ale jiného ducha a nesou zcela jiné poselství.

V létě jsme navštívili vesnici Ralbicy v Horní Lužici. Zdejší hřbitov (místní říkají „pohrjebnišćo“) má zcela osobitou atmosféru. Na první pohled je nápadné,

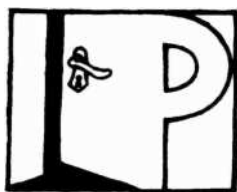
že všechny hroby jsou skoro stejné. Ale ne jako na nějakém strohém válečném pohřebišti. Navršená hlína je u každého hrobu pokryta spoustou různých květů. V čele hrobu je bílý dřevěný kříž se zlatým Kristem. Bílá barva křížů nebyla v Lužici jen barvou smuteční, ale je i barvou čistoty. Na každém kříži je vždy jen jedno jméno, je to hrob jediného člověka. Hroby s bílými kříži jsou stejné a zdůrazňují tak rovnost lidí před Bohem i po smrti. A to, že jsou

místa přidělována po řadě, jak jde čas, způsobuje, že nikdo neví předem, kde spočine, vedle koho bude jeho místo posledního odpočinku.

Tradice ralbického hřbitova se dodržuje dodnes. Nebude to jen tím, že je dnes chráněnou památkou. Byť je to hřbitov, je živý. Mění se, promlouvá k příchozím. Stojí za to jej zažít.

HH (foto autor)

Koncert ke 20. výročí založení Domova sv. Rodiny ve středu 9. 11. v 19:30 v Tereziánském sále Břevnovského kláštera. Účinkuje sólistka Státní opery v Praze Ludmila Vernerová, sbor Naši pěvci, orchestr Atlantis, dirigent Vít. Podrazil. Na programu výběr z Mesiáše, Mozartovo slavné Laudate Dominum aj. Vstupné dobrovolné.

12. 11. se koná ve sboru ve Střešovicích 1. zasedání 54. konventu. (Konvent je nejvyšší orgán seniorátu. Schází se jednou do roka na pravidelném zasedání. Mohou být i mimořádná zasedání. Na konventu mají zastoupení všechny sbory seniorátu, a to min. 2 zástupce - svého faráře a jednoho či více pověřených presbyterů. Pak zde má zastoupení mládež a studenti evang. fakulty. Mají zde své místo další faráři působící na území seniorátu, většinou druzí faráři z velkých sborů. Funkční období je 4 roky. Konventu jsou předkládány zprávy různých

seniorátních orgánů, zprávy o hospodaření a revizích, návrhy k projednání. Konvent volí seniorátní výbor, revizory hospodaření, seniorátní faráře, synodály, ... a své orgány, tedy skrutátory, zapisovatele a verifikátory. Na prvním zasedání volí své předsednictvo. - *Zdroj webové stránky ČCE*).

Bazar zimního oblečení proběhne v našem sboru 22. - 26. listopadu.

V sobotu 26. listopadu v 18 hodin se koná rozhovor staršovstva a letošních konfirmandů, Benjamina Hejla, Matouše Hellera a Kryštofa Knappa. Setkání je otevřeno nejen rodinám a přátelům konfirmandů, ale všem, kdo mají zájem.

Finské pohádky. V těchto dnech přichází na knižní trh kniha Finské pohádky. Převod pohádek do češtiny byl náročný a pracný. Překladatel musel zachovat ráz lidového vyprávění, a to jak ve výběru slovních vyjádření, tak i ve stavbě věty a celkovém stylu; to znamená pohádky příliš "neuhlazovat" a nemodernizovat. Finské pohádky jsou však neuhlazené a syrové i obsahově. Není jim jednoznačně vlastní onen zřetel spravedlivé odplaty, jak ho sledují české pohádky, a to leckdy až se zákonitou důsledností. Finské zkazky nepřekonávají vždy důsledně disonance, se kterými se setkáváme v běžném životě, a tak trochu připomínají i drsnou finskou přírodu. Čtenář v této sbírce objeví i motivy z pohádek jiných národů. Ale to je běžné: pohádky odevždy překračovaly hranice zemí a národů. Finští lidoví vypravěči však dokázali převzatou látku dotvořit nebo přetvořit po svém. Kniha obsahuje ilustrace ke všem 61 pohádkám. Obrázky zachovávají typický finský kolorit: bílá, modrá a zelená. Mnozí Finové se k ilustracím vyjádřili, že v leckterých obrázcích se doslova vidí! Autorem ilustrací je bratr farář Daniel Henych. S grafickou stránkou si citlivě poradila sestra Marta Študentová a v její úpravě a sazbě je kniha přístupná i začínajícím čtenářům. A od dospělých a zběhlých čtenářů jsme již slyšeli, že se do knihy začetli a nemohli se odtrhnout. Finské pohádky z originálu přeložil a vydal Marek E. Světlík. Knihu Finské pohádky si můžeme objednat u nás v kostele na objednávkovém archu na stolku v předsíni před modlitebnou. Cena knihy je 200 Kč.

Redakce nakladatelství Světlík Marek - M.E.S.S

REDAKČNÍ OZNÁMENÍ

Do Souterrainu na prosinec uvítáme vaše příspěvky s adventní a vánoční tematikou, také i málo známé vámi vyzkoušené recepty na vánoční cukroví (uzávěrka příspěvků je 13. listopadu, rozsah článků prosíme do 1 stránky).

Tajenka křížovky v zářijovém Souterrainu (dokončení citátu G. E. Lessinga: "I ten nejpomalejší, když neztrácí cíl z očí...."): "*.....postupuje rychleji než ten, kdo pospíchá bez cíle*". Knihu dostane úspěšná luštitelka sestra Ludmila Henychová.

Kalendář na listopad 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	6. 11. VP 13. 11. 20. 11. 27. 11. (1. adventní), VP, konfirmace 4. 12. (2. adventní), NP	P. Hudec / P. Tomášek P. Hudec P. Tomášek P. Hudec / A. Hudcová P. Tomášek
Biblická hodina	úterý 18:00	
Děti	nedělní škola: náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:45 (ZŠ Suchdol)
Mládež a dorost	úterý 19:15	
x-cátníci	výjimečně čtvrtek 10. 11. od 18:00 (do 19:15)	
Sbor Naši pěvci	středa 18:30 st 9. 11. v 19:30 - koncert ke 20. výročí založení Domova sv. Rodiny (Tereziánský sál kláštera na Břevnově)	
Křesťanská služba	po dohodě	
Klub poznávání	středa 30.11. ve 14:00: Ekumenické setkání s Biblií a uměním (s hosty)	
Debatní klub seniorů	pondělí 14. 11. v 15:00: Ježíšovo evangelium a co v něm není (zakončení tématu)	
Hodina pohybu	pondělí 31. 10., 7. a 21.11. v 15:00	
Setkání s hostem	čtvrtek 24. 11. v 19:30: Angola dnes - realita a sen (pohled očima rodáků: Pedro Macaxi a Leonardo Teca)	
Staršovstvo	čtvrtek 10. 11. v 19:30	
Konfirmandi	čtvrtek 17:00 sobota 26. 11. v 18:00 - rozhovor konfirmandů se staršovstvem	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek 9:30	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800